

Yêu Phải Hotboy

Contents

Yêu Phải Hotboy	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	27
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	42
12. Chương 12	49
13. Chương 13	56
14. Chương 14	61
15. Chương 15	65
16. Chương 16	69
17. Chương 17	72
18. Chương 18	75
19. Chương 19	78

Yêu Phải Hotboy

Giới thiệu

Nhiều ngày qua cứ hễ mỗi lần vừa đặt chân vào trường là y như rằng tôi lại nghe loáng thoáng bên t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-hotboy>

1. Chương 1

“Người ta bảo với tôi trai đẹp chỉ để ngắm mà thôi”.

Nhiều ngày qua cứ hễ mỗi lần vừa đặt chân vào trường là y như rằng tôi lại nghe loáng thoáng bên tai chuyện các sinh viên bàn tán về một anh chàng hotboy nổi tiếng toàn trường về các khoản đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi, hát hay, nhảy đẹp và điều quan trọng là anh chàng hoàn hảo trên cả tuyệt vời.

Tôi là Khiết Linh sinh viên năm nhất vừa nhập học được hơn một tuần nên chẳng hề biết mặt mũi anh chàng hotboy như mọi người thường nói là như thế nào?, tôi không biết anh ta cao hay lùn, mập hay ốm, mặt tròn hay méo, da đen hay trắng nhưng trong trí tưởng tượng của tôi chắc chắn rằng anh ta phải rất hoàn hảo thì mới được mọi người cả nam lẫn nữ ngưỡng mộ và ghen tỵ mà phong tặng danh hiệu hotboy thế kỉ hai mươi mốt.

Vốn là một cô gái hay tò mò khám phá, tôi nhanh chóng lao đầu vào tìm hiểu về anh chàng hotboy đó để xem anh ta như thế mà suốt ngày đi đâu tôi cũng nghe mọi người bàn tán, thế nhưng đã gần một tháng trôi qua mà tôi vẫn chưa biết được mặt mũi anh ta ra sao, có chăng cũng chỉ là được nghe được thêm vài câu chuyện khá thú vị về anh.

Một hôm ngồi trong căn tin cùng đứa bạn thân tôi tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của một nhóm nữ sinh cấp trên ngồi bàn đối diện, họ nói về anh ta với vẻ mặt trông rất phấn khởi nhìn mặt người nào cũng thật rạng ngời đến chói lóa.

Nghe đâu anh ta tên gọi Kỳ Quân là sinh viên năm hai, con đại gia thứ thiệt mà lại là con một nên được cưng chiều hết mực, và cũng chính vì lẽ đó mà anh ta ăn chơi rất ư là hết mình, về khoản tiêu tiền anh ta được so sánh với công tử Bạc Liêu, bên cạnh đó anh ta có rất nhiều tài lẻ mà nổi bật nhất phải kể đến giọng hát và những điệu nhảy của anh trông nó thật điêu luyện và chuyên nghiệp làm sao, mặc dù tôi chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy điều đó.

Thêm một điểm xứng đáng để anh ta nhận được danh hiệu hotboy chính là thành tích học tập đáng nể của anh, mặc dù là một anh chàng đào hoa, ăn chơi có số nhưng anh ta lại học rất giỏi khó ai mà theo kịp..., nghe qua bao nhiêu đó thôi cũng đã làm cho con người ta phải thật là ngưỡng mộ.

Quả thật sức hấp dẫn của anh ta quá mạnh, càng nghe mọi người nói tôi càng tò mò muốn biết mặt anh ta càng sớm càng tốt, để xem anh ta có phải là một mẫu người, một chàng hoàng tử trong mơ mà nhiều nữ sinh thầm ao ước được sánh đôi hay không?.

Như thường lệ tiếng chuông thay tiếng trống trường vang lên dấu hiệu của sự kết thúc một ngày học tập mệt mỏi đã qua, sau khi thầy bước ra khỏi lớp nhỏ lớp trưởng người cầm đầu lớp tôi tranh thủ cho tập sách vào túi xách rồi chạy thụt mạng ra khỏi lớp kèm theo câu nói.

__Ai muốn ngắm hotboy thì nhanh chân theo tao ra nhà xe

Lời nói của nhỏ lớp trưởng bỗng trở nên có giá trị chưa từng thấy trong cuộc đời làm lớp trưởng bất đắc dĩ của nó, cả lớp tôi mà háng hái nhất phải kể đến đám nữ sinh chúng nó tranh dành xô đẩy nhau dành đất mà chạy như đang bị ma đuổi chỉ để ngắm duy nhất một người được gọi là hotboy.

Nói đi thì cũng phải nói lại, trong đám nữ sinh đó còn có cả tôi và nhỏ Nhã Quyên đứa bạn thân không thể nào thân hơn được nữa của tôi, nhưng có lẽ do chúng tôi hơi nhỏ con người lại mỏng nên nhanh chóng bị bỏ lại phía sau mặc dù rất cố gắng nhưng hình như là thiếu may mắn.

Nhỏ Nhã Quyên rất cứng rắn nó không chịu bỏ cuộc mặc dù bị bỏ lại một đoạn khá xa nó vẫn kéo lấy tay tôi vừa chạy vừa thở vừa ra sức nói.

__Nhanh lên, sắp tới rồi, sắp được xem hotboy rồi

Mặc dù tôi rất muốn một lần được nhìn thấy mặt chàng hotboy nhưng vì quá mệt mỏi nên tôi đã quyết định bỏ cuộc, tôi dừng lại bỏ tay nhỏ Nhã Quyên ra rồi ngồi xuống một góc hành lan vừa tranh thủ thở vừa gắng gượng nói.

_Thôi...i...không...đi nữa, m..ệ...t..quá...Quy...ên...oi...

Thấy tôi như vậy nó liền động viên.

_Cố gắng một chút nữa đi, sắp tới nhà xe rồi giờ này chắc anh ta chưa ra khỏi nhà xe đâu, chỉ cần cố gắng một chút nữa thôi là tụi mình được nhìn thấy anh ta rồi

Vẫn với những hơi thở gấp gáp, tôi quơ tay ra hiệu.

_Thôi...tao không...đi nữa..đâu, mày thích...thì đi trước...đi...

_Vậy tao đi trước đây, tao đợi mày dưới nhà xe, không thích ngắm hotboy thì cứ ngồi ở đây từ từ mà nghĩ ngơi

Dường như chỉ đợi tôi nói ra điều này, nó nói rồi một mạch chạy đi với tốc độ vượt quá giới hạn cho phép của một con người mà chẳng hề quan tâm đến tôi một chút nào, nó đúng là một mình chứng sống nhăn răng cho câu nói “mê trai bỏ bạn”.

Nhỏ Nhã Quyên đi rồi, sinh viên cũng đã ra về hết nhìn đi nhìn lại dường như chỉ còn duy nhất mỗi mình tôi cùng một vài cô lao công, cảm thấy sao mà nó cô đơn đến trống trải, tôi lúc này như một con chim lạc đàn cảm giác như bị bỏ rơi giữa một mùa đông băng giá, chưa bao giờ tôi lại thấy buồn như lúc này.

Nghĩ ngợi được một lúc tôi lại phải đứng dậy để mà tiếp tục cuộc hành trình trở về của mình sau một ngày vất vả ở trường cùng hàng đồng chuyện rắc rối trăm mối như tơ, vừa đứng dậy đi được vài bước tôi bỗng nghe thấy tiếng ai đó gọi tên tôi khá là quen thuộc, quay đầu nhìn lại hình ảnh Hoán Phi cậu bạn cùng lớp nhanh chóng đập vào mắt tôi làm tôi vô cùng ngạc nhiên.

_Hoán Phi? Sao bây giờ còn ở đây? Chưa về nhà sao?

Tôi tròn mắt nhìn cậu ta hỏi liền một lúc ba câu, không biết anh chàng nghĩ gì mà nhe răng cười trừ rồi mới chịu trả lời.

_Mình vừa đi trả sổ đầu bài giúp lớp trưởng bây giờ mới về nè, còn Khiết Linh sao giờ này còn ở đây?

Tôi mỉm cười đáp.

_Tại vì mệt đó

Cậu ta nheo mày nhìn tôi tỏ vẻ không hiểu.

_Cái gì? Tại mệt sao?

Tôi gật đầu thay câu trả lời cậu ta hỏi tiếp.

_Là thế nào?

Tôi e ngại vừa đi vừa nói.

_Lúc nãy tranh thủ chạy ra nhà xe để xem hotboy là người như thế nào, nhưng tại vì mệt quá cho nên Khiết Linh mới ngồi xuống đó nghĩ ngơi thôi

Nghe tôi nói thế cậu ta gật gù.

_Oh...thì ra là như vậy

Im lặng một lúc cậu ta lại lên tiếng hỏi tôi.

_Khiết Linh cũng thích hotboy sao?

Tôi mỉm cười vô tư và trả lời một cách hồn nhiên.

_Tức nhiên rồi, cái gì hot mà không thích

2. Chương 2

Nghe đến đây cậu ta chỉ nhìn tôi mỉm cười và không hỏi thêm bất cứ điều gì nữa, cứ thế tôi và cậu ta cùng nhau bước về phía nhà xe thì nhìn thấy nhỏ Nhã Uyên đang cố hết sức mình đạp chiếc xe cà tàng từ thời bà ngoại của nó để lại, tôi và Hoán Phi vội vàng chạy đến.

_Sao vậy? Lại có vấn đề nữa sao?

Tôi hỏi.

Nó đưa tay lau mồ hôi đáp.

_Không biết là bị sao nữa, sáng nay vẫn còn chạy tốt mà

Vẫn galăng như mọi khi và tốt với tất cả mọi người Hoán Phi bỗng cất tiếng.

_Để mình xem thử

Nhỏ Nhã Uyên tránh sang một bên, Hoán Phi liền bước lên xe, không biết có phải do cậu ta là con trai sức khỏe khá tốt hay không mà chỉ cần đạp một cái là chiếc xe máy tưởng chừng như có thể đem bán ve chai của nhỏ Nhã Uyên liền hoạt động trong tình trạng không được ổn định cho lắm.

_Cám ơn, cám ơn nha

Nó vui mừng gật đầu lia lịa.

Hoán Phi mỉm cười.

_Không có gì, thôi Nhã Uyên với Khiết Linh về đi cũng trễ rồi

Tôi gật đầu mỉm cười như một lời cảm ơn rất đỗi chân thành rồi cùng nhỏ Nhã Uyên ra về trong lòng vô cùng hạnh phúc. Hạnh phúc ở đây không phải vì tôi có tình cảm gì Hoán Phi khi được cậu ta giúp đỡ và quan tâm đến như thế, mà hạnh phúc là vì tôi không phải cùng nhỏ Nhã Uyên đi bộ ra về với chiếc xe không thể nào cổ hơn nữa của nó trong những ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Trong lớp tôi mọi người thường gọi nhỏ Nhã Uyên là heo xinh, lý do là vì nó rất xinh nhưng lại ăn hàng không biết no là gì, chính vì vậy mà nó có được danh hiệu heo xinh mang theo suốt khoảng đời sinh viên, dường như được ăn là niềm hạnh phúc của nó thì phải, vừa chạy xe ra khỏi cổng trường chẳng cần hỏi ý kiến của tôi nó tấp ngay vào một quán chè bên đường thanh thoi gọi hai ly thật to rồi ăn một cách say sưa, tôi thì không thích chè vì vậy mà phần của tôi cũng được nó xơi luôn một lượt, tôi dám chắc rằng nếu có chàng trai nào nhìn thấy nó vào lúc này chắc chắn sẽ không giờ dám làm quen nó mặc dù nó rất xinh.

Trong lúc chờ đợi nó ăn tôi chẳng biết làm gì cho đỡ chán, bỗng dưng hai chữ hotboy nhảy nhót trong đầu làm tôi nhớ tới chuyện chàng hotboy liền nhanh chóng mang ra hỏi.

_Phải rồi lúc nãy có nhìn thấy hotboy không?

Đang ăn nó dừng lại đập tay xuống bàn đáp làm mọi người xung quanh ai cũng đổ dồn những ánh mắt về phía chúng tôi, không để ý đến mọi người xung quanh nó hấp tấp.

_Đúng rồi, quên nói ày biết lúc nãy tao đã nhìn thấy hotboy nổi tiếng đó rồi

Tôi tò mò.

_Thiệt hông? Trông anh ta như thế nào? Chắc là đẹp trai lắm có đúng không?

Nó nhìn tôi với ánh mắt thích thú rồi đáp.

_Tức nhiên là đẹp trai rồi, anh ta quả là rất đẹp trai, có năm mơ tao cũng không thể ngờ là trên đời này lại có một chàng trai đẹp đến như vậy, anh ta đúng là một chàng bạch mã hoàng tử mà mọi cô gái đều mong muốn có được, anh ta là một báu vật đó

Nghe nó nói tôi càng thích thú và tò mò nhiều hơn với anh chàng này, tôi hấp tấp hỏi tiếp.

_Trông anh ta như thế nào kể cho tao nghe với coi, nhanh lên

Mắt nó bắt đầu mơ màng như để nhớ lại rồi khe khẽ, khe khẽ.

__Anh ta có một gương mặt rất baby nhưng không kém phần nam tính, làn da của anh ta trắng gị sáng thế không biết, môi thì hồng hào giống như những diễn viên trong phim Hàn Quốc, tóc thì để séo che nửa gương mặt được nhuộm lên một màu rất hợp với làn da trắng sáng của anh ta, thêm vào một chiều cao lý tưởng, trông anh ta cỏi chiếc SH thật sang trọng làm sao, ước gì một ngày nào đó mình được ngồi sau xe của anh ta chắc là hạnh phúc lắm, nói chung là anh ta rất tuyệt vời

Mới nghe nó diễn tả thôi mà tôi có thể hình dung ra mức độ hot của anh ta như thế nào rồi, người như anh ta không thể nào mà không phong tặng danh hiệu hotboy.

Tôi còn đang tưởng tượng thì nó bất ngờ đưa điện thoại cho tôi rồi nói.

__Mày xem cái này đi

Tôi nhìn vào màn hình điện thoại quan sát một hồi rồi nhăn mặt nói.

__Cái gì đây?

__Tao chụp hình anh ta ày xem đó

Nó đáp.

Tôi tiếp tục dán mắt vào màn hình điện thoại cố gắng quan sát thật kĩ nhưng đáng tiếc tôi không nhìn thấy được gì ngoài đám nữ sinh, tôi hỏi.

__Sao không thấy gì vậy?

Nó cầm lấy điện thoại nhìn vào rồi nhe răng cười khi khi.

__Xin lỗi mày nha, tại lúc nãy đông quá nên tao không chụp được anh ta, để khi khác có cơ hội tao sẽ chụp cận mặt anh ta ày xem, chỉ sợ lúc mày xem rồi đem lòng nhớ thương người ta nữa thì khổ

Tôi trề môi đưa tay đẩy nhẹ đầu nó rồi nói.

__Mày làm như tao mê trai lắm không bằng, tao chỉ muốn biết mặt mũi anh ta như thế nào thôi, chứ nhớ thương thì không bao giờ

Nghe tôi khẳng định khá mạnh miệng, nó thở dài rồi nói.

__Tao chỉ sợ mày nói được mà làm không được thôi

Tôi gật đầu chắc chắn.

__Để rồi xem

__OK

Nó đáp vô cùng dứt khoát pha vào đó là phần thách thức.

Người ta thường nói “nụ cười làm người ta trẻ lại, tình yêu làm người ta đẹp ra”, mặc dù là chưa có tình yêu và cũng không quan tâm đến vẻ bề ngoài cho lắm, nhưng ngày hôm nay trước khi đến trường tôi đã phải dậy thật sớm chuẩn bị ình một ngoại hình trông thật bắt mắt với mục đích gây ấn tượng mạnh cho chàng hotboy khi anh chàng nhìn thấy tôi và biết đâu anh ta có tình cảm với tôi thì sao?.

Kế hoạch một bắt đầu!

Hôm nay đến trường tôi nhất quyết phải tìm gặp cho được anh chàng hotboy, chính vì lẽ đó mà ngày hôm nay tôi quyết định đi học thật sớm và sẽ tự mình đi học chứ không đi cùng nhỏ Nhã Quyên như mọi khi.

Hằng ngày cứ ngồi sau xe nhỏ Nhã Quyên tranh thủ ngủ trên đường đến trường, tôi chưa bao giờ được nhìn ngắm khung cảnh bình minh vào buổi sáng tinh sương lần nào, lần này thì khác và cũng là lần đầu tiên mà tôi được nhìn thấy buổi sáng bình minh trên con đường từ nhà tôi đến trường đẹp đến lạ thường, dọc hai bên đường ngàn hoa khoe sắc, không khí trong lành mát mẻ, trên cành cao những đàn chim riu rít gọi nhau chào ngày mới, tôi có cảm giác như nàng xuân đã về đâu đây, quả thật có ngắm nhìn cuộc sống vào thời điểm này mới thấy được hết cuộc đời thật đẹp và đáng sống.

Khẽ đưa tay tôi ngắt một bông hoa dại nhẹ nhàng cài lên mái tóc dài óng ả rồi tiếp tục tung tăng với quãng đường còn lại, bất ngờ một chiếc xe chạy qua với tốc độ không thể nào nhanh hơn được nữa làm vũng nước còn đọng lại dưới đường sau cơn mưa bắn tung tóe vào người tôi, hoảng hốt tôi la lên.

_Á...

Nhìn lại mình lúc này tôi thấy mình thật đáng thương bao nhiêu công sức để chuẩn bị ình một ngoại hình bắt mắt giờ như đã trảng se cát, tôi nhìn lên dự tính sẽ cho cái kẻ dám biến tôi từ một con thiên nga thuần khiết trở thành một con vịt xấu xí bằng một bài học nhớ đời, tôi chỉ kịp quát.

_Cái đồ...

Rồi sau đó là sự im lặng đến bất ngờ, tôi ngó người ra tròn mắt nhìn chằm chằm theo cái kẻ đáng ghét đó, miệng lẩm bầm.

_ Trời ơi! Sao mà đẹp trai quá vậy nè

Anh ta quay đầu lại nhìn tôi nhếch miệng cười duyên rồi tiếp tục lên ga chạy vút đi mất, chẳng có một lời xin lỗi nào gửi đến tôi, còn tôi thì như bị thoi miên mất rồi chỉ biết nhìn theo anh ta và mỉm cười cùng cái vẫy tay như thay tôi nói lời tạm biệt.

Hình ảnh anh ta dần dần khuất xa rồi hoàn toàn biến mất mà tôi vẫn không tài nào thoát ra được sự thoi miên đáng có này, đầu óc tôi bắt đầu mơ mơ màng màng vẽ ra trong trí tưởng tượng của tôi là hình ảnh rất đỗi nên thơ và ngập tràn một màu hồng hạnh phúc, giữa một ngày nắng ấm lung linh anh ta nói lời tỏ tình với tôi trong một không gian vô cùng lãng mạn theo mô típ rất Hàn Quốc, một nhà hàng sang trọng với các món ăn thật đặc tiền, trong nhà hàng không có một người nào ngoài tôi và anh ta, một thứ ánh sáng lấp lờ một giai điệu nhẹ nhàng vang lên, khẽ kéo ghế đứng dậy anh ta bước về phía tôi xè tay người hơi cúi mời tôi cùng anh nhảy một bài thật đáng nhớ, và sau đó là một nụ hôn nồng cháy cùng với lời tỏ tình dễ thương.

Anh ta cầm tay nhìn thẳng vào mắt tôi và tự tin hỏi.

_Em có đồng ý làm người yêu anh không?

Cuối đầu, cắn môi tôi ngập ngừng bối rối.

_Em...em...hình như..là em đồng ý

3. Chương 3

Một nụ cười hoàng tử nở rộ làm trái tim tôi không còn nghe lời tôi nữa, anh lấy trong túi ra một chiếc nhẫn quỳ xuống chân tôi và nói.

_Chúng ta cưới nhau đi

Tôi nhìn chiếc nhẫn đẹp đến vô ngần mà lòng hạnh phúc không nói được lời nào chỉ biết đưa bàn tay mình cho anh như đã nói tôi muốn điều đó, anh đeo chiếc nhẫn vào tay cho tôi rồi cuối đầu hôn nhẹ lên bàn tay mềm mại và dường như chiếc nhẫn được đeo vào tay tôi làm cho nó trở nên sang trọng và đặc tiền hơn thì phải, lúc này đây tôi chỉ muốn ôm choàng lấy anh và hét lên thật to.

_Em yêu anh...

_Nè

Cái đập tay và quát tháo của một kẻ nào đó làm tôi giật mình rơi từ tầng mây thứ chín trở về với cuộc sống hiện tại không mấy may mắn của mình, sự tỉnh ra tôi nhìn thấy trước mắt mình là nhỏ Vũ Thy người bạn cùng lớp luôn luôn làm khó dễ tôi và không coi mọi người ra gì, nó đi xung quanh nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi nói bằng chất giọng đáng ghét.

_Đi học không lo đi học, đứng ở đây mà mơ với mộng coi chừng xe tải nó đi ngang qua rồi hốt đi luôn đó nha

Không để ý đến những gì nó vừa nói, tôi nhìn thấy xung quanh mình lúc này đây không biết có nhiều là con người đang đổ hàng chục, hàng trăm ánh mắt nhìn về phía tôi cùng những câu nói vô cùng khó nghe đại khái như.

_Đồ điên

_Đẹp mà khùng, uống ghê

_Chắc là uống lộn thuốc rồi

...

Quá ngượng ngùng và bối rối tạm hóa thù làm bạn với nhỏ Vũ Thy, tôi hỏi nhỏ.

_Chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao lại có nhiều người như vậy?

Vẫn với giọng cười đáng ghét, nó cười hô hô rồi như làng cho cả thế giới biết.

_Thì tại có người đứng ở đây mơ với mộng quá cho nên người ta mới tò mò đó

Tôi neho mày tiếp tục hỏi.

_Lúc này tôi đã nói gì sao?

Nó gật đầu tay câu trả lời, tôi tò mò hỏi tiếp.

_Tôi, tôi đã nói gì vậy?

Nó không nói gì mà đưa điện thoại nó cho tôi, mặc dù không hiểu nó đang muốn làm gì nhưng tôi vẫn cầm lấy và xem, nhìn vào màn hình điện thoại tôi thật không ngờ là mình vừa gây một chuyện quái gở như thế, giữa bàn dân thiên hạ mà tôi là ngang nhiên giơ hai tay lên trời theo hình chữ V mà thốt lên rằng “em yêu anh...”.

Tôi xin thề nếu bây giờ có cái lỗ nào ở đây thì tôi sẽ chui xuống cho rồi để không phải nghe, không phải thấy những gì đang diễn ra xung quanh, vào thời điểm này tôi thật không biết phải giải quyết tình huống khó xử này như thế nào, rất may trong lúc bối rối tôi nhìn thấy nhỏ Nhã Quyên chạy tới chỉ đợi có vậy tôi nhanh chân lao người ra khỏi đám đông rồi chạy đến chỗ nhỏ Nhã Quyên vội vàng lên xe rồi hối thúc nó chạy thật nhanh, càng nhanh càng tốt, nhỏ Nhã Quyên không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng được cái là rất biết nghe lời nên liền lên ga chạy thật nhanh bằng với tốc độ xe đạp vì cái xe máy từ thời chiến tranh còn sót lại.

Vì lý do đi trễ nên vừa vào tới trường thì cũng vừa lúc tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ vào học, theo dự tính thì tôi sẽ cùng nhỏ Nhã Quyên ra căn tin mà ăn sáng nhưng vì đã trễ nên chúng tôi đành để bụng đói meo mà đi thẳng về lớp.

Ngày hôm nay bầu trời trong xanh đẹp tuyệt vời thế mà lớp tôi lại phải học môn Chính Trị chán ngấy với một thầy giáo kiêu ngạo, không biết những lớp học khác thì sao nhưng với lớp tôi cứ hễ đến giờ Chính Trị là cả lớp lại một lòng cùng nhau hát liên khúc bắt ngữ “ngủ là niềm hạnh phúc”, và cứ thế lần lượt từng thành viên nằm dài xuống bàn ngủ một cách say sưa ngon lành như thể đang ngủ ở chính nhà mình, lác đác ở vài bàn đầu đối diện với bàn giáo viên hiếm lắm mới thấy được một vài đứa chăm chú học hành, với thầy giáo thì đó đã là một chuyện vĩ đại, vĩ đại vì cuối cùng thì cũng có người không muốn ngủ trong giờ dạy của thầy.

Đám con gái bắt đầu chụm đầu vào nhau khoe những hình ảnh của anh chàng hotboy chụp được ngày hôm qua, đám con trai đứa thì ngủ đứa thì lấy điện thoại ra chơi game, nhắn tin, chat chit, thỉnh thoảng còn tranh thủ chụp những hình ảnh không được đẹp lắm của những đứa khác thậm chí là cả thầy giáo để đăng lên mạng làm trò cười cho thiên hạ, một số đứa khác thì hiên ngang ngồi ăn sáng ngay cả trong lớp...nhìn cái lớp buổi sáng ngày hôm nay chẳng khác gì một cái chợ thực thụ, nhìn đâu cũng thấy những hình ảnh không đẹp để duy nhất chỉ có mỗi mình Hoán Phi là nghiêm túc, mặc kệ mọi người ai muốn làm gì thì làm

cậu ta vẫn một mực chăm chú lắng nghe tiếp thu những gì mà thầy giáo kiếm lời đang truyền đạt, xem ra ngày nay để tìm một người như thế quả thật là mò kim đáy biển.

Cả lớp đang ôn ào trong sự tề nệ bỗng nhỏ lớp trưởng nhe răng cười khí thế, khỏi phải nói thì cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra, cả lớp quay lại tròn mắt nhìn nó còn nó thì vẫn ung dung hã hê cười hô hô rồi lần lượt các thành viên khác cũng bật cười to tiếng và điều quan trọng là tất cả mọi người đều cười và nhìn về phía tôi.

Thấy mọi người nhìn mình cười bằng những giọng bí hiểm, tôi có chút gì đó hơi nhột trong người những vẫn cố gắng đáp lại những nụ cười thân thiện nhất với mọi người, bất ngờ nhỏ Nhã Quyên đập tay vào vai tôi một cái thét lên.

_Trời, mày đang làm gì vậy Khiết Linh?

Tôi ngơ ngác toàn tập.

_Chuyện gì?

Nó đưa điện thoại cho tôi xem, vừa nhìn vào màn hình tôi nhận ra ngay đoạn clip không máy gì hay ho của tôi lúc sáng nay đã bị con nhỏ Vũ Thy phát tán ọi người cùng xem, rồi những câu hỏi liên tục được đặt ra với tôi.

_Bạn yêu ai vậy Khiết Linh?

_Anh chàng đó là ai?

_Ai mà xuôi vậy?

_Bạn cũng có người yêu sao?

...

Tôi không hiểu tại sao mọi người cứ phải lấy những khuyết điểm những chuyện không hay của người khác ra để làm trò đùa rồi cười một cách vô tư như thế, không biết phải làm gì trong giờ phút này tôi xin phép ra ngoài rồi nhỏ Nhã Quyên cũng theo tôi chạy ra trong tiếng cười liên tục phát ra của mọi người từ phía sau.

Ghế đá sân trường dưới những cây điệp vàng bên cạnh hồ cá là nơi tôi luôn chọn để dừng chân, vừa ngồi xuống ghế đá nhỏ Nhã Quyên liền hỏi.

_Chuyện là như thế nào kể cho tao nghe coi

Tôi ngập ngừng.

_Tao...tao...sáng nay...gặp...

_Gặp ai?

Nó hồi thúc.

Nghĩ đi nghĩ lại tôi chỉ có mỗi mình nó là bạn thân nên tôi quyết định nói hết sự thật cho nó nghe.

_Sáng nay trên đường đến trường tao gặp một chàng trai, anh ấy nhìn rất đẹp trai, ảnh đã nhìn tao và mỉm cười đó, nụ cười của anh ấy thật đẹp

Dường như hiểu hết mọi chuyện nó nhìn thẳng vào mặt tôi rồi lên giọng đàn chị.

_Bởi vậy mày mới mơ với mộng để rồi có được cái clip để đời đó đúng không?

Tôi nhả mặt đáp.

_Tao đâu có ngờ là sẽ bị con quỷ Vũ Thy nó quay lại

Nó gật gù.

_Uh...nó mà đăng lên mạng thì chỉ có mà nhục nha con

Nó càng nói tôi càng thấy sợ, chỉ biết cầm tay nó mà năn nỉ tìm cách giải quyết giúp tôi.

_Bây giờ tính sao đây?

Nó lắc đầu không cần suy nghĩ.

_Ai biết được, mà thôi kệ nó đi cái clip đó đâu có gì ghê gớm ai biểu mày mê trai làm chi thì ráng mà chịu đi

Tôi đánh vào nó một cái trách móc.

_Có bạn như mày cũng như không

Nó bật cười rồi ngồi gần tôi hơn to nhỏ.

_Mà anh chàng đó đẹp trai lắm sao?

Nghe nó nhắc tới anh chàng đẹp trai đó tự dưng tôi lại quên đi nỗi lo lắng đang hiện trong con người mình, tôi tươi tắn mỉm cười trả lời như chẳng có việc gì xảy ra.

_Phải đó, anh ta rất đẹp trai, nét đẹp thể kỷ 21

Nó thích thú càng tò mò.

_Vậy hả? Anh ta là con nhà ai? Ở đâu?

Tôi nheo mày lắc đầu.

_Không biết nữa đó là lần đầu tiên tao gặp anh ta mà

Nét thất vọng hiện diện ngay trên gương mặt nó, nó im lặng một lúc rồi bỗng nhìn tôi hỏi tiếp.

_Mà...sao người mày lại lắm lem thế này?

Nếu không nghe nó nhắc thì quả thật là tôi không nhớ ra rằng mình đang rất bận mà nguyên nhân là do cái người đẹp trai đó gây ra và chẳng có một lời xin lỗi, bao nhiêu sự ngưỡng mộ của tôi dành cho anh ta bỗng chốc tan biến thành một làn khói mong manh, thay vào đó là sự đáng ghét, ghét cay ghét đắng ghét vào tận tim.

Thấy nét mặt tôi bỗng chốc thay đổi nó hấp tấp hỏi.

_Mày sao vậy Khiết Linh, đừng có nói với tao là gặp anh chàng đẹp trai đó rồi đổ bệnh luôn nha?

Tôi liếc nhìn nó to tiếng.

_Mày đừng nói tới hấn ta nữa

Nó giật mình nhìn tôi đầy vẻ ngạc nhiên.

_Sao vậy chứ? Mày khùng rồi à? Mới thích người ta như vậy mà bây giờ lại như thế

Tôi thở dài giải thích.

4. Chương 4

_Người tao lắm lem như vậy là do hấn ta gây ra đó, gây ra rồi mà còn không có một lời xin lỗi còn nhe răng cười ngây ngô như mình là người vô tội vậy, thật là đáng ghét

Nó lại tròn mắt nhìn tôi.

_Thật sao?

Bực bội tôi nói.

_Tức nhiên rồi, đừng bao giờ để cho tao gặp lại hấn ta nếu không tao sẽ...

Nói đến đây bỗng dừng tôi ngập ngừng, thấy vậy nó vội tiếp lời.

__Mày sẽ làm gì?

Tôi ngập ngừng.

__Ồ...tao cũng không biết làm gì nữa, có lẽ là sẽ bắt hấn ta bồi thường thiệt hại

Vừa lúc đó tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ ra chơi đầu tiên, nó đứng dậy nói.

__Thôi, kệ hấn ta đi người bắt lịch sự như hấn ta thế nào rồi cũng sẽ gặp quả báo thôi, tao với mày xuống căn tin kiếm cái gì ăn đi, đói quá rồi

Mỉm cười tôi đứng dậy đi cùng nó, đi ngang qua nhà vệ sinh tôi ghé vào làm sạch cơ thể mình một lúc rồi nhanh chóng bước về phía căn tin một cảnh tượng hãi hùng chưa bao giờ tôi nhìn thấy, đó là một căn tin nhỏ bé nhưng không biết có bao nhiêu con người đang chen lấn lẫn nhau mà vào, và theo sự quan sát của tôi thì phần đông là nữ sinh mà hình như họ không có ý định vào căn tin để mua thứ gì đồ mà là đang tìm cách tiếp cận một người.

Đang ngu ngơ không biết chuyện gì làm náo loạn căn tin vào sáng sớm thì đột ngột nhỏ Nhã Uyên kéo tôi chạy thẳng vào phía đám đông.

__Làm gì vậy?

Tôi hỏi.

__Hotboy Kỳ Quân đang ở trong đó, tao nhìn thấy anh ta rồi

Nó đáp.

Nghe đến hai từ hotboy và nhìn thấy sức ảnh hưởng của anh chàng này quá lớn gây cho tôi sức tò mò mãnh liệt, ham vui tôi cũng nhanh chóng tìm chỗ đứng để được nhìn thấy mặt chàng hotboy.

Đám đông quá lớn, tôi thì nhỏ con nên không tài nào có thể chen chân vào được nhưng tôi vẫn cố gắng thử sức mình một lần và dường như sự cố gắng của tôi đã được đền bù xứng đáng, tôi nhanh chóng tìm được một chỗ đứng ngay sau lưng chàng hotboy, có tiếp cận được anh ta ở cự ly không thể gần hơn được nữa mới thấy anh ta quả thật xứng đáng với danh hiệu hotboy, anh ta có một chiều cao quá lý tưởng, người anh ta phát ra một mùi hương sang trọng thơm phức, đúng là mùi nhà giàu có khác.

Loay hoay một hồi mà tôi vẫn chỉ đứng được ở phía sau lưng anh ta, không tài nào có thể nhìn thấy được mặt mũi anh ta ra sao, tức quá tôi làm liều, tôi nhanh tay bắt lấy bờ vai anh ta dùng hết sức lực trong cơ thể còn sót lại chút ít xoay anh ta lại trước mặt mình, thật không ngờ là tôi có một sức mạnh tiềm ẩn chỉ với một cái xoay tôi đã có thể làm anh ta quay về phía mình, tất cả mọi người rất đỗi ngạc nhiên và kinh ngạc không ngờ tôi dám ra tay làm như thế với một hotboy nổi tiếng của trường, còn tôi chỉ biết tròn mắt nhìn anh ta mà không nói được một lời, anh ta thì chỉ nhìn tôi ngạc nhiên một chút rồi mỉm cười rất xinh, quả thật lời đồn không sai anh ta rất đẹp trai nhưng lúc này đây nét đẹp của anh ta không còn tác dụng gì với tôi khi tôi phát hiện ra anh ta chính là người mà sáng sớm này đã biến tôi thành một con vẹt xấu xí, và cũng kể từ giây phút này với tôi từ anh đã quá xa vời, với một người kém lịch sự như vậy thì dùng từ hấn sẽ gần gũi hơn rất nhiều.

Mắt chữ O miệng A tôi chỉ vào mặt hấn nói không nên lời.

__Anh...anh...chính là...người mà sáng nay tôi gặp đó sao?

Hấn nhìn tôi nheo mày đáp.

__Tôi không biết là cô đang nói gì nữa?

Câu trả lời của hấn làm tôi thêm phần tức giận, tôi quát.

__Cái đồ đáng ghét, anh có biết là anh hại tôi thê thảm đến mức độ nào không?

Tiếp tục nheo mày hấn nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân rồi nói.

__Xin lỗi, tôi rảnh để nói chuyện với cô

Dứt lời hần bước đi ngay lập tức rồi đám đông cũng dần bước theo để lại mình tôi với mối hận lòng đã tức càng thêm tức.

Nhỏ Nhã Quyên không biết đi đâu từ nãy tới giờ vừa nhìn thấy tôi sau đám đông nó chạy tới hỏi tới hấp tấp.

_Sao rồi, mày đã nhìn thấy được anh chàng đó chưa? Anh ta đẹp trai lắm có phải không? Tao đã nói rồi mà anh ta đẹp trai lắm, anh ta là người đẹp trai nhất mà tao từng thấy đó

Đợi nó dừng lại tôi lập tức nói.

_Đẹp trai gì chứ, tao nói ày biết hần ta chính là người làm cho tao ra nông nổi này đó

_Hả? Giỡn chơi hả?

Nó kinh ngạc.

_Đúng đó

Tôi đáp rồi tức giận bỏ đi về lớp, tôi xin thẻ thù này không trả thẻ không làm người.

Quay trở về lớp học tôi ngồi một mình ủ rũ chẳng biết phải trả thù cái tên đáng ghét mà mọi người gọi là hotboy đó như thế nào, nằm dài xuống bàn nhìn về phía cửa sổ lặng thầm ngắm những đàn se sẻ ríu ra ríu rít trên những ngọn cây cao trí tưởng tượng phong phú của tôi lại được dịp nổi dậy mạnh mẽ, cái tên đáng ghét chẳng chộc đó phải là như thế này.

Vào một ngày đẹp trời không nắng không mưa, hần không phải là ca sĩ hay diễn viên nổi tiếng nào nhưng hần lại có một lực lượng fan hâm mộ hùng hậu, và vào một ngày đẹp trời như thế hần đã có một cuộc họp mặt nho nhỏ gọi là để tỏ lòng cảm ơn đến những người nào đã từng một lần yêu mến hần, buổi họp mặt được diễn ra ngay tại sân trường bên dưới những tán cây bàng, cây phượng che mát cho cả một khoảng sân rộng, hần đang say sưa cười đùa vui vẻ, nói chuyện, bắt tay chụp ảnh, ký tên cho fan hâm mộ thì bất ngờ một tai họa ập xuống đầu hần, từ trên cành ột chú chim se sẻ đi đại tiện vô tình đánh rơi toàn bộ chất thải của mình vào người hần, đám đông tròn mắt nhìn hần không dám chớp, rồi không hẹn trước mà tất cả mọi người cùng nhau bỏ chạy làm cho hần không biết là nên giữ gương mặt méo hay mặt cười, và cuối cùng thì hần cũng bị bỏ rơi chỉ biết kêu lên thảm thiết.

_Đừng bỏ tôi mà, làm ơn đi mọi người ơi huhuhu...

Còn tôi thì sẽ cười như thế này.

_Kakaka....

_Cười gì vậy?

Hoán Phi bất ngờ lên tiếng.

Giật mình tôi bật dậy nhìn Hoán Phi rồi nhìn dọc nhìn ngang hỏi lại.

_Ừa, hồi nãy tới giờ chỉ là mơ thôi hả?

Nghe tôi hỏi vậy Hoán Phi nhún vai nhẹ nhàng hỏi.

_Cậu đang mơ sao?

Gượng gạo cười là những gì tôi biết mình phải làm vào lúc này nếu không muốn để người khác biết tôi đang tưởng tượng bậy bạ.

_Ồ...đâu có mơ gì...tại buồn quá thì cười vậy thôi...hizz...zz

Im lặng một lúc trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh tên hotboy đáng ghét kia, lập tức tôi mở cuộc điều tra về hần từ Hoán Phi, biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

_Hoán Phi nè, cậu có biết gì về cái tên hotboy mà mọi người thường hay nói không?

Gật gù Hoán Phi đáp.

__Cũng biết sơ sơ

Tôi vui mừng ra mặt vội vàng hỏi.

__Hắn ta là người như thế nào?

Hoán Phi gãi đầu rồi nói.

__Anh ta rất đẹp trai và được rất nhiều nữ sinh ngưỡng mộ nam sinh ghanh tỵ

Tôi thở dài chán chường đáp.

__Không phải là những chuyện này, ý của mình là lai lịch của hắn đó

Không dấu giếm Hoán Phi thành thật trình bày.

__Anh ta là con trai một, nhà rất giàu, ba mẹ anh ta làm to lắm nhưng tính tình anh ta hình như không được tốt cho lắm

__Về chuyện này thì khỏi phải nói, gia đình hắn như vậy tính tình hắn tốt mới là chuyện lạ đó

Tôi khẳng định.

Hoán Phi nhìn tôi một lúc khẽ hỏi.

__Mà sao cậu lại muốn biết về anh ta vậy?

Tôi mỉm cười cho qua chuyện.

__Đâu có gì, để biết thôi, mà sao cậu biết rõ về hắn ta vậy?

Không cần suy nghĩ Hoán Phi dứt khoát.

__Tại vì mình ở gần nhà anh ta mà

Woa thật không ngờ nha, nếu thật sự là như vậy thì tốt rồi, tôi sẽ điều tra hắn ta từ Hoán Phi tìm những thói hư tật xấu của hắn ta và sẽ làm cho cả trường biết để xem lúc đó có còn ai ngưỡng mộ hắn nữa hay không?, hãy đợi đấy.

Kế hoạch A bắt đầu!

Hôm nay đến lớp dường như tôi chẳng học hành được gì cả mà suốt ngày chỉ mong chờ tiếng chuông báo hiệu kết thúc một ngày vang lên để tôi có thể bắt đầu kế hoạch của mình, rồi tiếng chuông cũng vang lên tôi nhanh chân lao khỏi lớp chạy thẳng về phía nhà xe rất may mắn khi tôi vừa xuống nhà xe thì cũng vừa lúc nhìn thấy hắn đang đội mũ bảo hiểm và đeo khẩu trang lại mặc thêm áo khoát, đúng là hắn dường như còn kĩ hơn cả con gái hèn chi da hắn trắng gì mà sáng thế.

Vậy là tôi cũng biết được xe của hắn, hôm sau tôi bắt tay ngay vào thực hiện kế hoạch A của mình, nhìn đồng hồ còn khoảng mười phút nữa là hết giờ tôi xin ra sớm và một mạch chạy xuống nhà xe tìm đúng xe hắn, chiều đầu tiên mà tôi chơi hắn chỉ đơn giản là xì bánh xe, nhìn xung quanh không thấy ai tôi lập tức ra tay và kế hoạch thành công ngoài sức tưởng tượng.

Tôi ngồi ở một góc nhà xe âm thầm quan sát thấy hắn dẫn chiếc SH sang trọng mà không chạy được trong lòng tôi cảm thấy rất thỏa mãn, cuối cùng thì tôi cũng trả được thù xưa nhưng mọi chuyện chưa dừng lại ở đó, hắn vừa dẫn xe ra khỏi cổng nhà xe đã có một nhóm người tình nguyện giúp hắn đi bơm nó lại, điều này làm cho tôi hơi bất mãn nhưng vẫn tự nhủ với lòng, không sao còn nhiều trò khác hay hơn ngày mai sẽ biết.

Rồi ngày mai cũng đến, cũng như hôm qua tôi xin về trước mười phút và chạy xuống tìm xe của hắn, lần này thì tôi không xì bánh xe hắn nữa cũng không tìm một vật gì đó cứng cứng đâm vào, mà lần này tôi dùng móc mèo bôi trét đầy yên xe của hắn và cả tay ga, công dụng của móc mèo thì không cần quảng cáo ai cũng có thể dễ dàng biết được, hãy thử tưởng tượng mà xem hắn vừa chạy xe giữa dòng người đông đúc mà cứ liên tục đưa tay gãi móng thì thật là tức cười làm sao.

Theo đúng như kế hoạch đã lên tôi kêu nhỏ Nhã Uyên bám sát theo xe hần để quan sát xem tình hình sẽ diễn biến theo chiều hướng ra sao, nhưng làm sao mà có thể bám theo chiếc SH sang trọng của hần bằng một chiếc xe lỗi thời của nhỏ Nhã Uyên cho được, vậy là coi như xong, kế hoạch trả thù đã được thực hiện nhưng chẳng nhìn thấy được kết quả, buồn ơi là sầu.

5. Chương 5

Một tuần học tập vất vả trôi qua cuối tuần đến hẹn lại lên, tôi và nhỏ Nhã Uyên lại đèo nhau trên chiếc xe trước công nguyên của nó dạo một vòng Sài Gòn rồi tấp vào một quán ăn bên đường vừa sạch sẽ vừa hợp túi tiền.

Nhỏ Nhã Uyên vừa bước chân vào quán nó gọi liền một lèo các món ăn, tôi ngồi nghe nó gọi mà chỉ biết đưa mắt nhìn nó trong sự ngỡ ngàng, gọi thức ăn xong nó quay sang nhìn tôi rồi than thở.

_Buồn quá mày ơi

_Sao tự nhiên lại buồn?

Tôi hỏi.

Nó đáp không chút đắn đo.

_Cuối tuần người ta đi chơi với người yêu còn tao với mày thì lại ngồi ở đây

Câu nói của nó vừa dứt tôi nghe như một phản xạ tự nhiên của cơ thể, tôi không ngờ ngày hôm nay nó lại có thể nói được câu này, trước đây tôi cứ tưởng được ăn được ngủ như vậy đã là niềm hạnh phúc bất duyệt của nó rồi vậy mà hôm nay đột ngột nó lại buồn chỉ vì không có tình yêu, nhưng sau đó tôi chợt suy nghĩ đến câu nói của nó sâu hơn một chút và cảm thấy quả thật nó nói có lý, đã là sinh viên rồi mà tôi và nó vẫn chưa có được một mối văt vai điều này thật sự là rất thất bại.

Trời càng về đêm tôi và nó vẫn đèo nhau trên chiếc xe quái gở, lặng thầm nhìn những cặp tình nhân tay trong tay chỉ biết riêng hai người đi qua mà lòng buồn không kể siết.

_Nếu buồn như vậy sao mày không tìm ình một tình yêu đi?

Tôi hỏi.

Nó lắc đầu.

_Bộ mày tưởng để có được một tình yêu dễ lắm hay sao?

Tôi gật gù.

_Uhm...nhưng mà tao thấy trong trường cũng có nhiều anh chàng thích mày sao mày không chịu?

Nó ngạc nhiên nhìn tôi hỏi.

_Có sao? Là ai vậy? Sao tao không biết?

Tôi đẩy nhẹ đầu nó một cái dứt khoát rồi nói.

_Mày đúng là cái đồ mê trai mới nghe nói vậy hai con mắt đã sáng lên rồi

Chẳng có phản ứng gì kịch liệt, nó nghe như đang cười khì khì.

_Tao mê trai giống mày chứ bộ

Nghe nó nói vậy tôi nhanh miệng bào chữa.

_Tao mê trai hồi nào mày đừng nói bậy

Nó vẫn nghe như đang cười khì khì khẳng định.

_Bộ không phải à? Cái anh chàng hotboy Kỳ Quân đó chẳng phải mày rất thích anh ta đó sao?

Vội vàng tôi giải thích.

_Cái con người đó là kẻ thù của tao thì được chứ ở đó mà thích

Thấy tôi phản ứng như vậy nó liền nói thêm.

_Không thích người ta mà tìm đủ cách phá người ta để gây sự chú ý

Tôi thở dài thậm thượt rồi tiếp tục giải thích cho nó hiểu.

_Tao làm vậy là để trả thù cái tội hấn ta dám làm nước bắn tung tóe vào người tao thôi, ngoài ra tao không có chút tình cảm gì với hấn ta cả, hấn ta là một con người rất chảnh, kể từ ngày bôi mào trả hận hấn ta tới giờ tao delete hấn ra khỏi bộ nhớ của tao lâu rồi, sau này mày đừng nhắc đến hấn ta trước mặt tao nữa

Nó ậm ừ gật gù.

_Oh...vậy thì thôi, nhưng mà tao thấy anh ta rất đẹp trai mày bỏ qua như vậy không cảm thấy tiếc sao?

Tôi gật đầu dứt khoát.

_Đúng là hấn ta rất đẹp trai nhưng đẹp trai mà tính tình như thế thì có cho không tao cũng không thèm đâu, thật sự thì lúc đầu tao rất thích hấn ta nhưng giờ thì không còn nữa rồi

Nghe tôi nói vậy nó im lặng một lúc khá lâu rồi đột ngột lên tiếng.

_Nếu như anh ta thích mày và chủ động tấn công thì sao?

Câu hỏi nó đưa ra có vẻ hóc búa làm cho tôi phải suy nghĩ đến hơn năm phút đồng hồ mới đưa ra được câu trả lời.

_Nếu anh ta chủ động thì tao sẽ suy nghĩ lại

Lời nói của tôi vừa dứt ngay tức thì nó thẳng tay đánh vào vai tôi một cái chan chát.

_Vậy mà nói không mê trai hả mày?

Không trách cứ gì nó tôi nhe răng cười trừ vì thật sự tôi cũng không thể nào cưỡng lại được nét đẹp baby mà nam tính của hấn ta, và tôi có thể chắc chắn rằng nếu hấn chủ động tấn công thì thể nào trái tim tôi cũng sẽ không còn nghe theo lời tôi nữa.

Tiếng đồng hồ reo lên báo hiệu cho tôi biết đã đến giờ phải thức dậy đi học, nhưng vì mệt mỏi và không muốn phải dậy sớm như thế này tôi đưa tay tắt chuông và tiếp tục ngủ nướng được giây nào hay giây đó, với tôi những lúc ngủ nướng như thế này thời gian một giây cũng rất quý giá hơn bất kể thứ gì khác.

Sau tiếng chuông báo thức của đồng hồ là tiếng chuông điện thoại tôi hát vang, khê mở mắt từ tốn tôi quơ tay lấy chiếc điện thoại rồi mệt mỏi nghe máy, đầu dây bên kia là giọng con gái tưởng ai xa lạ thì ra ra là nhỏ Nhã Quyên, trời ạ, nó thông báo cho tôi biết một chuyện động trời là nó vừa tìm được một tình yêu trên mạng và ngay sáng hôm nay nó sẽ không đến trường chỉ vì bận đi gặp người con trai ảo đó.

Khuyên ngăn đủ điều thậm chí là đe dọa, tôi dùng đủ mọi thủ đoạn chỉ mong nó đừng đi mà hãy cùng tôi đến trường, nhưng dù tôi có nói thế nào nó vẫn quyết tâm với tình yêu thứ nhất, nó dứt khoát không đến trường, nó nghỉ học một ngày và sẽ làm theo những gì con tim nó mách bảo, nó còn rất tự tin lần này nhất định nó sẽ có được tình yêu, nó tin đây là tình yêu đích thực, thứ tình yêu mà nó đang tìm kiếm suốt mười mấy năm qua.

Điện thoại kêu lên vài tiếng tút tút tút rồi tắt hẳn, tôi thất bại, hoàn toàn thất bại vì đã không khuyên ngăn được nó, chẳng lẽ tình yêu có sức mạnh ghê gớm đến như vậy hay sao, chẳng lẽ có tình yêu rồi thì quên cả bạn bè quên cả việc học hành vậy à?, tôi thật không hiểu nổi tình yêu là gì mà lại có sức mạnh mãnh liệt đến như thế?.

Nhỏ Nhã Quyên nghỉ học đồng nghĩa với việc tôi phải tự thân mình đến trường bằng đôi chân của chính mình, một ngày thật chán chường.

Khung cảnh trên con đường từ nhà tôi đến trường những lần đi bộ như thế này tôi đều cảm thấy nó rất đẹp, nhưng không hiểu vì sao sáng hôm nay tôi lại không cảm thấy như thế nữa mà trái lại nó rất điều tàn, hoang sơ, vắng lặng, buồn tủi, có lẽ giống như Nguyên Du đã từng nói “cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu, người buồn cảnh có vui đâu bao giờ”.

Có rơi vào hoàn cảnh như thế con người ta mới cảm nhận được hết ý nghĩa của câu thơ này, câu thơ như xoáy sâu vào đúng nỗi buồn chán của tôi khi phải đi bộ đến trường và dường như câu thơ này ra đời là để dành tặng riêng tôi thì phải?.

Khi buồn không biết mọi người sẽ làm gì riêng tôi, tôi sẽ ca hát để dồn hết nỗi buồn vào từng lời ca tiếng hát, để khi kết thúc một ca khúc nỗi buồn của tôi cũng sẽ theo đó mà vơi dần, và tôi bắt đầu hát, hát với tâm trạng không thể nào chán hơn được nữa “hát bụi nào hóa kiếp thân tôi để một mai tôi về làm cát bụi...”.

Tiếng kèn xe của một ai đó vội vàng cắt ngang lời tôi, xuất hiện trước mắt tôi là một anh chàng vô cùng đẹp trai, là hấn, sau giây phút choáng ngợp tôi lấy lại phong độ rồi quát.

__Cái đồ đáng ghét như anh, mỗi lần gặp tôi anh đều phải làm cho tôi giật mình như vậy sao mới vui sao?

Không nói gì nhiều hấn nhe răng cười xinh.

__Sorry baby

__Đồ điên

Tôi mắng rồi tiếp tục bước đi, hấn lên ga đuổi theo chặn đường tôi rồi nói.

__Lên xe đi anh chở em đến trường

Hành động lạ thường của hấn làm tôi giật mình kinh ngạc, sao tự nhiên hấn lại tốt với tôi bất thường như vậy, chắc chắn trong chuyện này phải có một âm mưu gì đó ghê gớm lắm, tôi gặp hấn thì nhiều nhưng hấn thì chỉ gặp được tôi có hai lần và đây là lần thứ ba tại sao lại có ấn tượng với tôi và đối xử tốt với tôi mà chở tôi đến trường trong khi rất nhiều cô gái khác muốn mà lại không được, thấy tôi nhìn hấn về nghi ngờ hấn lên tiếng.

__Lên xe đi nếu không muốn trễ học

Nghe đến hai từ trễ học tôi vội nhìn vào đồng hồ thì quả thật là sắp trễ thật, nhưng cũng không vì vậy mà tôi chấp nhận lên xe của hấn, tôi mỉm cười đầy nghi ngờ bước đến gần hấn hỏi nhỏ.

__Mình là bạn hay sao? Chúng ta quen biết nhau à? Đã gặp bao nhiêu lần rồi? Nói chuyện với nhau được mấy câu mà sao tự nhiên lại tốt với tôi vậy hả anh chàng hotboy Kỳ Quân?

Hấn bật cười to tiếng trông thật thô bạo rồi đáp.

__Lần trước anh có hơi quá đáng về nhà cảm thấy rất áy náy cho nên quyết định hôm nay lên trường tìm gặp em để sorry đó mà, không ngờ gặp được em ở đây thì hay quá rồi, cho anh sorry baby chuyện lần trước nha?

Thái độ chân thành cộng với gương mặt hối lỗi của hấn tôi thật không biết hấn đang đùa hay thật, chỉ biết hình như là tôi đã có chút rung động trước lời xin lỗi của hấn rồi thì phải, tôi lên tiếng thăm dò.

__Có thật là anh muốn xin lỗi tôi không vậy?

Hấn gật đầu thay cho việc phải mở miệng trả lời, tôi hỏi tiếp.

__Sao tự dưng anh lại muốn xin lỗi tôi, trước đây anh đâu có như vậy

Hấn cười nhếch môi trả lời.

__Tại vì anh không muốn làm xấu đi hình tượng hotboy mà mọi người đã dành cho anh thôi

Nghe hấn nói cũng có lý, tôi mỉm cười gật đầu.

__Thôi được rồi tôi quên chuyện đó rồi, anh đi đi

Hắn nhìn tôi lắc đầu.

__No đi được, nếu em chịu tha thứ cho anh thì lên xe đi anh chở em đến trường

Được ngồi trên xe của hotboy thì đại gì mà không lên, đi bên cạnh hotboy chắc chắn sẽ được rất nhiều người ngưỡng mộ và ghen tỵ, biết đâu sau ngày hôm nay thì tôi cũng sẽ nổi tiếng và trở thành một hotgirl thì sao?, Nghĩ như vậy tôi liền bước lên xe nhưng chết tiệt cái xe SH sang trọng của hắn quá cao tôi thì lại quá thấp nên phải cố gắng lắm và thậm chí là nhờ đến sự nâng đỡ từ cách tay khá khỏe khoắn của hắn tôi mới có thể lên xe một cách mệt nhọc, thế rồi tôi cũng lên được xe và đi cùng hắn đến trường trong lòng thật vui, đúng là xe đắt tiền có khác ngồi rất êm và thoải mái không như chiếc xe của nhỏ Nhã Quỳnh ngồi đau cả mông, ngày hôm nay cũng không đến nỗi xui xẻo cho lắm.

__Em là sinh viên năm nhất sao?

Hắn bắt ngờ hỏi.

Tôi giật mình đáp.

__Phải rồi, còn anh là sinh viên năm hai có đúng không?

Hắn gật đầu rất dứt khoát.

__Không sai

Không biết sao ngồi trên xe cộng với thái độ khá chân thành của hắn tôi lại có một cảm giác rất tội lỗi, tội lỗi vì những việc tôi đã gây trước đây đối với hắn, hắn đã mở lời xin lỗi tôi thì tôi cũng không thể nào cứ giấu kín bí mật này mãi được, nhìn đồng hồ còn đúng năm phút nữa là đến giờ vào lớp con đường đến trường thì cũng không còn xa xôi gì ấy, tôi quyết định nói lời xin lỗi hắn về những chuyện vừa qua, lấy hết can đảm tôi ngập ngừng.

__Ồ...xin...lỗi..anh...nha

Hắn ngạc nhiên dừng xe lại bên đường quay sang nhìn tôi lạ lùng rồi hỏi.

__Xin lỗi chuyện gì?

Đến nước này rồi thôi thì tôi sẽ nói luôn vậy, hít thở thật sâu tôi ngược mặt lên nhìn hắn rồi thẳng thắn nói.

__Thật ra trước đây tôi đã xì bánh xe của anh còn bôi mứt mè vào yên xe và tay ga của anh nữa, mục đích là để trả thù anh, anh không giận tôi chứ?

Hắn nhìn tôi không có chút gì phản ứng, thấy lạ tôi liền hỏi.

__Anh sao vậy? Có phải là đang giận lắm phải không? Tôi biết là anh giận lắm nhưng anh cũng phải thông cảm cho tôi chứ, trước đây tại vì anh gây tai họa cho tôi trước mà nên tôi mới...

Bất ngờ hắn chen ngang lời tôi.

__Không cần nói nữa

Tôi cuối mắt hối lỗi.

__Xin lỗi nha

Hắn bước xuống xe chống nạnh nhìn tôi rồi hỏi.

__Mà sao em lại nói cho anh biết chuyện này?

Vẫn cuối mặt tôi đáp.

__Tại vì anh xin lỗi tôi nên tôi cảm thấy mình cũng cần phải xin lỗi anh

Hắn vẫn nhìn tôi rồi thở dài.

_Em là một cô gái rất lạ

Nói rồi hắn bước lên xe và tiếp tục chở tôi đến trường trong sự im lặng đến đáng sợ của cả hai.

Chiếc xe vừa rẽ vào cổng trường trước mắt tôi là một đám nữ sinh đứng chật cả lối ra vào, vừa nhìn thấy bóng dáng hotboy Kỳ Quân xuất hiện đám nữ sinh nhảy nhót la hét om sòm, tách tách tiếng chụp ảnh cùng tiếng reo hò làm náo động cả một góc sân trường, nhưng tiếng reo hò tắt hẳn đi rất nhanh những gương mặt đang tươi cười bỗng chốc hẳn học nghiêm chỉnh khi phát hiện ra ngày hôm nay hotboy Kỳ Quân chở một đứa con gái lạ chẳng có chút gì gọi là ấn tượng.

Thấy mọi người nhìn mình bằng ánh mắt đầy sát khí thay vì sự thích thú lúc nãy tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng, bước xuống xe tôi cúi mặt đi nép bên cạnh hắn như đang cần sự bảo bọc chở che.

Dường như nhận ra sự lo lắng từ vóc dáng của tôi, hắn khẽ cúi người nói nhỏ vào tai tôi.

_Đừng lo lắng cô bé họ là fan hâm mộ của anh thôi

Không cần giới thiệu thì tôi vẫn thừa sức biết rằng đó là fan hâm mộ của hắn còn đối với tôi thì lại là fan hâm mộ, kể từ giây phút này tôi cũng biết những ngày tháng còn lại của mình sẽ diễn ra như thế nào khi dám sánh bước bên cạnh một hotboy nổi tiếng toàn trường.

6. Chương 6

_Em về lớp đi

Hắn ta khẽ nói.

Tôi ngược mặt lên nhìn hắn một cái không đáp trả như để lấy thêm sức mạnh mà có thể nâng đôi chân bước tiếp về lớp trong những ánh nhìn đầy ghen tức.

Rời khỏi hotboy cùng những ánh mắt đằng đằng sát khí tôi thở phào chạy một mạch về lớp, vừa bước đến trước cửa chẳng kịp bước nữa chân vào lớp học đằng sau tôi đã nghe thấy tiếng gọi chua chát của nhỏ Vũ Thy, quay đầu nhìn lại tôi hỏi.

_Có chuyện gì?

Nó bước đến gần đưa tay sờ vào mái tóc khá dài đen óng ả của tôi rồi bắt đầu lên tiếng.

_Mày cũng hay thiệt đó, mới vào trường chưa được bao lâu mà đã có thể sánh bước bên cạnh một hotboy như Kỳ Quân rồi

Tôi đắc chí.

_Tức nhiên rồi

Nét mặt nó nhìn tôi đột ngột thay đổi trầm trọng, nó trợn mắt giọng nói mang đầy tính chất đe dọa.

_Tao cảnh cáo mày từ nay không được theo bám Kỳ Quân nữa nếu không tao sẽ không để yên ày đâu

Tĩnh bơ trước lời đe dọa của nó tôi nhếch môi cười.

_Không để yên cho tao thì mày làm gì đây?

Nó càng tức tóe mở tròn đôi mắt nhìn tôi như thể giết người mà không phải đền tội thì nó chắc chắn sẽ ra tay làm điều đó với tôi, nó bỗng nở một nụ cười đều rồi lại bắt đầu.

_Tao không biết là mày đã dụ dỗ mê hoặc hay dùng cách nào mà có thể ngồi được trên xe Kỳ Quân, nhưng mày đừng vội mừng vì điều đó và mơ mộng đủ điều, Kỳ Quân ày lên xe không có nghĩa là anh ta thích mày, hạn người như mày anh ta chỉ chơi đùa qua đường mà thôi, mày không biết nhìn lại mình à?

Nghe mấy lời chối tai của nó tôi thiệt không tài nào mà nhịn nổi, chống nạnh nhìn thẳng vào mắt nó tôi nói.

_Nè, mày ăn nói cho cẩn thận hạn người như tao là sao chứ?

Không tiếc lời nó **** thẳng vào mặt tôi.

_Đồ mê trai, vô liêm sỉ, mặt dày mày dạn

Đường hoàn là một người có ăn học mà lại có cái cách ăn nói như thế, tôi thật không thể tưởng tượng được một người con gái khá xinh xắn như nó nếu không muốn nói là xinh đẹp mà lại có những lời lẽ như một kẻ thất học, nếu đây không phải là chốn học đường thì có lẽ tôi sẽ cho nó một cái tát khi dám mắng **** người khác một cách không có cơ sở như thế, tôi biết nó là một đứa con gái rất nhanh tỵ với những người xung quanh và dễ nổi nóng khi có ai đó làm trái ý nó tôi liền giả vờ như tôi đúng là con người như nó vừa nói, mê trai, vô liêm sỉ, mặt dày mày dạn để đối phó với nó, thay vì tức giận tôi ngấn đầu mỉm cười đầy kiêu hãnh thán thốt phun châu nhả ngọc.

_Tao là hạn người như vậy nhưng anh ta thích tao là được rồi, những chuyện khác tao không cần quan tâm
Nói dứt lời tôi quay mặt định bước vào lớp thì lại bị nó dùng sức kéo sang một bên rồi tiếp tục lên giọng đàn chị.

_Mày làm ơn bớt mơ mộng đi, anh ta đường hoàn là một hotboy nổi tiếng xung quanh có biết bao nhiêu cô gái đẹp mà anh ta lại đi thích một đứa vẹt không ra vẹt gà không ra gà như mày hay sao?, mày ảo tưởng quá rồi đó

Giữ nguyên nét mặt chẳng chút gì gọi là tức giận, tôi nói.

_Tao sẽ chứng minh ày thấy, tao có ảo tưởng mơ mộng hay là không

Nó bật cười vẻ khinh bỉ.

_Chứng minh đi, để tao coi mày chứng minh bằng cách nào?, nếu thật sự anh ta thích mày tao tình nguyện làm ô sin ày cho cả quãng đời sinh viên còn lại

Chẳng cần suy nghĩ tôi mạnh miệng đầy tự tin.

_Được thôi, cái này là mày nói đó, trong vòng một tuần tao sẽ chứng minh ày thấy là anh ta thích tao đến mức độ nào

_Nếu không chứng minh được điều đó mày dự tính sẽ như thế nào?

Nó hỏi.

Trước câu hỏi này của nó tôi bỗng ngập ngừng rồi tính khí trẻ con bảo tôi không được mất tự tin, càng không được khuất phục trước một con nhỏ kênh kiệu đáng ghét như nhỏ Vũ Thy, lại suy nghĩ thêm hấn chủ động xin lỗi tôi và còn chờ tôi đến trường thì ít nhiều hấn ta cũng có tình cảm với tôi vậy thì ít ra tôi cũng có cơ hội chiến thắng dù biết là chẳng dễ dàng gì, tôi tuyên bố hùng hồn.

_Nếu không chứng minh được là anh ta thích tao thì ngược lại tao sẽ làm ô sin ày hết quãng đời sinh viên còn lại

Nghe tôi nói vậy nó có vẻ rất ư là đắc chí vì nó chắc chắn là nó sẽ chiến thắng trong trò chơi lần này, không quan tâm đến nó nữa tôi quay lưng nhanh chân bước vào lớp với một gương mặt không mấy gì vui vẻ cho lắm để bắt đầu một ngày học tập không bình yên.

Đường như nhận ra được sự không vui trên mặt của tôi, lợi dụng lúc thầy quay mặt lên bảng viết bài Hoán Phi nhanh chóng bước ra khỏi chỗ ngồi của mình chạy xuống ngồi cùng bàn với tôi, vừa ngồi vào bàn cậu ta liền hỏi.

_Có chuyện gì buồn sao?

Tôi thở dài quay sang nhìn cậu ta gật đầu cái gục, cậu ta nói tiếp.

_Có thể nói ình biết không? Biết đâu mình sẽ có cách gì đó giúp cho cậu

Tôi lại buông tiếng thở dài rồi lắc đầu.

_Không có gì đâu chỉ là chuyện con gái thôi mà

Cậu ta gật đầu rồi ngồi im bên cạnh tôi không hỏi thêm bất cứ điều gì, có được một cậu bạn như cậu ta cũng làm tôi cảm thấy được an ủi phần nào, ít ra thì cũng còn có người quan tâm đến tôi, chịu lắng nghe và chia sẻ những niềm vui nỗi buồn trong cuộc sống, tuy rằng quen biết cậu ta chưa được bao lâu nhưng tôi lại có ấn tượng khá tốt về cậu bạn này, cậu ta cũng chính là một người bạn thân thiết thứ hai sau nhỏ Nhã Quyên mà tôi hết mực tin tưởng để có thể giải bày mọi tâm sự của mình một cách dễ chịu nhất.

Ánh sáng từ chiếc đèn trần chợt tắt lịm, cả lớp lại vui mừng hát vang điệp khúc mất điện và rồi tất cả được ra về vì không thể học bằng máy vi tính mà không có điện.

Cho tập vào túi xách tôi vui mừng nâng bước, bước ra khỏi lớp cùng cậu bạn Hoán Phi hứa hẹn sẽ có một chiều kèm ra trò cho cái nắng nóng cháy da cháy thịt, nhưng tiếng nói tiếng cười của tôi bị dang dở khi xuất hiện trước mắt tôi giờ đây là nhỏ Vũ Thy cùng băng phái của nó, tôi bắt đầu cảm thấy lạnh mình chẳng lẽ nó tìm thêm người để dạy dỗ cho tôi một bài học hay sao?, cố gắng bình tĩnh trước mọi tình huống tôi vờ như không thấy nó và cứ tiếp tục bước đi cùng Hoán Phi, đi qua mặt nó tôi cố tránh ánh mắt không ưa gì tôi thậm chí là ghét của nó dành cho tôi bất ngờ nó lên tiếng khá thân mật.

_Khiết Linh, hãy nhớ những gì mà lúc nãy bạn đã nói đó nha, nếu không...

Nghe đến đây tôi vội chen ngang.

_Biết rồi

Dứt lời tôi kéo tay Hoán Phi đi nhanh hơn về phía trước để khỏi phải nhìn thấy cái gương mặt đáng ghét cùng những lời nói đầy gai gộc của nhỏ Vũ Thy, cái người mà tôi không bao giờ có cùng quan điểm.

Đến quán kem nằm ngay cạnh trường, thấy túi xách vào một cái ghế kế bên tôi gọi liền hai ly kem thật to, càng to càng tốt và ăn một cách tức tưởi, vẫn thái độ chân thành quan tâm đến tôi như lúc nào Hoán Phi nhẹ nhàng lên tiếng.

_Lúc nãy Vũ Thy với cậu nói chuyện gì mà cậu có vẻ giận dữ quá vậy?

Câu hỏi của cậu bạn Hoán Phi như xoáy đúng là nỗi khổ của tôi lúc này, quả thật là lúc này tôi mới phát hiện ra là mình vừa lỡ dại chơi ngu, rõ ràng biết chắc chắn là không thể nào làm cho cái tên hotboy kia thích mình được mà lại dám hùng hồn mạnh miệng khẳng định chắc nịch sẽ làm được điều đó, và còn cá cược với nhỏ Vũ Thy nữa mới khổ, đúng là khổ lại càng thêm khổ.

Đầu óc tôi đang rối bời không biết sẽ giải quyết chuyện này như thế nào thì Hoán Phi lại cất tiếng hỏi.

_Có chuyện gì vậy Khiết Linh, mình có thể giúp được gì cho cậu không?

Câu nói của cậu ta như kéo tôi từ thế giới chán chường về với niềm vui hăng hái, mắt tôi chợt sáng lên lấp lánh niềm hy vọng mong manh, nếu tôi nhớ không lầm thì hình như trước đây cậu ta có nói cho tôi biết hotboy Kỳ Quân ở gần nhà với cậu ta, tôi liền hỏi.

_Hoán Phi nè, có phải là hotboy của trường mình ở gần nhà cậu hay không?

Thật thà cậu ta gật đầu, tôi mỉm cười hỏi tiếp.

_Vậy cậu có biết những hoạt động của anh ta không?

Suy nghĩ một lúc cậu ta gật đầu cái gật đầu có đôi chút đắn đo.

_Mình biết nhưng...cũng không rõ lắm

Chẳng cần biết có rõ hay không tôi hấp tấp.

_Mau nói mình biết anh ta thường làm những việc gì trong ngày và thường đến những nơi nào, thích gì ghét gì?...

Hai chân mày cậu ta bắt đầu nheo lại, tay thì đưa lên đầu gãi gãi rồi đắn đo nói.

_Mình...chỉ biết...mỗi chiều anh ta hay đi tập thể hình ở một phòng tập gần đó, thỉnh thoảng anh ta còn chơi bóng rổ cùng đám trẻ con ở nhà văn hóa thiếu nhi, còn việc anh ta ghét gì thích thì mình không biết

Quá tốt, như vậy là quá đủ rồi chỉ cần biết những nơi mà hần thường lui tới thì tôi sẽ càng có cơ hội làm cho hần thích mình và sẽ chiến thắng trong trò chơi lần này, tôi tự nhủ với lòng dù khó khăn gian nan cách mấy cũng phải làm cho bằng được, nhất định phải làm cho hần ta thích tôi dù là giả tạo cũng được.

_Đi thôi

Tôi nói rồi đứng dậy kéo Hoán Phi đi, cậu ta đang dùng kem ngon lành ngọt ngọt bị tôi kéo đi mà chẳng biết tôi đang muốn đưa đi đâu, cậu ta liền hỏi lại.

_Đi đâu vậy?

_Tới những nơi mà hotboy trường mình hay tới

Tôi trả lời.

Khoảng mười lăm phút đồng hồ tôi và Hoán Phi đã có mặt tại nơi cần đến đó phòng tập thể hình, nhưng có lẽ vì đến quá sớm mà tôi chẳng gặp được ai ở đây gọi là hotboy Kỳ Quân, rất thất vọng nhưng không bỏ cuộc tôi bảo Hoán Phi hãy về trước vì cậu ta vừa nhận được một cuộc điện thoại có vẻ rất khẩn trương, còn tôi thì sẽ tìm một quán nước nào gần đó và sẽ chờ đợi cho đến khi nào cái tên hotboy kia chịu xuất hiện.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua từng phút giây một, ánh nắng gay gắt dần trở nên nhẹ dịu và rồi tắt hẳn, nhìn đồng hồ tôi giật mình khi phát hiện ra đã hơn năm giờ chiều vậy là tôi đã ở ngồi ở đây suốt mấy tiếng đồng hồ vừa qua chỉ để chờ đợi một người vẫn chưa xuất hiện, tôi thầm suy nghĩ có khi nào ngày hôm nay hần ta làm biếng nên không đến phòng tập, nghĩ thế tôi chán nản đứng dậy tính tiền rồi từng bước nặng nề quay về, nhưng khi vừa đặt chân ra khỏi quán thấp thoáng xa xa tôi nhìn thấy bóng dáng của hần cùng chiếc SH xuất hiện, vui mừng tôi vội chạy tới và giả vờ như một cuộc gặp gỡ tình cờ của định mệnh.

_Chào, còn nhớ tôi không?

Tôi vui vẻ mỉm cười xinh như hoa.

Hần dựng xe rồi quay sang nhìn tôi trả lời ngay.

_Gặp hồi nào đâu mà nhớ

Trước câu trả lời không cần suy nghĩ chẳng chút đắn đo của hần làm tôi vô cùng kinh ngạc, suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi vào lúc này là hần chắc chắn có vẻ đề về thần kinh, làm gì có chuyện mới sáng sớm còn thân thiết với nhau mà đến chiều đã trở thành một người không quen, tôi nhìn hần một hồi khá lâu rồi mới hỏi.

_Anh không nhớ tôi thật sao?

Vẫn giữ nguyên thái độ hần gật đầu chắc chắn, suy nghĩ của tôi lại thay đổi, thay vì nghĩ rằng hần có vấn đề về thần kinh tôi lại nghĩ hần không nhớ tôi cũng là một chuyện bình thường, dù không muốn tôi vẫn phải nói tôi là cô gái ngoài gương mặt đẹp ra thì chẳng có gì ấn tượng nên việc hần không nhớ tôi cũng là một chuyện rất bình thường, vui vẻ tôi cố tình nhắc lại.

_Anh cố nhớ thật kĩ xem, sáng nay anh đã chở tôi đến trường mà

Nghe tôi nói thể hình như hần đang dần nhớ lại và rồi hần gật đầu.

_Nhớ rồi

_Anh nhớ ra rồi sao?

Tôi vui mừng.

Hần không trả lời mà hỏi lại tôi bằng thái độ đáng ghét.

_Có gì không?

Bối rối vì câu hỏi của hần ta, ngập ngừng cười tôi nói.

_Ồ...chúng ta có thể tìm chỗ nào đó nói chuyện được không?

Chống nạnh nheo mày hần nhìn tôi khá lâu sau đó mới buông lời.

_Tôi không rảnh

Nói rồi hắn chẳng biết tôi nghĩ thế nào lập tức bước vào phòng tập, thấy vậy tôi vội chạy tới trước mặt hắn dang hai tay ra cản đường rồi nói.

_Đừng đi mà nói chuyện với tôi một lát đi, tôi có chuyện quan trọng muốn nói với anh, quan trọng lắm đó
Hắn có vẻ tức tối nhưng cố kiềm nén nhỏ nhẹ nói.

_Tôi không có chuyện gì để nói với cô hết, làm ơn tránh ra đi

Lắc đầu tôi phản ứng.

_Nhưng mà tôi có chuyện muốn nói với anh, anh không thể dành cho tôi một chút thời gian hay sao?

_Không cần nói nữa tôi biết cô muốn nói chuyện gì rồi

Im lặng một lúc hắn tiếp tục.

_Nếu cô có hiểu lầm thì tôi xin lỗi, sáng nay tôi chở cô đến trường vì trước đó tôi cảm thấy mình hơi quá đáng đồng thời cũng không muốn rước thêm tai tiếng ình, thật ra tôi chẳng có tình cảm gì với cô cả, mà nếu tôi biết cô từng xi bánh xe và bôi mứt mè vào xe của tôi thì tôi đã không nói lời xin lỗi đó rồi, bây giờ tôi và cô đã xin lỗi nhau thì coi như mọi chuyện cũng đã xong, đừng làm phiền tôi nữa

Trước một lời giải thích nghe đến tức chết của hắn tôi đứng như người chết lặng còn hắn vẫn ung dung tiếp bước vào phòng tập, đúng là chữ ngờ thế gian có ai học đâu, tôi thật sự không thể nghĩ rằng một hotboy như hắn có thể phát ngôn một cách ngông cuồng như thế, sự tức giận không thể kiềm chế hơn được nữa tôi bước vào phòng tập đến trước mặt nhìn thẳng vào hắn mà to tiếng quát.

_Nè, anh tưởng anh là ai chứ? Nghĩ mình là hotboy thì muốn nói gì thì nói sao? Anh tưởng rằng anh đẹp trai thì ai cũng thích anh chắc?, so với bất cứ ai trên đời này thì anh là một thằng đáng ghét, đáng ghét nhất trong những người mà tôi từng gặp, đừng để cho tôi gặp lại một tên đáng ghét như anh nếu không...anh chết chắc rồi

Dứt lời, không kịp cho hắn có cơ hội phản ứng tôi bước nhanh ra khỏi phòng tập trong những ánh nhìn trầm trồ đầy kinh ngạc của mọi người dành ột người con gái xinh xắn nhưng lại khá dữ dằn như tôi.

7. Chương 7

Ánh sáng lập lờ của những chiếc đèn trong quán café phát ra không đủ chiếu sáng để có thể nhìn rõ mọi thứ một cách tường tận, nhưng bù lại nó rất lãng mạn và tuyệt đẹp thích hợp cho những đôi tình nhân ngồi bên cạnh nhau và mơ về một mùa xuân tràn ngập hạnh phúc và tiếng cười.

Giữa một không gian lãng mạn như thế này nhìn xung quanh mình thấy ai cũng có đôi có cặp, vậy mà tôi và nhỏ Nhã Uyên chỉ có một mình thấy lòng mình sao mà lạnh quá.

Dường như bị vẻ đẹp của cảnh vật và không gian chốn này cuốn hút mà tôi quên mất rằng ngày hôm nay tôi hẹn nhỏ Nhã Uyên ra đây là có một việc vô cùng hệ trọng, thấy tôi hẹn nó mà lại không nói gì, nó thấy lạ liền lên tiếng hỏi.

_Hẹn tao ra đây có chuyện gì sao không nói đi?

Đang thả hồn theo giai điệu nhẹ nhàng trong quán câu hỏi của nó cắt ngang niềm cảm xúc dạt dào trong con người tôi, tôi ngược nhìn nó rồi thở dài.

_Chết tao rồi Uyên ơi

Nghe tôi nói thế tưởng có chuyện gì trầm trọng lắm nó vội hỏi.

_Có chuyện gì xảy ra rồi hả?

Tôi gật đầu nãy nãy, nó hỏi tiếp.

__ Là chuyện gì? Mau nói coi

Đưa tay cầm lấy ly nước ép trái cây uống một ngụm thật to, sau đó đặt nó trở lại vị trí cũ tôi bắt đầu lên tiếng kể hết đầu đuôi câu chuyện xảy ra trong ngày hôm nay cho nhỏ Nhã Uyên nghe một cách tường tận, nghe xong câu chuyện của tôi thay vì tìm cách giúp tôi nó lại bật cười khì thế.

__ Đừng cười nữa mày mau tìm cách giúp tao với

Tôi hồi thức.

Nó đang cười lập tức dừng lại rồi nói.

__ Mày hết chuyện chơi rồi hay sao mà đi chơi cái trò chẳng hay ho này với con Vũ Thy, mày có biết là hotboy Kỳ Quân có mức độ hot như thế nào không, xung quanh anh ta không biết nhiều cô gái sẵn sàng làm tất cả vì anh ta, anh ta làm sao mà thích mày cho được

Nghe nó nói vậy tôi tức ách trách móc.

__ Ý mày là sao chứ? Ý mày nói tao không xinh chứ gì?

Nó xua tay lắc đầu.

__ Không phải tao nói là mày không xinh, nhưng núi cao còn có núi khác cao hơn chẳng lẽ anh ta lại đi chọn cái núi thấp hơn sao?

Nghe nói nói cũng có lý, tôi gật đầu.

__ Uhm, mày nói cũng phải nhưng bây giờ tao lỡ miệng tuyên bố với nhỏ Vũ Thy như vậy rồi phải làm sao đây?

Nó thở dài.

__ Ai mà biết được, mày lỡ dại chơi ngu thì ráng mà chịu chứ sao?

Tôi lập tức giải thích.

__ Tao cũng đâu có ngờ là cái tên đáng ghét đó lại khó hiểu như vậy, tao cứ tưởng rằng hần ta chủ động xin lỗi tao rồi chờ tao đến trường là hần thích tao, ai dè khi tao tìm hần thì hần lại nói hần xin lỗi tao rồi thì coi như xong chuyện, giữa tao và hần không còn mắc nợ nhau cái gì nữa, hần xin lỗi tao cũng chỉ vì không muốn làm ảnh hưởng thêm đến hình tượng hotboy vốn đã đầy tai tiếng mà vẫn được mọi người yêu thích, đúng là đáng ghét

Im lặng một lúc nó lên tiếng.

__ Anh ta đúng là một con người khó hiểu, nhưng không sao tao có cách giúp mày rồi

__ Là cách gì?

Tôi vội hỏi.

Nó cười đầy gian xảo rồi nói.

__ Thì đây nè...

Thứ hai đầu tuần kế hoạch của nhỏ Nhã Uyên lập tức được đưa vào sử dụng, kế hoạch của nó là một chiếc lược “ở đâu có hotboy ở đó có tôi”, làm thế nào không cần biết phải làm cho tăng số xuất hiện của tôi trước mặt hần càng nhiều càng tốt, lý giải cho điều này nó giải thích dù rằng rất ghét một người nhưng thường xuyên chạm mặt ít nhiều sẽ nảy sinh tình cảm.

Lúc đầu khi nghe nó nói thế tôi thật muốn bỏ cuộc cho xong, cái tên đáng ghét đó còn chảnh hơn chữ chảnh, tính tình thì kì lạ tôi lại vừa to tiếng mắng ***** hần mà giờ biểu tôi thường xuyên xuất hiện trước mặt hần tìm cách tiếp cận hần thà cho tôi chết đi còn sướng hơn, nhưng vì không thể thất bại và mất mặt trước

nhỏ Vũ Thy được tôi dành ngậm bồ hòn làm ngọt mà nghe theo sự sắp đặt của nhỏ Nhã Quyên, chỉ cần tôi chiếm được tình cảm của hắn thì hắn sẽ biết tôi là ai?, lúc đó tôi sẽ là người chủ động bỏ rơi hắn để cho hắn phải rơi vào hố sâu đau khổ, và bỏ đi cái thói không coi ai ra gì cũng đồng thời cho hắn một bài học đừng nghĩ rằng mình đẹp trai thì mọi thứ cũng sẽ đến với mình tốt đẹp kể cả chuyện yêu đương.

Địa điểm đầu tiên mà nhỏ Nhã Quyên bắt tôi có mặt chính là cổng trường, nghe theo sự chỉ giáo của nó tôi bước ra cổng trường và ngoan ngoãn khoanh tay trước ngực đi qua đi lại đợi chờ sự xuất hiện của hắn, cái tên hotboy chết tiệt.

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ vào học hắn mới bắt đầu xuất hiện, thấy hắn gần chạy đến mình tôi cố nở một cười thật tươi để lấy cảm tình, nụ cười chưa trọn vẹn tôi đã bị một đám nữ sinh xô đẩy ra khỏi tầm nhìn của hắn, thật là đáng ghét tôi bực bội quay vào lớp không vui như lúc nào.

_Chào Khiết Linh

Giọng nói ấm áp cùng nụ cười hiền của Hoán Phi làm tôi vơi dần đi sự tức giận, tôi mỉm cười đáp trả.

_Chào Hoán Phi

Tranh thủ lúc thầy chưa đến lớp, Hoán Phi bước đến gần tôi khẽ nói.

_Hôm qua xin lỗi nha, tại vì mình có việc quan trọng trọng không thể bỏ được nên mới...

Tôi mỉm cười chen ngang.

_Không có gì đâu, cậu có việc thì phải về chứ

Thầy bước vào lớp, cả lớp đứng dậy lễ phép chào thầy, Hoán Phi chỉ kịp tặng tôi một nụ cười rồi nhanh chóng quay về chỗ ngồi mình.

Nhỏ Nhã Quyên ngồi cạnh chợt đánh vào vai tôi một cái rồi mỉm cười đầy hàm ý.

_Hồi nào vậy?

Chẳng biết là nó đang muốn nói điều gì, tôi vừa lấy tập vừa hỏi.

_Hồi nào là sao?

Lúc này đây nó dí sát miệng vào tai tôi hỏi nhỏ.

_Mày với Hoán Phi đang yêu nhau sao?

Tôi giật mình la lớn.

_Cái gì?

Cả lớp quay lại nhìn tôi, thầy cũng ngược nhìn tôi rồi hỏi.

_Có gì không em?

Cười gượng tôi đáp.

_Dạ...không có gì

Thầy tiếp quay lên bảng viết viết ghi ghi, mọi người lại quay về với công việc của mình, tôi quay lại nhìn nhỏ Nhã Quyên rồi mắng.

_Hôm nay mày uống lộn thuốc nữa rồi hả? Sao tự nhiên lại nói tao với Hoán Phi yêu nhau

Nó nhe răng khi khi cười đáp.

_Đâu có tự nhiên, rõ ràng là Hoán Phi và mày nhìn nhau cười cười liếc mắt đưa tình còn gì

Nghe nó nói thế tôi không tiếc lời mắng tiếp.

_Mày khùng quá rồi, như vậy là liếc mắt đưa tình hay sao?

Không trả lời nó hỏi ngược lại tôi.

_Không phải liếc mắt đưa tình chẳng lẽ liếc mắt đưa ghen à?

Câu nói hài hước của nó làm tôi bật cười rồi từ tốn giải thích.

_Tao với Hoán Phi chỉ là bạn thôi, tao nhờ cậu ta điều tra về những nơi mà cái tên Kỳ Quân hay lui tới vì cậu ta ở gần nhà hắn mà

_Có thật không?

Nó hỏi.

Tôi gật đầu chắc chắn và phải đưa ra một lời thề thốt rất ghê gớm lắm nó mới có một chút lòng tin trao về tôi.

Không có việc gì làm thì thời gian đằng đẳng mới ngồi nói dóc với nhỏ Nhã Uyên có một lúc mà lại nhanh chóng hết giờ, không suy nghĩ gì nhiều như một phản xạ tự nhiên nhỏ Nhã Uyên nắm lấy tay tôi kéo nhanh xuống thẳng căn tin tìm cơ hội tiếp cận cái tên Kỳ Quân vì nó biết giờ giải lao hắn ta hay cùng thằng bạn chí cốt vào đây uống nước.

Đúng như những gì nhỏ Nhã Uyên dự tính, khi tôi và nó vừa chạy xuống căn tin thì cũng vừa lúc nhìn thấy hắn bước vào cùng tên bạn mua một ít quà bánh rồi chọn một chiếc bàn ngồi xuống từ từ thưởng thức, nhanh chóng tìm một chiếc bàn gần đó tôi ngồi đối diện với hắn rồi cố tình làm những động tác khác người nhằm gây sự chú ý cho hắn, và cuối cùng thì hắn cũng nhìn thấy tôi nhưng khi nhìn thấy tôi, tôi chưa kịp cười với hắn thì hắn đã quay sang nơi khác và nhe răng cười thật tươi vì bên kia đang có một nhóm nữ sinh chụp hình hắn.

Không thể để thua đám nữ sinh đó, tôi mở điện thoại lên rồi hiên ngang bước đến trước mặt hắn chìa điện thoại ra chụp lia lịa, dường như khó chịu trước hành động của tôi hắn cau mày nhăn nhó tiếp tục quay sang chỗ khác, tôi cũng đâu có chịu bỏ cuộc dễ dàng như vậy hắn quay chỗ nào tôi bước tới chỗ đó, được vài ba lần thì tôi lại bị đám nữ sinh kéo qua một bên vì cản trở ánh nhìn của tụi nó.

Tôi quay trở lại bàn cùng nhỏ Nhã Uyên và khoe thành quả tôi vừa gặt hái được, những bức ảnh của hắn trong thật dễ thương làm sao sút chút nữa thì trái tim của nhỏ Nhã Uyên đã bị lung lay, rất may trong cái giây phút trái tim sắp lỡ nhịp thì điện thoại nó chọt reo lên, nó nhìn vào điện thoại vui mừng khoe khoan người yêu của nó đang gọi rồi vội vàng nghe máy say sưa đến hết cả giờ ra chơi.

Sau giờ ra chơi là giờ học tiếp theo nữa là giờ ra về, tiếng chuông vừa vang lên cũng là lúc tôi có mặt ở nhà xe và ngồi hẳn lên xe hắn thế nào hắn cũng sẽ phải lên tiếng để nói một điều gì đó với tôi.

Năm phút sau tôi nhìn thấy hắn, và dường như hắn cũng đã nhìn thấy tôi hay nói đúng hơn là hắn nhìn thấy chiếc xe của hắn mà tôi đang ngồi lên khi chưa có sự đồng ý, hắn bước dần đến chỗ tôi, tôi giơ tay lên chào cùng nụ cười không thể nào tươi hơn được nữa mà hắn vẫn không phản ứng gì điều này tôi không lấy làm lạ vì hắn vốn rất chảnh, nhưng tôi lấy làm lạ ở chỗ hắn không nói gì về việc tôi dám tự ý lên ngồi trên xe của hắn, không mắng chửi cũng không làm gì khác mà hắn đi luôn qua trước mặt tôi không buồn nhìn tôi lấy một cái, tôi tròn mắt ngạc nhiên không biết hắn đi đâu và thậm chí có khi nào hắn tìm một khúc cây nào đó đánh cho tôi một trận ra trò khi tự ý lên xe của hắn mà ngồi hay không?, tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng nhưng quyết định lì lợm không bước xuống mà vẫn ngồi yên đó và đưa mắt nhìn theo thì thấy hắn lên một chiếc xe khác rồi chạy vút đi mất, tôi ngạc nhiên toàn tập nhìn theo bóng dáng hắn dần khuất xa không chớp mắt cũng không thốt lên được một lời nào thể hiện sự ngạc nhiên, và rồi sau giây phút ngạc nhiên đó tôi chợt hiểu ra rằng tôi đã ngồi nhầm xe, một chiếc SH của ai đó giống với chiếc SH của hắn hèn gì mà hắn chẳng có phản ứng gì, tôi đúng là một đứa hậu đậu, thật đáng giận bản thân.

Vậy là nhiệm vụ nâng tăng xuất, xuất hiện của tôi trước mặt của hắn ở trường đã qua việc tiếp theo mà tôi cần phải làm là đến phòng tập thể hình vào chiều nay để tiếp tục làm một nhiệm vụ cao cả đó là đập hình ảnh của mình vào mắt hắn.

Dừng xe trước cửa phòng tập nhỏ Nhã Uyên bỏ tôi xuống để thực hiện nhiệm vụ còn nó thì vào một quán nước gần đó ngồi chờ kết quả, mặc dù rất ngại khi bước chân vào những nơi dành cho nam giới như thế này nhưng dù muốn dù không tôi cũng phải bước vào nếu không những ngày tháng sắp tới của tôi sẽ là một cuốn sử sách không có hồi kết.

_Em cần gì?

Một chị ghi danh nhìn tôi tò mò hỏi.

Quan sát phòng tập một lúc tôi mỉm cười lấy tình cảm rồi đáp.

_Em tìm người thôi

Lịch sự chị ta mỉm cười đáp trả.

_Uhm, vậy em cứ tự nhiên

Gật đầu cùng nụ cười thay lời cảm ơn tôi từ tốn nâng bước đi một vòng trong phòng tập để tìm xem giờ này hần đã đến hay chưa, quan sát một hồi muốn bỏ cuộc thì cuối cùng tôi cũng nhìn thấy hần đang tập cơ bụng, thật không thể tưởng tượng là hần lại có một cơ thể một vòng eo chuẩn đến như vậy hèn chi mà làm cho đám nữ sinh trong trường phải điêu đứng, mặc dù rất ghét hần và từng thề sẽ không bao giờ thích cái loại người như thế này nhưng nhìn thấy hần vào lúc này tôi hình như đã quên đi lời thề đó và con tim tôi đã có dấu hiệu lỗi nhịp.

_Chào

Bước đến gần tôi khẽ nói.

Sự xuất hiện của tôi ở phòng tập thể hình làm hần ngạc nhiên nhìn tôi không chớp mắt rồi nói.

_Cô làm gì ở đây chứ?, chẳng lẽ cô thích tôi đến mức phải vào cái nơi dành nam giới như thế này à?

Cái câu hỏi không thể nào đáng ghét hơn nữa của hần làm tôi tức chết chỉ muốn ra về cho rồi, nhưng nếu ra về vào lúc này thì coi như tôi chấp nhận thất bại, cố gắng nén nổi tức giận tôi mỉm cười nhẹ nhàng đáp.

_Tôi đến tập thể hình không được sao?

Trước câu trả lời của tôi hần chỉ biết tròn mắt nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân rồi đi quanh tôi một vòng sau đó nhếch môi cười đầy gian xảo.

_Cô đúng là một người rất chịu khó

Nói rồi không quan tâm đến tôi thêm nữa hần tiếp tục với công việc mà mình đang làm đang dở, mặc dù hần không nói rõ ý nhưng tôi vẫn có thể biết chắc rằng ý hần ám chỉ tôi thích hần nên mới hy sinh vào phòng tập thể hình của nam để tìm cơ hội tiếp cận, nghĩ thì nghĩ vậy thôi tức giận thì cũng dễ trong người tôi tạm thời chấp nhận mình là một con người như hần nói rồi tiếp tục đứng quan sát những động tác trông cũng khá đẹp mắt của hần và cũng không quên lấy điện thoại ra ghi lại những hình ảnh đẹp để mang về khoe thành quả gặt hái trong buổi chiều man mát ngày hôm nay.

_Sao cô không tập đi đứng nhìn tôi làm gì?

Hần bắt ngờ lên tiếng.

Đang say sưa chụp ảnh tôi giật mình rồi ngáp ngừng nói.

_Ồ...thì bây...giờ tập đây, anh đừng có tưởng...

Tới đây tôi biết mình lỡ lời bèn dừng lại ngay lập tức, câu nói chưa trọn vẹn của tôi làm hần tò mò.

_Tưởng gì?

Gượng gạo cười tôi lắc đầu.

_Không có gì, ý tôi muốn nói là anh có một ngoại hình rất bắt mắt

Nhếch môi cười, cái cách cười đáng ghét nhưng không hiểu sao đám nữ sinh trong trường lại thích, hần đáp.

_“Lời nói chẳng mất tiền mua, lựa lời mà nói miễn đừng có khen”

Không biết hần học ở đâu ra cái cách trả lời đầy văn thơ thế này, đúng là một con người đã khó ưa thì làm gì nói gì cũng làm cho người khác cảm thấy khó chịu.

Chuông điện thoại bỗng reo lên nhìn vào màn hình tôi thấy nhỏ Nhã Quyên đang gọi liền nhanh chân chạy ra ngoài nghe máy, cuộc điện thoại rất biết thời điểm của nhỏ Nhã Quyên làm tôi vô cùng biết ơn, nếu nó không gọi tôi thật không biết sẽ làm gì tiếp theo mà có lẽ lúc đó tôi sẽ giả vờ tập thể hình để có thể tiếp tục ở lại nơi này.

Cứ thế ngày này qua ngày nọ tôi vẫn đều đặn xuất hiện trước mặt của hắn và làm nhiều trò khỉ chỉ để mong hắn liếc nhìn lấy một cái, nhưng hotboy như hắn thì làm gì thêm quan tâm đến một đứa con gái như tôi, thế nhưng tôi không phải là típ người dễ dàng bỏ cuộc, hắn càng kênh kiệu tôi càng tìm cách tiếp cận.

Hôm qua bám đuôi theo hắn đến nhà văn hóa tình cờ tôi phát hiện hắn một biệt tài khác là chơi bóng rổ rất giỏi, những cú ném bóng của hắn trông cứ đẹp làm sao, tôi và nhỏ Nhã Quyên chỉ biết căng mắt ra mà nhìn bằng sự ngưỡng mộ xuất phát rất thật lòng, tiếng reo hò, la lối cổ vũ từ những cô gái xung quanh cứ vang lên ầm ỉ không ngớt, vừa đẹp trai vừa tài giỏi thảo nào mà hắn có nhiều fan hâm mộ đến thế.

Sau một thời gian khá dài tìm cách tiếp cận hắn chỉ mong hắn có một chút ít tình cảm dành cho tôi dù là không thật lòng cũng được nhưng hắn vẫn lạnh lùng thờ ơ, chính vì thế nên ngày hôm nay tôi quyết định bằng mọi giá cũng phải kéo hắn vào một quán nước nào đó nói hết sự thật cho hắn biết.

Chờ đợi cho đến khi hắn kết thúc trò chơi bước ra, tôi và nhỏ Nhã Quyên vội chạy đến lôi kéo, vừa thấy tôi xuất hiện hắn trợn mắt nhìn tôi rồi hỏi.

_Lại chuyện gì nữa đây?

Mỉm cười luôn là cách tôi cố gắng làm khi đối diện với hắn.

_Đâu có gì chỉ là muốn nói với anh một chuyện thôi

_Chuyện gì?

Hắn hỏi.

Tôi vội đáp.

_Anh chơi bóng rất đẹp

_Cám ơn

Lời nói buông ra cho có lệ rồi hắn lách người sang một bên tiếp tục bước đi, nhỏ Nhã Quyên nhanh chóng chạy đến trước mặt hai tay dang ngang cản hắn lại, tôi chạy tới đẩy nhỏ Nhã Quyên qua rồi mỉm cười nói tiếp.

_Ngoài chuyện đó ra còn có một chuyện khác nữa

Hắn thở dài.

_Là chuyện gì mau nói đi

Nhìn xung quanh tôi thấy một quán nước liền nói.

_Mình có thể qua bên kia nói chuyện được không?

Vừa nói tôi vừa đưa tay chỉ vào quán nước, hắn nhìn theo hướng tay tôi rồi quay lại nhìn tôi trả lời.

_Đứng ở đây nói đi

Đưa tay gãi đầu tôi nói.

_Chuyện này dài dòng lắm cho nên nói ở đây không tiện đâu

Tiếp tục thở dài hắn nói với vẻ khó chịu.

_Vậy thì nói ngắn gọn lại đi

Tôi trước sau vẫn chỉ biết mỉm cười thật tươi cùng hắn rồi đáp.

_Nhưng mà cũng dài lắm

8. Chương 8

Về bậc bội khó chịu hiện diện trực tiếp trên gương mặt hắn, cố gắng lịch sự hắn từ chối.

_Vậy thì xin lỗi

Nói rồi hắn bước đi thật nhanh, thấy thế tôi buộc miệng nói mà quên cả chuyện suy nghĩ.

_Anh có thể thích tôi không?

Đang đi hắn dừng lại quay sang nhìn tôi với ánh mắt tò mò, tôi chạy đến gần hắn hơn rồi nói hết sự thật.

_Tôi biết là anh sẽ không thích tôi, tôi cũng vậy tôi cũng không thích anh đâu nhưng vì tôi lỡ dại cá cược với một người tôi sẽ chứng minh rằng anh rất thích tôi nếu như không làm được thì tôi sẽ thề thắm lắm, anh...có thể giúp tôi được không chỉ một lần duy nhất thôi?

Chẳng cần suy nghĩ hắn lắc đầu dứt khoát.

_Không được, tôi ghét cô lắm, tự cô gây ra chuyện cho chính mình thì ráng mà chịu?

_Anh làm ơn giúp tôi, anh mà không giúp tôi chết chắc đó, sẵn tiện anh cũng ghét tôi vậy sau này chia tay cũng dễ hơn mà

Vẫn với cái lắc đầu hắn tiếp tục bước đi, nhìn hắn bước đi không chút thương xót mà lòng tôi buồn không kể xiết, vậy là coi như xong những ngày sắp tới của tôi sẽ là một chuỗi ngày ưu ám.

Nhìn thấy tâm trạng tôi không vui nhỏ Nhã Uyên liền an ủi.

_Đừng lo tao có cách giúp mày rồi

Mắt tôi chợt lóe lên niềm hy vọng vội vàng tôi hỏi.

_Là cách gì?

Nó nhẹ nhàng cười khi khi.

_Tiếp tục năn nỉ

Lại một tuần nữa trôi qua trong vô vọng, dù đã bị từ chối lời mời giúp đỡ nhưng vì không muốn mất mặt với nhỏ Vũ Thy tôi đành phải ngậm đắng nuốt cay mà nghe theo lời nhỏ Nhã Uyên tiếp tục năn nỉ cái tên hotboy chết tiệt, nhưng vẫn không có gì tốt đẹp hơn ngoài cái lắc đầu chắc chắn và rất dứt khoát của hắn ta.

Chín giờ tối tôi chính thức làm vệ sinh cá nhân rồi leo lên giường kéo chăn trùm kín mít, hy vọng sẽ nhanh chóng đi vào giấc ngủ để chuẩn bị tinh thần thật tốt cho ngày hôm sau với những điều xấu xa nhất được dự báo trước.

Nằm trên giường lẳng qua lộn lại, cố gắng thật nhiều tôi vẫn không tài nào có thể đi vào giấc ngủ, vì ngủ rồi tôi sợ khi mở mắt ra thì trời đã sáng mà trời sáng đồng nghĩa với việc tôi phải chịu thất bại trước nhỏ Vũ Thy, và sẽ trở thành ô sin cao cấp cho nó, đối với những chuyện hành xác người khác thì khỏi phải nói con nhỏ Vũ Thy tài giỏi đến mức độ nào rồi, lần này chắc chắn rằng nó sẽ có những chiêu vô cùng độc đáo dành riêng cho tôi, càng nghĩ tôi càng cảm thấy sởn gai óc bây giờ mà có một điều ước tôi chỉ ước sao cho trời đừng bao giờ sáng để tôi khỏi phải nhận lấy hậu quả do chính bản thân mình gây ra.

Giữa màn đêm yên tĩnh đến mức có thể nghe được nhịp đập con tim, tiếng chuông điện thoại làm tôi giật thót tim, nhìn thấy nhỏ Nhã Uyên đang gọi tôi ừ đột nghe máy, một tin vô cùng hấp dẫn được nhỏ Nhã Uyên thông báo, nó nói với tôi nó vừa điều tra được số điện thoại và nick yahoo của tên hotboy Kỳ Quân và kêu tôi hãy nhanh chóng ép vào rồi chat chit hay gọi điện cho hắn ta tìm kiếm cơ hội mới.

Một niềm hy vọng mới lóe lên, nghe theo lời nhỏ Nhã Quyên tôi lập tức rời khỏi giường chạy xuống mở máy vi tính lên rồi ép nich yahoo của hắn vào, hồi hộp chờ đợi cái đồng ý từ hắn nhưng ngay tức tôi bị từ chối vậy là tôi biết hiện giờ hắn đang online, không bỏ cuộc tôi ép lại lần nữa với hy vọng lần này sẽ thành công nhưng vẫn như lúc nãy tôi lại từ chối thẳng thừng, tiếp tục thử lại thêm vài ba chục lần nữa và kết quả lần nào cũng như lần ấy, tôi chỉ nhận được một cái từ chối rất đau lòng.

Không ép được thôi thì chat luôn, tôi buzz hắn một cái và ngồi dán mắt vào màn hình vi tính chờ đợi, rất lâu rất lâu vẫn không thấy hắn trả lời rồi chỉ out một cái...im lặng.

Sự thất vọng lại trở về nhưng vẫn như những lần trước không bỏ cuộc, cầm lấy điện thoại tôi gọi điện ngay cho hắn, âm nhạc vang lên và rồi kết thúc trong tuyệt vọng, một tin nhắn được gửi đi “làm ơn xin hãy giúp tôi”.

Bên ngoài mưa bắt đầu rơi, trời trở lạnh, trời lạnh như thông báo cho tôi tôi biết mình không còn hy vọng.

Sáng nay tôi thức dậy và đến trường sớm hơn mọi khi rất nhiều, tôi đã chuẩn bị thật kĩ mọi thứ và chấp nhận mình thua cuộc, tôi không trách ai chỉ trách bản thân mình, trách mình tại sao lại khờ dại đến mức độ đáng thương, tại sao lại nông nổi đi hứa với nhỏ Vũ Thy trong vòng một tuần sẽ chứng minh được tên hotboy Kỳ Quân thích mình, càng nghĩ tôi càng giận bản thân, nhưng tôi phải có trách nhiệm với những gì mình đã hứa và tôi đã thật sự sẵn sàng chào đón nó, chào đón một ngày không bình yên.

Thứ hai, ngày chào cờ sinh viên rất đông và lát đây chắc chắn rằng nhỏ Vũ Thy sẽ lợi dụng cơ hội này để làm tôi xấu hổ trước mặt người, tôi biết chắc nó sẽ làm như thế.

Rồi giờ chào cờ đầu tuần cũng tới và kết thúc khi bài Quốc Ca chấm dứt, tôi khẽ cuối đầu chờ đón những gì tiếp theo sẽ xảy đến, đúng như những gì tôi dự đoán nhỏ Vũ Thy cùng đám bạn không ra gì của nó bước đến trước mặt tôi nhìn tôi với ánh mắt đầy sự thương hại giả dối, khoanh tay trước ngực nó nhìn thẳng vào tôi rồi lên tiếng.

__Sao rồi? Bây giờ mày con gì để nói hay không?

Vẫn cuối đầu tôi lắc đầu không đáp, nhìn tôi như thế nó cùng đồng bọn bật cười to tiếng rồi bỗng nó bước lên bật tam cấp vỗ tay thu hút sự chú ý của mọi người, để thỏa mãn sự tò mò vốn có ngay lập tức hàng trăm sinh viên đổ dồn về đứng thành một vòng tròn xung quanh tôi và nó.

Biết thế nào nó cũng sẽ nói về việc giữa tôi và nó cá cược với nhau về tên hotboy Kỳ Quân, và tôi đã thua thê thảm cũng như từ giây phút này tôi sẽ trở thành ô sin cho nó suốt quãng đời sinh viên ọi người cùng được biết, để rồi sau khi biết chuyện mọi người sẽ chẳng ngại ngùng gì mà cười tôi quá tự tin khi cho rằng mình sẽ chiếm được trái tim của của một hotboy nổi tiếng kén chọn và khó tính, hít thở thật sâu tôi sẵn sàng đối mặt với một điều khủng khiếp sắp xảy ra trong cuộc đời mình, nhưng dù sẵn sàng thế nào đi nữa tôi vẫn không đủ mạnh dạn để ngược đầu nhìn lên dù chỉ là một cái vì thế tôi vẫn chỉ biết có cuối đầu và tiếp tục chờ đợi, chờ đợi điều khủng khiếp đó sẽ đến.

Thấy mọi người đã tập trung khá đông nhỏ Vũ Thy nhếch môi cười đều đưa tay chỉ thẳng vào người tôi rồi đắc chí nói.

__Xin giới thiệu với tất cả mọi người, trước mắt các bạn là một cô gái khá xinh xắn, bạn ấy tên gọi Khiết Linh, sinh viên năm nhất ngành du lịch, bạn ấy vừa tạo nên một cú đột phá rất lớn đó là...

__Là làm cho trái tim tôi dường như không còn nghe lời tôi nữa, là làm cho cửa lòng tôi rộng mở, là mỗi ngày tôi muốn được nhìn thấy em, là mỗi sáng thức giấc muốn có em bên mình, là mỗi trưa muốn làm chiếc bóng đi bên cạnh em, là mỗi chiều muốn làm con đường nâng bước em về, là mỗi tối muốn được ôm em vào lòng mà nói...anh yêu em nhiều lắm, Khiết Linh

Giọng nói của hotboy Kỳ Quân bất ngờ chen ngang làm ai nấy vô cùng ngạc nhiên, nhận ra giọng nói của hắn tôi cũng bất ngờ chẳng khác gì mọi người, vội vàng ngược đầu nhìn lên tôi thấy ở giữa đám đông hắn từ từ bước đến gần tôi, gần hơn chút nữa rồi trao tặng tôi một đóa hồng thật lớn đẹp lung linh cùng nụ cười hoàng tử chết người hòa nguyện vào đó là câu hỏi nhiều người mơ ước.

__Em có đồng ý làm bạn gái của anh không?

Đám con gái ồ lên phản đối rất dữ dội, đám con trai thì nhiệt tình cổ vũ và tỏ ra khá ngưỡng mộ khi hấn dám tỏ tình trước mặt bao nhiêu là con người.

Tôi cầm lấy bó hoa mà mắt nhìn hấn không dám chớp chẳng biết phải nói gì vào lúc này, quả thật hấn làm cho tôi quá bất ngờ, bất ngờ đến nỗi tôi đã ngất đi trong vòng tay của hấn.

Mở mắt ra tôi phát hiện mình đang nằm trong phòng y tế và người duy nhất bên cạnh tôi vào lúc này đó là nhỏ Nhã Quyên, người bạn thân duy nhất của tôi.

Thấy tôi tỉnh lại nó vui mừng liền hỏi.

__Mày tỉnh lại rồi, mày không sao chứ? Thấy trong người thế nào rồi?

Khẽ chống tay vào giường tôi cố ngồi dậy dựa lưng vào tường rồi nói.

__Tại sao tao lại nằm ở đây vậy?

__Mày không nhớ gì sao?

Nó hỏi.

__Uhm...

Tôi đáp.

Nó thở dài rồi kể lại sự tình.

__Lúc nãy khi nhỏ Vũ Thy tính mang mày ra làm trò cười cho cả trường thì bất ngờ Kỳ Quân xuất hiện nói mấy lời hết sức ngọt ngào, anh ta còn tặng ày một đóa hồng thật lớn nữa và...và còn hỏi mày có đồng ý làm bạn gái của anh ta không?

Vừa nói xong nó cầm lấy đóa hồng trên bàn đưa cho tôi rồi hỏi.

__Mày làm cách nào mà làm anh ta rung động đến như thế vậy thế hả?

Cầm đóa hồng trong tay tôi đưa lên mũi ngửi hương thơm hoa hồng rồi đáp.

__Tao cũng không biết nữa, hấn ta thật là một người khó hiểu, nhưng mà hấn đâu rồi?

__Sau khi bé mày lên trên này anh ta trở về lớp học rồi

Nó trả lời.

Không hỏi thêm gì nữa tôi đưa mắt tiếp tục nhìn ngắm đóa hồng với những suy nghĩ trong đầu cứ liên tục kéo đến, và thầm cảm ơn hấn ta cái tên hotboy đáng ghét rất nhiều vì đến phút cuối hấn ta đã không bỏ rơi tôi.

Cô y tá của trường từ ngoài bước vào nhìn thấy tôi đã tỉnh lại cô mỉm cười triều mến.

__Em tỉnh lại rồi sao? Cảm thấy trong người thế nào rồi?

Lễ phép gật đầu tôi đáp.

__Em không sao rồi cảm ơn cô, cô cho em về lớp nha?

Vẫn nụ cười tươi trên môi cô khẽ gật đầu đồng ý, tôi mỉm cười đáp trả rồi bước xuống giường đi cùng nhỏ Nhã Quyên trở về lớp học.

Về đến lớp học thì cũng vừa lúc tiếng chuông vang lên báo hiệu một ngày nữa lại trôi qua, thường ngày tôi rất mong giờ ra về nhưng không hiểu sao hôm nay tôi lại cảm thấy buồn khi tiếng chuông vang lên đột ngột, không suy nghĩ gì nhiều tôi vội chạy ra nhà xe tìm hấn, tôi cũng không biết tại sao tôi lại làm như vậy nhưng có lẽ vì tôi muốn nói một điều gì đó với hấn.

Chưa bao giờ tôi lại thấy hấn bỗng trở nên quan trọng đối với tôi như lúc này, ra nhà xe nhìn xung quanh không thấy hấn cũng chẳng thấy xe hấn đâu tâm trạng tôi vội vàng trở nên tồi tệ chỉ biết tự trách bản thân mình sao lại chậm chạp đến thế, nếu như nhanh chân một chút nữa biết đâu tôi đã gặp được hấn và sẽ nói với hấn lời cảm ơn, cảm ơn về việc hấn đã xuất hiện vào phút cuối.

Thở dài cuối mặt buồn bã, tôi lặng thầm lê bước quay về tìm nhỏ Nhã Uyên bỗng có tiếng nói từ sau lưng tôi phát lên.

_Đang tìm tôi à?

Là giọng của hắn, tôi quay đầu nhìn lại thì quả thật là hắn, hắn đang nhìn tôi và mỉm cười, nụ cười mà tôi không biết là thật lòng hay giả dối, bước tới gần tôi hỏi.

_Anh chưa về sao?

_Chưa

Hắn trả lời.

Ngập ngừng tôi nói.

_Ồ...về việc sáng nay, cảm ơn anh nha

Vẫn cách trả lời trống rỗng hắn đáp.

_Ừ

Im lặng một lúc hắn hỏi.

_Còn gì nữa không? Nói luôn đi

Thật lòng thì có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng không hiểu sao khi đối mặt cùng hắn thì tôi lại không thể nào nói nhiều hơn vai cầu, khẽ mỉm cười tôi lắc đầu, sau cái lắc đầu của tôi hắn không nói gì rồi quay lưng bước đi.

_Đợi chút

Tôi bỗng kêu lên.

Nghe thấy tiếng tôi hắn quay lại nheo mày vì ánh nắng hắt xuống rồi lên tiếng.

_Chuyện gì?

Vội vàng chạy tới tôi hỏi.

_Anh có thể cho tôi biết tại sao anh lại giúp tôi không?

Lắc đầu hắn đáp.

_Không?

Mặc dù đang rất cảm kích hắn nhưng cái cách trả lời của hắn thật lòng làm tôi rất khó chịu, khó chịu nhưng tôi vẫn phải giấu kín nó trong lòng để mà tiếp tục có thể nói chuyện với hắn như một người bạn không hơn không kém.

_Trong những ngày qua tôi luôn tìm đủ mọi cách để tiếp cận anh chỉ mong chiếm được một chút tình cảm của anh để nhờ vả sự giúp đỡ, anh thẳng thắn từ chối vậy thì tại sao anh lại xuất hiện vào phút quan trọng nhất để giúp tôi chứ?

Không nói gì hắn chỉ nhìn tôi, nhìn rất lâu rồi sau đó mới nhẹ nhàng nói một câu.

_Tại vì tôi thích như vậy

Im lặng một lúc hắn nói tiếp.

_Phải rồi...sau này cô đừng làm phiền tôi nữa

Không để tôi hỏi thêm câu gì, câu trả lời vừa kết thúc cũng là lúc hắn quay lưng bước đi để lại một mình tôi với hàng ngàn thắc mắc, hắn ta quả là một con người rất khó hiểu, nếu một ai đó muốn khám phá về con người thật của hắn ta thì quả thật là một chuyện chẳng dễ dàng chút nào.

Nhìn theo bóng dáng hần hòa vào dòng người cho đến lúc không còn nhìn thấy được gì nữa tôi mới quay lại tìm nhỏ Nhã Uyên thì cờ tình gặp Hoán Phi, cậu ta dường như đã nhìn thấy tôi rồi vội vàng chạy đến mỉm cười tươi như hoa.

_Khiết Linh chưa về à?

Cậu ta hỏi.

Tôi mỉm cười khẽ gật đầu, lấy từ trong cặp ra một tấm thiệp cậu ta đưa cho tôi rồi nói.

_Ngày mai là sinh nhật của mình, cậu nhớ tới nha?

Hơi bất ngờ tôi cầm lấy tấm thiệp mở ra đọc qua một lượt rồi vui vẻ đáp.

_Được rồi ngày mai mình sẽ tới

_Khiết Linh

Nhỏ Nhã Uyên bất ngờ gọi to.

Tôi giật mình quay lại thì thấy nó đang ra sức đạp chiếc xe mà như tôi đã nói là từ thời bà ngoại để lại, biết lại có chuyện xảy ra tôi và Hoán Phi nhìn nhau tươi cười rồi cùng bước tới.

_Có cần mình giúp không?

Cậu ta nhe răng cười nghiêng đầu hỏi.

Đưa tay lau những giọt mồ hôi đang thi nhau mà đổ ra, nhỏ Nhã Uyên bước xuống xe đứng chống nhanh rồi nói.

_Không cần mới lạ đó, cậu mau giúp mình dạy cho cái xe khốn kiếp này một bài học đi

Vẫn tươi cười cậu ta thực hiện mệnh lệnh của nhỏ Nhã Uyên, chiếc xe sau vài cái đạp không phản ứng bỗng chốc nổ máy ngon lành, xem ra cái xe này rất có duyên với cậu ta, thường ngày tôi và nhỏ Nhã Uyên dù cố gắng cách mấy cũng không sao làm cho nó chịu hoạt động, hiếm lắm mới có được một lần thành công nhưng rất hy hữu vậy mà cậu ta chỉ cần đạp nhẹ vài cái mà chiếc xe tưởng chừng như bỏ đi của nhỏ Nhã Uyên lại hoạt động hết mình.

Vẫn như thường lệ, mỗi lần tan học ra về là nhỏ Nhã Uyên lại ghé vào quán chè nằm ngay cạnh trường mà thưởng thức những món nó vốn đã yêu thích từ mấy đời kiếp trước, vẫn hai ly chè thật to, một cho nó và một dành cho tôi, nói cho tôi thì cũng là nói cho có vậy thôi chứ thật ra tôi chẳng đụng tay vào dù chỉ là một ích, tôi không thích chè.

Không quan tâm đến tôi vào lúc này, mặc cho tôi muốn làm gì thì làm nó vẫn thản nhiên ra sức ăn say sưa như không có sự tồn tại của tôi cùng một số người khác đang hiện diện nơi đây, nhìn nó vào lúc này tôi thậm chí mỉm cười, nếu như có một anh chàng nào đó làm nghề bán chè mà tỏ tình với nó thì chắc chắn nó sẽ không cần suy nghĩ mà gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Đang ra sức ăn say mê nó đột ngột dừng lại nhìn tôi rồi nói.

_Vậy là từ nay mày không cần phải lo về chuyện cá cược với nhỏ Vũ Thy nữa rồi

Bỗng dưng nó nhắc tới nhỏ Vũ Thy, tôi chợt suy nghĩ về nó rồi khẽ gật gù.

_Uhm...

Thấy phản ứng của tôi dường như quá nhẹ nhàng và chẳng có chút vui mừng gì nó đánh vào vai tôi một cái rồi hỏi.

_Mày phải vui mừng lên chứ, từ nay nó sẽ làm ô sin ày suốt cả quãng đời sinh viên, hãy vui lên đi đừng có ủ dột như vậy nữa, chẳng phải mày ghét nó lắm sao? Trước đây nó từng làm những gì với mày bây giờ mày trả lại nó gấp đôi cho tao

Thật sự là tôi không ưa gì nhỏ Vũ Thy nhưng thật lòng mà nói thì vào lúc này tôi không còn hứng thú gì với mấy chuyện thù hằn ghét nhau gì cả, tôi cũng không muốn bắt nó sẽ thực hiện lời hứa mà làm ô sin cho

tôi suốt quãng đời sinh viên còn lại, cái tôi muốn nhiều lắm có chăng cũng chỉ là chỉ dạy cho nó một bài học nhớ đời và bớt đi cái tính tiểu thư kiêu căng ngạo mạn và xem thường nhân thế của nó.

_Sáng nay chắc là nhỏ Vũ Thy phản ứng ghê lắm khi thấy tao được Kỳ Quân bế lên phòng y tế

Tôi nói.

Nhỏ Nhã Uyên đưa vào túi sách nó lấy ra một miếng khăn giấy ra vừa kiêu kì lau miêng vừa trả lời.

_Tức nhiên rồi, nhìn thấy Kỳ Quân đột ngột xuất hiện nói mấy lời ngọt ngào rồi còn bế mày lên phòng y tế nó không tức giận mới là chuyện lạ đó

Nghe nó nói vậy tôi không nói thêm gì, nó cũng im lặng một lúc lâu rồi ngập ngừng lên tiếng.

_Mà...mày tính sẽ làm gì con nhỏ đó đây?

Lắc đầu tôi đáp.

_Không làm gì cả

Tròn mắt nhìn tôi nó hỏi.

_Mày đang nói đùa đó hả Khiết Linh?

Vẫn giữ quyết định sẽ không làm gì với nhỏ Vũ Thy, tôi gật đầu.

_Tao nói thiệt, tao không bắt nó phải làm ô sin cho tao cả đời sinh viên này đâu

_Mày ngu quá đây là cơ hội tốt mà

Nó trách.

Tôi mỉm cười.

_Bây giờ tao đã là sinh viên rồi thì phải ăn nói và cư xử sao cho xứng đáng là một sinh viên chứ

_Vậy còn Kỳ Quân thì sao?

Nó hấp tấp hỏi.

Im lặng như để có thêm thời gian suy nghĩ sau đó là hít thở thật sâu, tôi dứt khoát.

_Thật sự thì trong thời gian vừa qua tao cũng có chút tình cảm với hấn dù hấn là một con người khó hiểu, những việc ngày hôm nay hấn đã làm cũng chỉ là để giúp tao không phải mất mặt trước mọi người thôi, mọi chuyện qua rồi từ bây giờ tao không làm phiền hấn nữa, cũng không để hình ảnh hotboy của hấn làm ảnh hưởng tới tao, việc bây giờ tao cần phải làm là...

Nói tới đây tôi bỗng ngập ngừng làm nó khá tò mò rồi thúc dục tôi.

_Là gì?

Bật cười thật to cho sản khoái, nắm tay nó kéo dậy tôi nói.

_Là mua quà sinh nhật của Hoán Phi

Thoạt đầu nó hoàn toàn ngạc nhiên rồi chợt hiểu ra mọi chuyện và cũng bật cười thật to cùng tôi mặc ọi người xung quanh có nhìn ngó, điều đó không làm cho chúng tôi e ngại mà ngược lại còn cảm thấy rất thoải mái, xe nổ máy tôi và nó lại tiếp tục sát cánh bên nhau vì vụ trở về với làn gió mơn mơn của buổi chiều hoàng hôn ấm áp.

9. Chương 9

Hôm nay là sinh nhật Hoán Phi, theo như lời đã hứa tôi cùng nhỏ Nhã Quyên là hai đương sự có mặt ở buổi tiệc sớm nhất, nhìn thấy sự xuất sớm quá dự tính của chúng tôi cậu ta vô cùng ngạc nhiên, ngạc nhiên đến mức không nói nên lời chỉ biết đưa mắt nhìn chúng tôi và nhe răng cười thật xinh.

Buổi tiệc diễn ra tại nhà Hoán Phi, đây là một ngôi nhà nhỏ nhìn bề ngoài không có gì nổi bật nhưng tôi rất thích vì nó thật ấm áp tình người, một ngôi nhà hạnh phúc mà tôi luôn mong muốn có được trong đời mình, nhìn những hình ảnh gia đình Hoán Phi tất bật chuẩn bị cho cậu ta một buổi tiệc sinh nhật đón chào tuổi mới, lâu lâu lại quần quít lấy nhau mà cùng chụp ảnh kỷ niệm mới thấy đẹp làm sao, xem ra cậu ta thật may mắn khi có được một gia đình mà không phải bất cứ ai cũng có được trong đời.

Tôi chợt mỉm cười và nói.

_Cậu thật hạnh phúc

Nheo mày tỏ vẻ chưa hiểu cậu ta hỏi lại.

_Tại sao cậu lại nói như vậy?

Tôi nhe răng cười chỉ vào các thành viên trong đình cậu ta rồi nói.

_Hạnh phúc vì cậu có một gia đình thật tuyệt vời

Cậu ta mỉm rồi chưa kịp nói gì thì một đám bạn ủa tới, cậu ta đành xin lỗi rồi bước tới chào đón những vị khách mời đặc biệt.

Đưa mắt nhìn vào đám bạn của cậu ta tôi tình cờ phát hiện ra nhỏ Vũ Thy cũng được mời, thoát đầu tôi hơi bất ngờ và nghĩ sẽ không biết tôi sẽ đối xử với nó như thế nào và ngược lại, theo như những gì tôi suy tính trong đầu thì tôi sẽ tươi cười lấy làm thân thiện với nó và sẽ tuyệt đối không nhắc tới chuyện cá cược, dù sao thêm một người bạn cũng hay hơn là rước vào thân một kẻ thù nặng ký.

Nhỏ Vũ Thy bước vào nhà nó không lấy làm ngạc nhiên vì sự có mặt của tôi, có thể vì nó biết trước thế nào Hoán Phi cũng mời tôi đến buổi sinh nhật, vì trong lớp hình như ngoài tôi và nhỏ Nhã Quyên là hai người bạn gái thân thiết nhất của cậu ta ra thì cậu ta chẳng thân với ai nhiều như với chúng tôi cả.

Khác với những gì tôi nghĩ trước đó, nhỏ Vũ Thy là một đứa tiểu thư con nhà giàu thứ thiệt, từ nhỏ đến lớn nó chưa bao giờ trải qua một cú shock nào như ngày hôm ấy và chưa thua ai trong đời kể từ ngày nó sinh ra đến nay, tôi cứ nghĩ nó sẽ cố tình tránh mặt tôi để không phải thực hiện lời hứa sẽ làm ô sin suốt quãng đời sinh viên cho tôi nếu tôi chứng minh được cái tên được gọi là hotboy Kỳ Quân thích tôi, nhưng tôi đã sai lầm hoàn toàn sai lầm, nó không trốn tránh mà trái lại còn chủ động bước tới ngồi cạnh tôi làm tôi vô cùng ngạc nhiên thật sự không biết rằng nó đang tính giở trò gì tiếp theo.

Kéo tôi sang một góc vắng người nó đứng tay khoanh trước ngực rồi nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi.

_Khiết Linh nè, tao thua mày rồi mày muốn tao phải làm gì ày đây?

Thái độ dứt khoát của nó làm tôi hoàn toàn choáng ngợp, tôi không ngờ nó lại thẳng thắn và sẵn sàng chấp nhận đến như vậy, nhưng dù sao nhìn nó như vậy vẫn có cảm tình hơn, tôi mỉm cười rồi nói.

_Không cần đâu, tao không bắt mày làm gì cho tao đâu

Nó nghiêng đầu thắc mắc.

_Mày nói đùa hay là thật vậy?

Vẫn giữ nụ cười thân thiện, tôi trả lời.

_Chưa bao giờ tao thật lòng như lúc này đâu, là bạn bè cùng lớp với nhau tao không muốn xảy ra nhiều chuyện không hay, thật sự tao chỉ muốn làm bạn mà thôi

Không biết nó đang nghĩ gì trong đầu chỉ thấy nó im lặng, im lặng rất lâu, thấy vậy tôi nói.

_Thôi, vào mừng sinh với Hoán Phi đi

Nói rồi tôi bước đi trước, bỗng nó lên tiếng ngăn cản bước tôi.

_Khoan đã

Tôi quay lại nhìn nó hỏi.

_Chuyện gì vậy?

_Tao xin lỗi

Nó khẽ nói.

Lời xin lỗi thốt ra đột ngột trong một hoàn cảnh như lúc này làm cho tôi có một chút ngạc nhiên, nhưng tôi rất vui mừng vì cuối cùng thì nó cũng nói được câu này, cái câu chỉ có hai từ mà trước đây nó không giờ nói vì nó luôn tự tin cho rằng mình đúng thì mắc gì phải xin lỗi, ngày hôm nay nó đã nói được hai chữ xin lỗi chứng tỏ con người nó đã có dấu hiệu thay đáng kể, bước tới gần nó tôi mỉm cười rồi nói.

_Bỏ qua hết đi, hôm nay là sinh nhật Hoán Phi tại mình phải thật vui lên

Nó gật đầu mỉm cười rồi nắm lấy tay tôi cùng nhau sánh bước vào trong thân thiết đến bất ngờ làm ai nấy trông thấy cũng đều phải tròn mắt nhìn chúng tôi và hoàn toàn ngạc nhiên không thể nói được lời nào, vì thật không ngờ hai cái đứa từng ghét cay ghét đắng nhau mà giờ lại trở nên thân thiết hơn cả mức tình bạn.

Ngay cả bản thân tôi cũng không thể ngờ, ngày sinh nhật của Hoán Phi lại mang đến cho tôi một người bạn, người bạn mà tôi có nằm mơ cũng không thể mơ thấy một ngày tôi và cô bạn lại trở nên rất đối thân thiết.

Tiếng hò hét, tiếng vỗ tay hòa cùng lời ca tiếng hát của cả tập thể trong ca khúc chúc mừng sinh nhật làm không khí trở nên thật náo nhiệt, nhắm mắt cầu nguyện rồi thổi nến buổi tiệc sinh nhật của Hoán Phi diễn ra thật ấm lòng bên cạnh bạn bè và người thân.

Ai đó đã từng nói trên đời này có buổi tiệc nào không tàn, cuộc vui nào mà không kết thúc, buổi tiệc sinh nhật náo nhiệt tràn đầy hạnh phúc và niềm vui của Hoán Phi cuối cùng thì cũng đến lúc phải khép lại dù rằng mọi người không hề mong muốn một chút nào, tạm chia tay Hoán Phi mọi người ra về với tâm trạng vô cùng thoải mái.

Tôi và nhỏ Nhã Quyên vừa tính ra về thì nó nhận được một cuộc điện, không biết là ai gọi nhưng nó có vẻ rất thích thú, nghe máy xong thì nó lại nhờ Hoán Phi đưa tôi về nhà giúp vì nó có một việc quan trọng cần phải làm trong tối ngày hôm nay, nếu nó không đi thì nó nhất định sẽ hối hận cả đời, sau khi bàn giao tôi lại cho Hoán Phi nó ung dung vui vẻ chạy thật nhanh đến cái nơi mà nó cần phải đến, biết tính nó đã muốn làm việc gì đó thì không ai có thể ngăn cản nên tôi đành để nó ra đi và nhờ Hoán Phi đưa về, dù rằng không hỏi nhưng tôi vẫn biết nó đi đâu và người gọi điện cho nó chắc chắn là anh chàng mà nó từng khoe là quen được trong một lần lướt web, và tình trạng hiện giờ là hai người đang rất hạnh phúc trong tình yêu ngọt ngào của lứa tuổi trắng sao.

Con đường về khuya càng ít người qua lại, không gian trở nên vắng lặng, cái se lạnh của màn đêm bắt đầu buông xuống, ngồi phía sau Hoán Phi tôi chỉ muốn ngả đầu vào vai cậu ta mà nhắm mắt lại để tận hưởng cái cảm giác yên tĩnh của màn đêm.

_Khiết Linh nè, mình có một chuyện này muốn nói với cậu

Cậu ta bất ngờ nói.

Tôi gật đầu.

_Có chuyện gì Hoán Phi nói đi

Ngập ngừng cậu ta hỏi.

_Cậu...và Kỳ Quân đang quen nhau sao?

Hơi bất ngờ trước câu hỏi này tôi lấy làm ngạc nhiên hỏi lại.

_Tại sao cậu lại hỏi như vậy?

Cậu ta đáp.

_Vì chính tai mình nghe và chính mắt mình nhìn thấy anh ta tỏ tình với cậu trước mặt bao nhiêu là sinh viên, mình muốn xác nhận lại điều này có phải hay không?

Trước đây tôi có nói tôi không thích loại người như tên hotboy Kỳ Quân vì tính tình hắn vốn rất khó hiểu, thêm vào một phần vì hắn là hotboy nên rất yêu chữ chảnh, nhưng không hiểu sao tôi cứ có một chút gì đó trong lòng nhớ về hắn, lặng lẽ đưa mắt nhìn những ánh sao trên bầu trời, tôi khẽ thì thầm.

_Nếu như đó là sự thật tốt biết bao

Và rồi sự yên tĩnh diễn ra suốt trên con đường về hòa vào những ánh đèn nhạt nhòa của đêm thành phố buồn đến nào lòng.

Một đêm dài lại trôi qua, một ngày mới lại bắt đầu, sau những muộn phiền những suy nghĩ trần trở đã qua, tôi nhanh chóng lấy lại hình ảnh của mình một cô gái năng động hoạt bát trước mọi người.

Hôm nay cảm giác thích thú khi đi bộ đến trường lại ùa về trong tôi, vậy là sau khi chuẩn bị thật kĩ mọi thứ tôi say sưa bước trên con đường sau cơn mưa vào buổi sáng, cảm nhận không khí thật trong lành và mát mẻ với một tâm trạng không thể nào tốt hơn được nữa, cảnh vật ngày hôm nay so với những ngày hôm qua ít nhiều đã thay đổi, hình như là đẹp hơn rất nhiều, tôi chợt nhận ra rằng cuộc sống tươi đẹp đang diễn ra từng phút từng giây thì tại sao tôi cứ phải buồn vu vơ vì một người không quen biết mà làm cho cuộc sống của mình trở nên u ám, hít thở thật sâu khẽ mỉm cười với chính bản thân tôi vui vẻ bước tiếp những bước chân thiên thần đi thật nhanh đến trường để chờ đón những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với tôi trong ngày hôm nay.

Dường như khi tâm trạng con người ta tốt thì mọi thứ xung quanh đều trở nên rất đổi hoàn hảo, vừa đặt chân tới trước cổng trường tôi đã nhìn thấy nhỏ Vũ Thy đứng ở đó từ lúc nào, nó nhìn tôi vẫy tay chào mỉm cười thật thân thiện rồi chạy đến gần tôi nói.

_Hôm nay chắc sẽ có giông tố ghê gớm lắm

Không hiểu, tôi hỏi lại.

_Giông tố sao?

Nó gật đầu đầy hàm ý.

_Đúng rồi, trong trường này ai mà không biết tiểu thư Khiết Linh là chúa đi trễ mà hôm nay lại đến trường sớm như vậy thật là lạ đó, cậu thay đổi rồi à?

Chợt hiểu ra mọi chuyện tôi bật cười to tiếng.

_Cuộc sống mà phải thay đổi chứ

Đột ngột một giọng nam ấm áp xen vào cuộc trò chuyện của chúng tôi.

_Hai người trở nên thân thiết với nhau từ lúc nào vậy?

Giật mình chúng tôi quay đầu nhìn lại thì thấy Hoán Phi đang nhìn chúng tôi nhe răng cười thật khì thế, rồi cậu ta chạy đến hỏi tiếp.

_Trước đây không phải là hai người rất ghét nhau sao? Sao bây giờ nhìn ai cũng khác vậy?

Nghe cậu ta nói thế nhỏ Vũ Thy vòng tay khoát vào vai tôi, ngốc đầu kiêu hãnh đáp.

_Trước đây khác, bây giờ là bạn rồi

Thật ra Hoán Phi đâu phải mới biết giữa tôi và nhỏ Vũ Thy đã không còn xích mích như xưa, mà ngược lại cậu ta là người biết đầu tiên trong buổi tiệc sinh nhật của chính mình ngày hôm qua, chỉ qua là cậu ta muốn trêu chọc tôi và nhỏ Vũ Thy để chúng tôi bảo vệ nhau mà trở nên thân thiết hơn nữa mà thôi, cái con người cậu ta đáng yêu như vậy đó.

Cất ngang tiếng cười của cả ba người chúng tôi là tiếng nói của nhỏ Nhã Quyên, nó xuất hiện ở trước cổng trường cùng chiếc xe máy dở tẹt và gọi tên tôi thật to làm ai nấy cũng phải ngược nhìn, mỗi lần nghe thấy

tiếng gọi thất thanh của nó dành cho tôi thì tôi biết chắc chiếc xe của nó lại có vấn đề trầm trọng mà hình như là chỉ có một mình Hoán Phi là trị được, nhanh chân cả ba người chúng tôi bước tới gần thấy thế nó nói ngay.

_Cả ba người còn đứng đó cười làm gì nữa mau giúp tôi một tay đẩy chiếc xe này vào trong đi chứ

Khỏi quảng cáo thì ai cũng biết chiếc xe của nó là chiếc xe duy nhất và cổ nhất trong trường này, trước câu nói đó của nó chúng tôi lại bật cười, cười thật to.

_Cười gì chứ?

Nó hỏi.

_Xe này là xe quý gì mà chết máy hoài vậy?

Nhỏ Vũ Thy không nói gì mà nó hỏi lại.

Tươi cười nó trả lời.

_Xe cổ, xe này từ thời bà ngoại tôi để lại đó, trước đây bà ngoại tôi để lại ẹ tôi rồi bây giờ mẹ tôi để lại cho tôi

_Vậy còn sau này thì sao?

Hoán Phi đột ngột lên tiếng.

Nó gãi đầu suy nghĩ rồi nhe răng cười đáp.

_Thì...chắc là tôi sẽ để lại cho con tôi

Trước câu trả lời của nó cả ba người chúng tôi lại nhe răng cười thật to, lúc đầu nó cũng hơi ngại nhưng rồi cũng hòa theo nhanh chóng, tiếng cười trong veo của bốn người chúng tôi vang lên cao vút và bay thật xa, thật xa theo những cơn gió đầu tiên của mùa hạ.

Sau khi mang xe vào gửi chúng tôi nhanh chân trở về lớp học, vừa đặt chân đến cửa lớp một điều làm cho chúng tôi phải ngạc nhiên đến kinh ngạc là lớp học ngày hôm nay bỗng trở nên yên tĩnh đến lạ thường, người nào người nấy ngồi ngay ngắn đúng vị trí mình đã chọn lại còn chăm chỉ học bài như vẻ ta đây là một người rất siêng năng.

Thấy lạ Hoán Phi liền lên tiếng hỏi nhỏ lớp trưởng.

_Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Nhỏ lớp trưởng lắc đầu như không có chuyện gì rồi tiếp tục dán mắt vào cuốn sách dưới bàn, nhìn mọi người như vậy chúng tôi chỉ biết nhìn nhau và rồi lắc đầu chẳng hiểu thật ra ngày nay mọi người ăn nhằm thứ gì mà đều ngoan ngoãn một cách rất ư là đặc biệt.

Đang im lặng cả lớp bỗng đứng dậy hò hét, vỗ tay ca hát om xòm còn xịt cả bọt xà phòng bắn đầy kim tuyến vào người làm tôi hết sức ngạc nhiên và vô cùng tò mò.

_Chuyện gì vậy mọi người?

Nhỏ lớp trưởng to tiếng.

_Bắt đầu từ bây giờ cậu là thần tượng của lớp rồi

_Là sao?

Tôi hỏi.

Nhỏ lớp trưởng lại hăng hái trả lời.

_Nhờ cậu mà lớp mình trở thành một lớp nổi bậc nhất hiện nay và được rất nhiều người biết đến đó

Nghe nhỏ lớp trưởng càng nói, tôi càng lấy làm thắc mắc.

_Nói rõ hơn một chút được không?

Bước đến cạnh tôi, nhỏ lớp trưởng vừa nhe răng cười vừa nói.

_Cậu là người đầu tiên mà có khả năng chiếm được tình yêu của anh chàng hotboy Kỳ Quân, một điều mà tưởng chừng như không thể, một điều mà chưa có bất kì cô gái nào làm được trong suốt thời gian cố gắng vừa qua vậy mà cậu lại làm được, thật đáng nể phục, cậu xứng đáng là thần tượng của lớp mình

Nhỏ lớp trưởng vừa nói dứt lời thì cả lớp tiếp tục đập bàn, đập ghế la lối như để thể hiện sự ngưỡng mộ dành cho tôi còn tôi thì chỉ biết nhe răng cười gượng gạo, thật ra tôi cũng không biết mình nên cười hay nên khóc, nên vui hay nên buồn khi nhỏ lớp trưởng bảo tôi là người duy nhất có khả năng chiếm được tình yêu của tên Kỳ Quân, tôi cũng không biết mình có nên nói ọi người biết chỉ qua hấn ta giúp tôi chứ thật sự thì hấn ta không thích tôi như ngày hôm ấy mà mọi người đã nhìn thấy, và bản thân tôi cũng vậy, tôi cũng không ưa gì hấn vì hấn quá khó chịu và rất chảnh, sau khi nói lời cảm ơn đến hấn thì cũng là lúc tôi và hấn trở lại hai con người như trước đây, hấn vẫn là một hotboy nổi tiếng chiếm được rất nhiều tình cảm của nữ sinh toàn trường, còn tôi vẫn là một cô gái ngày hai buổi đến trường và sống một cuộc sống của riêng mình.

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, nhìn mọi người rồi tôi bước lên bục giảng quyết định hết lên sự thật.

_Cảm ơn các bạn đã dành sự ngưỡng mộ đó ình, thật ra thì trước đây mình cũng rất thích hotboy Kỳ Quân vì anh ta quá đẹp trai có đúng không?

Tôi mỉm cười rồi nói tiếp.

_Nhưng đó chỉ là chuyện của trước đây, còn bây giờ mình không còn thích hấn ta nữa, và hấn cũng vậy sau này các bạn đừng nhắc hấn trước mặt của mình nữa

10. Chương 10

Nghe tôi nói thế mọi người tròn mắt kinh ngạc không thể nào ngờ được một hotboy mà bất cứ cô gái nào cũng muốn được sánh bước chung đường mà không thể, còn tôi có được cơ hội đó thì lại không biết trân trọng.

_Tại sao cậu lại không thích anh ta nữa?

Một bạn trai cùng lớp lên tiếng hỏi.

Tươi cười tôi trả lời.

_Hấn ta chảnh như vậy nên mình không thích vậy thôi

Nhỏ lớp trưởng bước tới ký vào đầu tôi trách móc.

_Mày ngu quá Khiết Linh ơi, được hotboy thích mà lại không thích, nếu không thích thì để tao

Cả lớp bật cười sau câu nói của nhỏ lớp trưởng rồi hàng loạt các câu nói trêu chọc nó được cả lớp liên tục phát ra làm cho không gian lớp học ngày hôm nay trở nên rất ồn nhip.

Tiếng chuông vang lên thầy giáo bước vào cả lớp tranh thủ ai trở về chỗ của người đó, không hiểu sao ngày hôm nay nhỏ Vũ Thy lại bước tới ngồi cạnh tôi nhưng có lẽ vì bây giờ chúng tôi đã là một đôi bạn thân.

Không quan tâm đến những gì thầy đang giảng trên bảng, nó khẽ ngồi gần tôi hơn nữa rồi hỏi.

_Cậu không thích Kỳ Quân thật sao?

Tôi ngạc nhiên trước câu hỏi của nó chẳng biết phải trả lời thế nào, chỉ biết im lặng và suy nghĩ, suy nghĩ thật kĩ trước khi đưa ra câu trả lời cuối cùng.

Thấy tôi im lặng khá lâu nó lại hỏi.

_Có phải là như vậy không?

_Uhm...

Tôi gật đầu, cái gật đầu có phần dãn đo.

_Tại sao vậy?

Nó hỏi.

Thở dài, tôi biết sẽ không thể nào cứ im lặng trong chuyện này hoài như thế được nhất là với nhỏ Vũ Thy vì nó cũng là một nhân vật có liên quan trong chuyện này, đứng dậy xin phép thầy rồi tôi kéo nó ra ngoài và nói hết sự thật.

_Có chuyện này mình chưa nói cho cậu biết, thật ra thì hẳn ta không thích mình đâu, nhưng vì bản tính trẻ con bốc đồng nhất thời nên mình đã cá cược với cậu là sẽ chứng minh được rằng hẳn ra thích mình, cũng chính vì một lúc háo thắng mà cả một thời gian dài mình phải chịu khổ vì phải tìm cách tiếp cận hẳn, năn nỉ ỉ ê hẳn sẽ giúp mình, nhưng hẳn thì lúc nào cũng từ chối, ngày hôm ấy hẳn đột ngột xuất hiện và nói những lời ngọt ngào đó cũng chỉ là giả dối mà thôi vì hẳn thấy mình cứ bám theo hẳn mà năn nỉ hoài nên hẳn làm vậy cho rồi để sau này mình không làm phiền hẳn nữa, thật sự thì mình đã thua cậu, bây giờ thì cậu biết hết mọi chuyện rồi cậu muốn thế nào mình cũng đồng ý, thậm chí là bắt mình thực hiện lời hứa làm ô sin cho cậu suốt quãng đời sinh viên

Không có phản ứng gì ghê gớm, nó chỉ nhìn tôi và mỉm cười.

_Khờ quá, mình là bạn mà, mà đã là bạn thì ai đời lại đi bắt bạn mình làm ô sin ỉnh chứ

Nghe nó nói vậy tôi chỉ mỉm cười và chợt nhận ra một Vũ Thy đanh đá, háo thắng của ngày xưa đã lớn lên rất nhiều, khẽ đặt tay mình lên mu bàn tay nó tôi nói.

_Có phải là cậu rất thích hẳn ta không?

Nheo mày nó hỏi.

_Ai?

_Là cái tên đáng ghét Kỳ Quân

Tôi trả lời.

Nó bật cười khì thế rồi gật gù.

_Uhm, đúng là trước đây mình thích hẳn ta lắm, thích đến phát điên luôn và từng nghĩ rằng nếu như không có được hẳn ta thì mình sẽ không thể nào sống nổi, những bây giờ thì khác rồi, mình không còn thích hẳn nữa vì để yêu một hotboy đâu phải là chuyện dễ dàng mà hẳn thì lại rất chảnh tính tình thì khó ưa, thêm nữa nếu mình yêu phải hẳn thì người khổ chỉ là mình thôi, xung quanh hẳn có biết bao nhiêu cô gái đẹp chắc gì hẳn sẽ yêu mình thật lòng, bây giờ mình mới nhận thấy những điều đó từ con người của hẳn, mặc dù hẳn rất đẹp trai, tài giỏi nhưng tính tình như vậy thì cũng như không, bởi vậy mới nói trai đẹp chỉ để ngắm mà thôi không yêu được

Khẽ gật đầu tôi tán thành những gì mà nó vừa nói, và cùng nó đưa ra một lời thề ghê gớm là sẽ tuyệt đối không bao giờ yêu những anh chàng được gọi là hotboy.

Giờ ra chơi diễn ra như mọi ngày, ở đâu có hotboy ở đó có sự hiện diện của nữ sinh và căn tin trường luôn là nơi có nhiều nữ sinh vì giờ chơi nào cái tên Kỳ Quân cũng xuất hiện ở chốn này.

Ghé miệng vào tai tôi nhỏ Vũ Thy thì thầm.

_Phim cũ lại chiếu nữa rồi

Tôi mỉm cười không đáp âm thầm cùng nó quan sát những gì sắp diễn ra trong căn tin ngày hôm nay, cũng như mọi khi không có gì thay đổi phía sau tên Kỳ Quân luôn là một đội ngũ nữ sinh hùng hổ bám víu, khi hẳn ta vào căn tin thì làm cho căn tin ùng tắc giao thông, khi hẳn ta tìm được một chỗ ngồi lý tưởng thì xung quanh chỗ hẳn ngồi luôn có đám bóng nữ sinh vây quanh trộm nhìn.

Nhìn những hình ảnh quá quen thuộc này mà tôi và nhỏ Vũ Thy chỉ biết nhe răng cười cùng nhau rồi lắc đầu vì đám nữ sinh quá ngây thơ, thích một người không có gì là xấu nhưng thích một người tính tình quái đản thì quả thật là một điều đáng lên án.

Không hiểu sao ngày hôm nay hẳn lại chọn một bàn ngồi đối diện với bàn của tôi và nhỏ Vũ Thy, lúc đầu chúng tôi cứ tưởng hẳn cảm nắng một trong hai đứa chúng tôi thật sự, nhưng khi để ý quan sát thật kĩ mới thấy trong căn tin chỉ còn duy nhất một bàn đối diện với chúng tôi là trống nên việc hẳn vào ngồi không có gì để bàn thêm.

Không để ý đến hẳn nữa tôi và nhỏ Vũ Thy say sưa kể cho nhau nghe những chuyện hay ho mà chúng tôi biết được đâu đó rồi cùng nhau cười thật sảng khoái, thỉnh thoảng tôi và nó lại bắt gặp ánh mắt của hẳn ta nhìn về phía chúng tôi, trước đây có lẽ chúng tôi sẽ rất thích điều đó, nhưng bây giờ nhìn thấy ánh mắt của hẳn cứ nhìn chằm chằm về phía hai đứa chúng tôi làm cho chúng tôi có cảm giác rất khó chịu nhưng không thể làm được gì hơn ngoài việc rời khỏi nơi này.

Nháy mắt cho nhau rồi chúng tôi đồng loạt đứng dậy quay lưng bước đi như không hề nhìn thấy hẳn, có lẽ hẳn sẽ cảm thấy rất đối ngạc nhiên vì cuối cùng thì trong trường này cũng có người không say nắng khi đối diện cùng hẳn.

Trên đường về lớp chúng tôi ghé vào phòng vệ sinh rửa mặt thì tình cờ nghe được một câu chuyện khá hấp dẫn, đó là hai nữ sinh và đang nói về tôi, vì quá tò mò họ nói gì về mình tôi nén lại nép người sang một bên chăm chú lắng nghe họ sẽ nói gì về mình, còn nhỏ Vũ Thy thì khuyên tôi không nên nghe, nhưng không nói rõ lý do nó chỉ bảo rằng không nghe không hối hận, nhưng bản chất tò mò không cho phép tôi rời khỏi nơi này và cứ thế tôi vẫn nép người và chăm chú lắng nghe.

Mười phút là khoảng thời gian họ nói về tôi và cũng là khoảng thời gian mà tôi chăm chú lắng nghe những điều họ nói về mình, quả thật đúng như lời của nhỏ Vũ Thy nói không nghe không hối hận, nghe rồi hối hận biết bao, tôi cứ tưởng họ sẽ nói về tôi bằng một sự ngưỡng mộ về chuyện mà trước đây họ tận mắt trong thấy hotboy Kỳ Quân tỏ tình với tôi, nhưng có ai ngờ được họ lại nói tôi là người đáng ghét, dám cướp đi người tình trong mộng của họ lại còn chê tôi vừa lùn vừa xấu mà hotboy Kỳ Quân lại để mắt tới...nói chung chỉ mười phút trôi qua mà không biết họ đã dùng nhiều là từ ngữ xấu xa để nói về một cô gái trong sáng và đáng thương như tôi.

Bước ra khỏi phòng vệ sinh với tâm trạng vừa buồn vừa tức, than dài thở ngắn, thấy vậy nhỏ Vũ thy nhe răng cười hỏi.

_Sao rồi?

Tôi thở dài.

_Đúng là không nghe không hối hận

Nó tiếp tục cười và nói.

_Đã nói rồi mà không chịu nghe, có phải tụi nó nói cậu về chuyện hotboy Kỳ Quân đúng không?

Tôi gật đầu không đáp, nó bước tới cặp kè tôi vừa đi vừa an ủi.

_Thôi đừng buồn làm gì, tụi nó ghen tỵ với cậu cho nên mới có những lời lẽ như vậy quan tâm làm gì ệt sức, mình chỉ cần biết mình là con người như thế nào là được rồi

Mấy lời an ủi của nó dường như làm cho tâm trạng tôi tốt lên thì phải, nụ cười là những gì mà tôi có thể làm tốt nhất trong những hoàn cảnh như lúc này khi có được một người bạn như nhỏ Vũ Thy.

Thời gian thấm thoát trôi qua thật nhanh mới đó mà một tháng đã qua đi, vậy là đã một tháng kể từ ngày tôi và nhỏ Vũ Thy trở thành bạn thân, một tháng với bao nhiêu niềm vui, một tháng có biết bao điều để nói.

Hôm nay sau khi kết thúc buổi họp mặt những người bạn thân, nhỏ Nhã Quyên lại đến với người tình trên mạng của nó, nhỏ Vũ Thy thì cũng bắt đầu được một kẻ đẹp trai đưa đón, còn Hoán Phi thì không tham

gia buổi tiệc vì phải về quê cùng mẹ, vậy là trong đám bạn thân nhất chẳng ai có thể đưa tôi về, khá buồn nhưng tôi vẫn tỏ ra vui vẻ như không có gì để mọi người được vui và tôi cũng không trách cứ họ vì tôi hiểu rằng tình yêu có một ma lực ghê gớm.

Tạm chia tay mọi người tôi lê bước trở về trên con đường đầy hoa vàng trong làn gió trời mát rượi, xem ra đi bộ trong một thời điểm như lúc này thì thật là thích thú, bầu trời trong xanh không một giọt nắng, những áng mây chiều bành bồng thả mình trôi theo làn gió, người người đèo nhau dạo quanh phố phường, tiếng cười tiếng nói thi nhau vang lên rộn ràng tạo cho buổi chiều cuối tuần một không khí hoàn toàn khác hẳn với những ngày nắng nóng mưa gió thất thường của Sài Gòn.

Một mình lang thang trên con đường về với ánh hoàng hôn nhẹ nhàng buông xuống êm đềm tôi chợt thấy lòng mình buồn trống trải, nhìn những cặp tình nhân tay trong tay như chỉ biết riêng hai người cùng nhau tận hưởng một buổi chiều cuối tuần bên nhau nói cười vui vẻ mà tôi chạnh lòng, không biết rồi đến khi nào tôi mới tìm được tình yêu đích thực để vui buồn cùng nó, cảnh vật xung quanh thì cứ vui vậy đó mà lòng buồn không kể siết, khẽ buông tiếng thở dài tôi cúi mặt bước đi thật nhanh với hy vọng sẽ về đến nhà trong thời gian sớm nhất có thể, và làm những việc mình cần phải làm để không phải bận tâm suy nghĩ nhiều đến những chuyện không vui trong cuộc sống của chính bản thân mình.

Đang bước đi với một tâm trạng không được tốt cho lắm cùng những bước chân nặng nề thì tình cờ xuất hiện trước mắt tôi một người mà tưởng chừng tôi đã quên lãng trong cuộc sống bận bịu lo toan này, đó chính là hân hotboy Kỳ Quân.

Hơi ngạc nhiên vì sự có mặt đột ngột của hân tôi bất ngờ chùn bước, hân đã nhìn thấy tôi và dường như hân đang tiến về phía tôi thì phải, không biết phải làm gì tôi vờ như không nhìn thấy hân rồi kèn kiệu ngốc đầu đầy kiêu hãnh bước qua trước mặt hân như một cơn gió thoảng qua không thèm nhìn lấy hân dù chỉ là một cái, bỗng dưng tôi có cảm giác như có bàn tay ai đó nắm lấy bàn tay tôi, quay đầu nhìn lại tôi hoàn toàn sững sột khi nhìn thấy bàn tay tôi đã được hân nắm chặt.

_Nè, làm gì vậy chứ?

Tôi trợn mắt hỏi.

_Chúng ta yêu nhau đi

Hân thẳng thắn đáp.

Quá bất ngờ trước câu trả lời không thể đoán trước tôi mở to mắt nhìn hân không nói được lời nào, phải mất một thời gian dài tôi mới lấy lại được bình tĩnh mà vùng tay hân ra khỏi tay mình rồi nói.

_Anh nói chơi hay là nói giỡn vậy?

_Anh nói thật, chúng ta yêu nhau đi

Hân trả lời không chút đắn đo.

Hân đúng là một con người kì lạ, trước đây tôi tìm đủ mọi cách tiếp cận hân chỉ mong là hân thương tôi một chút thôi mà lại không thể, ngược lại bây giờ tôi không làm phiền đến cuộc sống của hân nữa thì hân lại đột ngột xuất hiện rồi nói mấy lời làm cho tôi dù ghét hân đến cách mấy cũng phải lổi nhịp con tim.

Không biết nói thế nào trong một hoàn cảnh như lúc này, tôi nói đại rồi tranh thủ bước đi.

_Xin lỗi tôi không thích anh

Chạy theo đứng trước mặt tôi hân nói.

_Anh thật lòng thích em đó, hãy làm bạn gái của anh đi Khiết Linh

Không hiểu sao nghe hân nói câu này cơ thể tôi bỗng nóng rang lên, ngập ngừng tôi nói.

_Hình là anh hiểu lầm rồi, tôi không thích anh thậm chí còn ghét anh nữa kìa thì làm sao mà tôi có thể làm bạn gái của anh được chứ

Gật gù hân nói.

—Anh biết là trước đây anh có hơi quá đáng, anh xin lỗi, sau này anh sẽ bù đắp cho em mà, chúng ta yêu nhau đi, anh thật sự yêu em và cần em lắm

Tôi bật cười trước câu nói của hắn rồi quát.

—Tôi nghĩ là anh bị khủng mất rồi

Nói rồi tôi bước đi nhanh hết mức có thể để không phải nghe thấy bất kì một lời đường mật nào miệng từ hắn phát ra.

Tiếp tục chạy theo tôi hắn nói.

—Em biết không, từ khi ép được nick yahoo của em ngày nào anh cũng online để đợi em, chờ em, nhìn nick em có sáng hay không? Xem em sẽ để status như thế nào, vui hay buồn vậy mà em chỉ out một cái im lặng...anh thật lòng rất thích em

Càng nghe hắn nói tôi càng tức cười.

—Trước đây tôi ép nick anh hàng chục lần mà anh có đồng ý đâu sao bây giờ tự dưng lại ép nick của tôi làm gì chứ? Anh đúng là một người kì quặc đến không thể hiểu nổi

Hắn vừa lên tiếng dự tính sẽ nói một điều gì đó thì chợt tiếng chuông điện thoại tôi vang lên cắt ngang mọi thứ, đợi tôi nghe máy xong hắn hăng hái nói tiếp.

—Anh không ép em phải yêu anh liền đâu, em cứ suy nghĩ những gì anh vừa nói, ngày mai đến trường anh muốn biết câu trả lời của em, nếu em đồng ý thì tốt không đồng ý cũng không sao, dù như thế nào đi nữa anh vẫn sẽ yêu em và theo đuổi em đến cùng

Gật gù tôi đáp.

—Được thôi, ngày mai tôi sẽ cho anh biết câu trả lời còn anh muốn làm gì thì làm tôi không cần biết

Dứt lời tôi liếc mắt nhìn hắn một cái rồi quay lưng bỏ đi như hai người đang ngược lối.

Về đến nhà dường như bị mấy lời mật ngọt của hắn tác động mạnh mẽ đến tâm tư tình cảm mà tôi không thể tập trung làm bất cứ việc gì, chỉ biết đi qua đi lại đi tới đi lui, ngồi rồi lại nằm mà suy nghĩ đến những gì hắn vừa nói với tôi trong vài tiếng đồng hồ trước.

Thằng cha khủng đúng là thằng cha khủng khi không lại đột ngột xuất hiện, còn nói mấy lời này làm gì để giờ đây bắt đầu óc vốn dĩ không được thông minh ấy của tôi phải động não suy nghĩ, đúng là cái đồ chết tiệt, cái đồ đáng ghét, cái thứ chết bầm...nhưng tại sao tôi lại phải suy nghĩ đến chứ?

Tôi thật không tài nào hiểu được tại sao trước đây tôi có làm gì đi nữa thì hắn vẫn lạnh lùng thờ ơ, vậy mà giờ đây khi tôi đã bỏ cuộc thì hắn lại chủ động tấn công kịch liệt, tại sao xung quanh hắn có không biết bao nhiêu bóng hồng tuyệt sắc giai nhân hắn lại không để mắt tới mà lại chọn tôi làm gì?, có lẽ nào hắn trên trời hay đây chỉ là một trò chơi của hắn?, tôi quả thật không thể hiểu nổi.

Tuy rằng trước đây tôi từng thề sẽ không yêu những anh chàng được gọi là hotboy hay chỉ là đẹp trai đơn thuần, nhưng dường như tôi không làm được điều đó, khi đứng trước một chàng trai đẹp trái tim tôi luôn có dấu hiệu đập sai nhịp nhưng may mắn ở chỗ là tôi biết điều chỉnh nó một cách hợp lý để không phải vướng vào những chuyện không hay, tôi mà yêu ai thì chỉ làm ọi chuyện trở nên rắc rối thêm mà thôi, cố gắng thật nhiều để rồi không được gì cả, làm thật nhiều để rồi thêm nhiều rắc rối thì nên trút bỏ bớt để không phải mệt nhọc và không phải thất vọng, bởi vậy tốt nhất tôi hãy cứ là chính mình, hãy là một cô gái hồn nhiên trong sáng như ngày còn bé, chẳng biết suy tư đời kia vẫn vướng gì, chỉ cần học hành thật tốt là được.

Nghĩ vậy tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, vừa tính tắt đèn đi ngủ thì tôi nhận được tin nhắn của nhỏ Vũ Thy và nhỏ Nhã Quyên đến cùng một lượt, lần lượt trả lời từng đứa và tôi cũng không quên mang chuyện của mình kể lại cho tụi nó nghe để xem tụi nó sẽ cho tôi ý kiến gì.

Sau khi nghe xong câu chuyện tôi vừa kể nhỏ Vũ Thy đưa ra lời khuyên rất chân thành, nó kêu tôi hãy nhận lời làm bạn gái tên hotboy Kỳ Quân đó cho rồi dù gì thì hắn cũng là người chủ động trước, mà hắn chủ

động trước thì mình sẽ trở nên có giá trị rất lớn, yêu hotboy đồng nghĩa với việc sẽ được nhiều đến biết đến và ngưỡng mộ cộng thêm phần khâm phục, trong phút chốc mình sẽ nổi tiếng.

Nghe nó nói vậy tôi cũng lấy làm thích thú, nhưng giống như nó nói yêu hotboy cũng sẽ đồng nghĩa với việc gặp phải nhiều chuyện rắc rối và phiền phức, một người đẹp trai sẽ được nhiều cô gái yêu mến và theo đuổi, chẳng lẽ suốt ngày mình cứ ăn no rồi theo sát anh ta mà canh giữ như canh giữ tội phạm hay sao?, không được, như vậy là không ổn.

Nhỏ Nhã Quyên thì hỏi tôi rất nhiều câu hỏi đại khái như, hiện giờ trong lòng tôi có còn chút gì gọi là tình cảm dành cho hắn hay không?, tôi có thể chấp nhận được việc hắn có nhiều cô gái theo đuổi hay không?, và tôi có thể chịu đựng được những chuyện rắc rối khi yêu phải hotboy hay không?...sau khi tôi trả lời là mặc dù rất ghét hắn nhưng hình như trái tim tôi mách bảo cho tôi biết tôi có thể làm được những điều đó, cuối cùng cũng như nhỏ Vũ Thy nó khuyên tôi hãy cứ thử cho hắn một cơ hội cũng như cho chính bản thân tôi một cơ hội, hãy mở lòng ra để đón nhận một tình yêu đầu đời để không còn phải cô đơn khi màn đêm buông xuống.

Dẫu biết rằng nếu yêu phải một hotboy như hắn là sẽ khổ, nhưng sao tôi không ngăn cản được con tim mình yêu hắn, và những ý kiến của nhỏ Vũ Thy cùng nhỏ Nhã Quyên dường như tiếp thêm sức mạnh để tôi can đảm trao trái tim mình ột người mà tôi không biết rằng đáng ghét hay đáng thương, lời thề sẽ không bao giờ yêu hotboy trước đây của tôi sao giờ đây bỗng tan biến một cách mạnh mẽ.

11. Chương 11

Một đêm thao thức với những suy tư muộn phiền đã qua, giờ lại phải bắt đầu ột ngày mới.

Sáng nay, khi vừa mở cửa bước ra khỏi nhà hình ảnh đầu tiên đập vào mắt tôi là hắn tên hotboy Kỳ Quân cái người mà trước đây tôi từng ngưỡng mộ, vừa nhìn thấy tôi hắn vui mừng chạy đến lịch sự chào hỏi.

_Chào buổi sáng

Để đáp lại sự lịch sự, tôi gật đầu mỉm cười, nhìn thấy nụ cười khá thân thiện của tôi hắn có vẻ rất vui mừng liền hỏi.

_Em suy nghĩ về chuyện anh nói rồi chứ?

Tôi gật đầu thay câu trả lời, hắn tươi cười hấp tấp.

_Em đồng ý làm bạn gái anh chứ?

Đang cuối đầu nghe hắn hỏi như vậy tôi khẽ buông tiếng thở dài rồi ngẩng mặt lên nhìn hắn nhẹ nhàng đáp.

_Xin lỗi, chúng ta không thể đến với nhau được đâu

Nụ cười trên môi hắn chợt tắt khi nghe đáp án rồi lặng cầm nhìn tôi không nói nữa lời, nhìn vào ánh mắt của hắn lúc này tôi có thể dễ dàng nhận thấy sự buồn tủi thất vọng rất nhiều khi phải đặt niềm tin quá nhiều vào một việc gì đó, nó rất rất thật lòng.

Nếu hắn cứ đối xử với tôi như trước đây, vẫn là một hotboy lạnh lùng thờ ơ và tràn đầy kiêu hãnh thì có lẽ tôi sẽ cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều khi phải đối mặt với một gương mặt thiếu não như lúc này, tôi không biết rằng hắn có thích tôi thật sự hay không nhưng nhìn hắn bây giờ sao lòng tôi cứ nhói lên tội lỗi, phải chăng tôi vừa làm tổn thương đến trái tim mềm yếu của hắn.

Lặng lẽ cuối đầu tôi quay lưng bước đi vì không muốn phải nhìn thấy hắn vào lúc này, nhưng hắn đã níu tôi lại và khẳng định.

_Em có quyền không thích anh nhưng anh vẫn có quyền thích em, anh không bỏ cuộc đâu nhất định sẽ có một ngày anh làm cho em phải thích anh

Vẫn cái cách nói chuyện của một hotboy ngang tang ngạo mạn của ngày nào, mấy lời hần vừa nói vừa làm tôi cảm thấy hần cũng là một người có ý chí và lòng kiên cường, vừa thấy rất khó chịu vì từ ngữ hần dùng có phần chói tai một chút.

_Được thôi, nếu anh có bản lĩnh đó thì hãy làm đi

Tôi thách thức.

Ngay lập tức khi câu nói của tôi vừa kết thúc hần bước nhanh đến gần tôi nắm lấy tay tôi kéo đi rồi bế tôi lên xe của hần, mặc cho tôi đã cố vùng vẫy thậm chí là đánh hần nhưng hần vẫn quyết tâm để tôi lên xe cho bằng được rồi lên ga chạy thật nhanh hết mức có thể.

_Anh làm gì vậy chứ? Anh khủng rồi sao? Mau dừng xe lại đi

Tôi to tiếng trong nỗi sợ hãi với tốc độ mà hần đang chạy.

Không nói gì đáp lại hần càng lên ga chạy thật nhanh làm cho nỗi lo lắng, nỗi sợ hãi trong tôi càng tăng cao vượt bậc, tôi là một người sợ tốc độ chính vì vậy mà trên suốt đoạn đường từ nhà đến trường tôi chỉ biết nhắm mắt và liều mình ôm lấy hần thật chặt để đề phòng trường hợp xấu nhất có thể xảy ra khi chạy với một tốc độ như thế này.

Chính vì hần quá liều lĩnh khi chạy với độ không thể cho phép nên tôi và hần đến trường trong thời gian rất sớm, dừng xe trước cổng hần quay lại nhìn tôi mỉm cười rất gian rồi nói.

_Tới trường rồi xuống đi cô bé

Hé mắt nhìn ra tôi thấy đúng là mình đã đến được trường an toàn, thở phào tôi nói.

_Cũng may là không có chuyện gì xảy ra, nếu tôi bị rớt xuống đường thì anh chết chắc rồi

Hần nhe răng đáp.

_Em ôm anh chặt như vậy thì làm sao mà rớt xuống đường được chứ

Giật mình nhìn xuống tôi hoảng hồn, quả thật là tôi đang ôm siết chặt lấy hần vội vàng tôi bỏ tay ra, hấp tấp giải thích.

_Anh đừng có hiểu lầm, tại anh chạy quá nhanh cho nên tôi mới...

_Không sao, anh có nói gì đâu mà em phải giải thích

Hần chen ngang.

Ngại ngần khi nghe hần nói vậy tôi chẳng biết làm gì hơn ngoài việc cúi mặt nhìn xuống đất rồi đi thật nhanh về lớp, thiệt là quê muốn chết.

Trở về lớp học trong lòng tức tởm quăng cái túi xách xuống bàn tôi thề sẽ không bao giờ cho hần một cơ hội nào hết, cái đồ đáng ghét như hần so với bất cứ ai trên đời này thì hần là tên khốn nhất mà tôi từng gặp, ngồi suy nghĩ lại chuyện vừa rồi tôi mới biết là mình đang bị hần lợi dụng mà không biết, càng nghĩ tôi càng thấy tức tởm trong lòng, thù này không thể không trả.

_Làm gì mà tức tởm vậy Khiết Linh

Nhỏ lớp trưởng bỗng lên tiếng hỏi.

Vội vàng tôi đáp.

_Thì tại cái tên đáng ghét...

_Khiết Linh

Chưa nói hết câu hần bất ngờ xuất hiện trước cửa lớp và còn gọi to tên tôi làm ai nấy có mặt trong lớp đều phải ngược nhìn.

Nhìn hần với ánh mắt tràn đầy lòng hận thù tôi thì thào.

_Hay lắm, tôi chưa đến tìm anh mà anh đã tự dẫn xác tới rồi, phen này anh chết chắc rồi Kỳ Quân à

Đẩy bàn, tôi đứng dậy nhắm thẳng hướng hắn mà đi, chưa đi được đến nơi cần phải đến tôi đã bị cả lớp đẩy sang một bên chỉ vì hắn, vừa nhìn thấy hắn xuất hiện trước cửa lớp đám con gái đã ngạc nhiên đưa mắt ra nhìn chăm trồ, rồi thi nhau chạy đến đứng cạnh hắn tranh thủ chụp ảnh, còn hắn thì lúc nào cũng tươi cười để có được những bức ảnh thật sinh động, nhìn thấy nụ cười của hắn mà lòng tôi càng thêm phần tức giận không thể nào kiềm nén thêm được nữa, sẵn tay áo tôi chen vào đám đông nắm tay hắn kéo đi thật nhanh xuống phía sau sân bóng của trường.

Ra đến sân bóng hắn liền hỏi tôi.

_Em đưa anh ra đây có chuyện gì sao?

Trợn mắt câu mày là những gì hắn đang nhìn thấy ở tôi.

_Anh...anh cần giải thích về chuyện vừa rồi đó

Nheo mày hắn tỏ vẻ không hiểu.

_Chuyện gì?

Tôi ghét cái cách biết mà giả vờ như không của hắn liền quát.

_Anh đừng giả ngu giả ngơ nữa tôi biết hết mọi âm mưu xấu xa của anh rồi

_Âm mưu gì?

Hắn bình tĩnh hỏi.

_Có phải vừa rồi anh chạy xe như vậy là cố tình để tôi sợ quá mà ôm lấy anh đúng không?

Tôi nói.

Hắn bật cười to tiếng đầy vẻ ngạc nhiên rồi đáp.

_Trí tưởng tượng của em phong phú thật đó, chuyện như vậy mà em cũng nghĩ ra được

Nhìn thấy nụ cười xinh chết người của hắn là sự tức giận trong tôi lại bùng phát, tôi quát.

_Anh đừng cười nữa

_Tại sao vậy? Cười là quyền tự do của anh mà, anh có vô tình bị em biến thành một người có ý đồ xấu như vậy thì anh cũng phải được tự do chứ

_Cười sẽ sản sinh tình cảm đó

Không biết sao tôi lại buột miệng nói ra câu này.

_Sao? Em nói gì?

Hắn hấp tấp.

Vội vàng tôi đẩy sang vấn đề khác.

_Sao là sao chứ? Anh mau giải thích chuyện lúc nãy đi

Hắn thở dài.

_Anh chỉ muốn em đến trường cùng anh để mọi người biết em là bạn gái của anh mà không còn theo đuổi anh nữa, mệt lắm, ngoài ra anh không nghĩ gì hết

Đánh vào vai hắn một cái tôi nói.

_Nè, anh tưởng anh là ai vậy?

_Anh là hotboy

Hắn đáp.

Tôi hỏi tiếp.

_Bộ anh không nói chuyện bằng giọng điệu chảnh chọe thì anh không sống nổi hay sao chứ?

Nhe răng cười khoe răng khểnh hẳn nói.

_Anh chỉ nói lên sự thật thôi

Người ta nói quả không sai, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời hẳn đúng là một người chảnh chọe nhất trong những người chảnh chọe nhất thế gian này, tôi thề là như vậy.

Không nói thêm nhiều với hẳn tôi quay lưng trở về lớp học để bắt đầu một ngày học tập mới hứa hẹn sẽ có nhiều điều thú vị.

Đã hơn mười lăm phút trôi qua mà vẫn không thấy thầy đến, đợi thêm một lúc nữa thì thầy giám thị đến thông báo cho cả lớp một tin quan trọng là ngày hôm nay chúng tôi sẽ được nghỉ, vì thầy đã bận đi công tác cho trường khoảng một tuần.

Khỏi phải nói thì cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra, ngay khi nhận được tin cả lớp nhảy toáng lên hò hét vui mừng như sợ rằng nếu không làm thế thì người ta sẽ không biết là mình đang vui mừng lắm lắm.

Vậy là cả lớp kéo nhau ra về, tụi con trai thì lên kế hoạch ăn nhậu mừng ngày được nghỉ, tụi con gái thì kéo nhau đi làm đẹp, chỉ còn lại tôi, nhỏ Nhã Quyên, nhỏ Vũ Thy là kéo nhau ra căn tin trường ngồi nhâm nhi tận hưởng cái hương vị nồng nàn cay xé lòng của đặc sản bánh tráng muối ớt, và tám với nhau đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Nhỏ Nhã Quyên là người hăng hái nhất trong ba đứa, nó tranh thủ vừa ăn vừa kể về chuyện tình của nó cùng anh chàng hotboy nào đó mà nó quen được trên mạng, và đã chính thức bước ra khỏi thế giới ảo để đến với thế giới của sự thật mà yêu nhau thắm thiết, nó còn hứa cuối tuần này sẽ dẫn anh chàng về ra mắt cho tôi và nhỏ Vũ Thy biết mặt, nhìn vẻ mặt của nó lúc này rất hạnh phúc.

Đến lượt mình nhỏ Vũ Thy cũng khoe khoan về anh chàng hotboy của lòng nó, nó nói anh chàng quả là một hotboy mà nó tin tưởng nhất thế gian này, anh chàng tuy rằng được công nhận là hotboy xung quanh cũng có biết bao người con gái theo đuổi, nhưng anh chàng chỉ yêu một mình nó mà thôi, và đặc biệt là anh chàng tuy đào bồng nhưng hồng có tính lẳng nhăng nên nó tin tưởng anh chàng một cách tuyệt đối.

Rồi đến lượt tôi, tôi chẳng biết phải kể gì cho tụi nó nghe vì thật sự thì tôi có yêu ai đâu mà có chuyện để kể, có chăng cũng chỉ là tình cảm đơn phương đã qua.

_Chuyện mày với hotboy Kỳ Quân sao rồi?

Nhỏ Nhã Quyên chọt hỏi.

Tôi mỉm cười lắc đầu.

_Có gì đâu

Nhỏ Vũ Thy chen vào.

_Cậu trả lời anh ta chưa?

_Rồi

Tôi đáp.

_Sao rồi? Đồng ý chứ?

Nhỏ Nhã Quyên và Nhỏ Vũ Thy đồng thanh hỏi.

Tôi thở dài rồi trả lời.

_Không, mình từ chối rồi

Thằng tay đánh vào vai tôi một cái chan chát, nhỏ Nhã Quyên trách móc.

_Ngu quá, thiệt là đại hết biết đường hoàn là một hotboy có tiếng mà lại đi từ chối, mày có biết trong trường này có bao nhiêu người muốn được anh ta thương một chút thôi mà không được không?, còn mày may mắn được cái diễm phúc đó mà không biết hưởng

Nhỏ Vũ Thy minh họa.

_Nói cho cậu biết nha, dạo gần đây mình thấy có một con nhỏ đang ra ra sức theo đuổi anh ta, nếu như mà cậu không mau đồng ý thì sau này hối hận thiệt đó

Khẽ đập tay xuống bàn, chỉ mặt từng đứa tôi hỏi.

_Nè, hai người có phải là bạn của tôi không vậy?, sao lại đi giúp hấn ta chứ?

_Giúp gì đâu thấy sao nói vậy thôi mà

Nhỏ Nhã Quyên đáp.

Nhỏ Vũ Thy a dua.

_Đúng đó, tụi mình chỉ là thấy sao nói vậy thôi

_Không phải trước đây hai người từng nói với tôi là sẽ không yêu hotboy hay sao? Quên rồi à?, sao bây giờ lại đi khuyên tôi yêu hấn ta chứ?, hai người đúng là...

Tôi quát.

Nhỏ Vũ Thy nhe răng cười khi khi rồi nói nhỏ vào tai tôi.

_Yêu hotboy hay lắm đó nha

Tôi khá ngạc nhiên khi nghe nó nói vậy liền hỏi.

_Hay lắm sao? Hay chỗ nào vậy?

Nghĩ sao nói vậy nó đáp ngay.

_Hãy ở chỗ mình sẽ được nổi tiếng theo người ta

Đưa tay kí vào đầu nó một cái tôi mắng.

_Đúng là mê trai hết thuốc chữa, hotboy thì sao?, nổi tiếng thì sao chứ? Đẹp trai, tài giỏi mà đạo đức không ra gì có cho cũng không thêm đâu

_Có thiệt là không thêm hông vậy?

Nhỏ Nhã Quyên bất ngờ lên tiếng, nói rồi nó và nhỏ Vũ Thy nhìn chằm chằm nhìn vào mắt tôi đầy vẻ nghi ngờ.

Biết sẽ không thể nào nói lại tụi nó mà thật sự thì tôi cũng không biết mình có làm được những gì mình vừa nói hay không?, ngập ngừng tôi trả lời.

_Ồ...thật ra...tao cũng muốn xóa đi tình cảm của tao dành cho hấn lắm chứ, nhưng tao không thể làm được, dường như điều đó vượt qua khả năng của tao

Nghe tôi nói vậy, nhỏ Nhã Quyên phản ứng khá mạnh.

_Thấy chưa, biết ngay mà, vậy thì nhận lời yêu anh ta đi

Vội vàng tôi lắc đầu.

_Đâu có yêu dễ dàng như vậy được, phải thử thách một thời gian chứ

Nhỏ Vũ Thy than ngắn thở dài nói.

_Trời ơi, thử với thách gì nữa, thích người ta đến phát điên rồi bày đặc giả vờ làm gì?

_Thích ai vậy?

Một giọng nam bất ngờ chen vào làm cả ba đứa chúng tôi giật mình quay đầu nhìn lại thì thấy Kỳ Quân, hấn đang đứng trước mặt chúng tôi tay cho vào túi quần và mỉm cười rất xinh.

Nhỏ Nhã Quyên vội vàng bước đến cạnh hấn tươi cười nói.

_Chào anh Kỳ Quân, anh đang tìm Khiết Linh nhà chúng tôi sao?

Thật thà hẳn gật đầu.

_Phải rồi

Nhỏ Vũ Thy ham vui, nó tranh thủ chạy đến cạnh hẳn ta rồi tươi cười.

_Nãy giờ Khiết Linh nó nhắc anh quá trời

Nghe nó nói vậy tôi lập tức lên tiếng.

_Nè, nhắc anh ta khi nào chứ?

Không quan tâm đến tôi, nó và nhỏ Nhã Quyên kéo hẳn ra cách tôi khá xa và thủ thỉ nói gì đó tôi không rõ chỉ thấy sau đó cả ba người nhìn tôi và cười rất gian.

_Tao với nhỏ Vũ Thy về trước đây mà cứ ở lại từ từ mà tâm sự

Nhỏ Nhã Quyên nói.

Tôi chạy vội đến và nói.

_Không được, về thì cùng về

Nhỏ Vũ Thy lắc đầu.

_Chỉ hai đứa tụi mình về thôi, cậu phải ở lại đây người ta có chuyện muốn nói với cậu đó

Nói rồi nó quay sang nhìn hẳn ta tươi cười nói tiếp.

_Tụi này giao nhỏ Khiết Linh lại cho anh đó, sau khi nói chuyện xong phải đưa nó về nhà một cách an toàn và tuyệt đối không được ăn hiếp nó, nếu không tụi này sẽ cho anh biết thế nào là con gái

_Được thôi mà

Hắn mỉm cười đáp.

Kéo tôi đến chiếc bàn nhỏ Nhã Quyên ép tôi ngồi xuống cho bằng được rồi cùng nhỏ Vũ Thy nhanh chân ra về, nhường lại không gian riêng tư cho hẳn để dễ dàng nói chuyện cùng tôi, thật ra bây giờ tôi cũng không biết hai đứa tụi nó là bạn của tôi hay là bạn của hẳn ta nữa. Đáng ghét.

Nhìn theo bóng dáng tụi nó dần khuất xa hẳn quay lại nhìn tôi mỉm cười rồi bước đến, tôi liền hỏi.

_Anh ra đây làm gì chứ?

_Tìm em

Hắn đáp.

_Tìm tôi làm gì?

Tôi tiếp tục.

_Nhớ em

Nói rồi hẳn lại mỉm cười, nụ cười không biết đã làm chết bao cô gái.

Im lặng quan sát hẳn một lúc tôi khẽ lên tiếng.

_Nè, anh làm gì cứ theo ám tôi hoài vậy?

Một câu năm chữ hẳn đáp.

_Tại vì anh thích em

Nheo mày tôi thăm dò.

_Tôi thấy anh khó hiểu lắm, tại sao anh lại thích tôi trong khi xung quanh anh có biết bao nhiêu người yêu mến anh mà anh lại không thích họ chứ?

Hắn cười nhếch môi đáp ngắn gọn.

__Tại vì em khác với họ

Nhìn tôi một lúc rồi hắn nói tiếp.

__Anh thấy em cũng là một người rất lạ, những cô gái khác đều thích anh tại sao em lại không thích anh vậy?

__Tất cả mọi người đều thích anh sao?

Tôi hỏi.

Gật đầu hắn đáp.

__Phải rồi, họ thích anh vì anh đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu, hát hay, nhảy đẹp, biết cách ăn chơi nói chung là rất tốt

Tôi bật cười thật to sau câu nói mang đầy sự tự tin của hắn rồi nói.

__Anh hơi tự tin đó, có phải là anh tự để ỉnh quá không?

Không bào chữa hắn chỉ nhe răng cười trừ rồi đột ngột dừng lại hắn hỏi.

__Em có thể yêu anh không Khiết Linh?

Biết thế nào hắn cũng sẽ hỏi tôi câu này, vì đã có sự chuẩn bị trước tôi liền trả lời mà không cần suy nghĩ.

__Thật ra tôi cũng có cảm tình với anh đó, anh cố gắng thêm một chút nữa đi biết đâu sau này tôi sẽ thích anh thật thì sao

Tôi không ngờ một câu nói như vậy lại có tác động mạnh mẽ đến con người của hắn, sau câu nói của tôi hắn nắm chặt lấy tay tôi vui mừng khôn siết gật đầu hứa đủ điều.

__Anh sẽ cố gắng mà, chỉ cần có câu nói này của em thì anh nhất định sẽ không bao giờ bỏ cuộc

Tôi gật gù.

__Uhm, vậy thì anh cứ cố gắng đi nhưng tôi cũng không dám nói chắc điều gì đâu, bởi vì bây giờ tôi rất là khó tính lại còn mắc thêm bệnh chảnh chọe nữa, nói chung là anh sẽ rất khó khăn để làm cho trái tim tôi đập vì anh đó

Vẫn tính mạnh mẽ và dứt khoát hắn khẳng định.

__Dù em thế nào đi nữa anh cũng không bao giờ bỏ cuộc, muốn có vợ đẹp phải chịu cực khổ thôi

Tôi tròn mắt ngạc nhiên.

__Cái gì? Có vợ sao?

Hắn cười đáp.

__Anh nói đùa đó mà

Sau câu nói là một nụ cười hoành tử của hắn nở ra, nhìn hắn lúc này sao mà dễ thương thế không biết, chưa gì mà con tim tôi đã bắt đầu chao đảo, nếu cứ tiếp tục tình trạng thế này tôi không biết là mình có thể thực hiện kế hoạch hành hạ trả lại cho hắn gấp đôi những chuyện trước đây mà hắn của từng làm với tôi đến khi nào nữa.

Ước gì có thể trở nên vô cảm với tình yêu, ước gì trái tim không bị lỗi nhịp vì một ai đó và ước gì...

Ai đó đã từng nói thời gian trôi qua như cái chớp mắt nếu không biết nắm giữ những điều thiên liêng nhất mà thời gian đã ban tặng, rất có thể bạn sẽ hối tiếc về sau.

Hôm nay ngồi một mình ở quán trà sữa nhìn dòng người đi qua đường như chậm lại, trong nắng vẫn có nụ cười hiu hắt của gió, tôi chợt thấy lòng mình buồn đến lạ, không biết từ lúc nào tôi lại trở thành một cô gái đa sầu đa cảm.

Thông thường vào ngày cuối tuần tôi và lũ chiến hữu sẽ tập trung lại quay quần bên cạnh nhau mà tâm sự những chuyện vừa xảy ra trong một tuần vừa qua, thế nhưng kể từ khi có tình yêu gà bông hình như chỉ còn lại một mình tôi là ngồi ở cái quán trà sữa hiu buồn này cùng cậu bạn Hoán Phi.

Hoán Phi là người bạn trai thân thiết duy nhất của tôi, cậu ta rất tinh tế có thể dễ dàng nhận thấy tâm trạng tôi đang rất bất ổn ngay khi tôi cố nở nụ cười tươi nhất, cậu ta luôn xuất hiện bên cạnh những lúc tôi cần thiết, luôn quan tâm đến tôi một cách nhiệt tình, giúp đỡ tôi hết mình mà không cần phải trả ơn cũng không vì một mục đích nào khác, khi tôi cảm thấy dường như tất cả mọi người quay lưng lại với tôi thì chỉ có cậu ta là vẫn nắm chặt lấy tay tôi, nâng đỡ tinh thần những lúc tôi bế tắc nhất trong cuộc sống và cũng là một người mà tôi có thể mang những tâm sự của mình bộc bạch một cách chân thành mà không phải e ngại hay sợ sệt.

Hôm nay cũng vậy, nhìn thấy vẻ buồn đượm trên mắt tôi, cậu ta liền hỏi.

__Có chuyện gì buồn sao Khiết Linh?

Tôi gật đầu.

__Uhm, một ngọn nến vừa tắt, một kiếp người vừa chấm dứt

Dường như chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, cậu ta hỏi tiếp.

__Chuyện gì đã xảy ra với cậu vậy?

Thở dài tôi đáp.

__Một người hàng xóm thân yêu của mình đã ra đi

Chợt hiểu ra mọi chuyện cậu ta gật gù.

__Chắc là cậu thân với người này lắm

12. Chương 12

Một giọt nước mắt bỗng tuôn trào dù tôi cố gắng kiềm chế, tôi khẽ gật đầu trong sự thương tiếc tột cùng.

__Bà là người đã ình rất nhiều lời khuyên bổ ích trong cuộc sống, đối với mình thì bà là một người mẹ thứ hai trong đời

Khẽ nắm lấy bàn tay tôi như để truyền thêm sức mạnh ột người con gái yếu đuối, cậu ta nhẹ nhàng an ủi.

__Hãy mạnh mẽ lên rồi mọi chuyện sẽ qua, nụ cười sẽ trở lại với cậu, mình tin ở một nơi nào đó bà cũng sẽ cầu chúc cho cậu được hạnh phúc, và bà sẽ rất buồn khi nhìn thấy cậu đánh mất đi nụ cười vốn rất hồn nhiên trong sáng của ngày nào

Nghe mấy lời của cậu ta, tôi thấy mình cần phải mạnh mẽ hơn nữa, tôi phải sống sao cho thật tốt để ở một nơi xa xôi nào đó bà sẽ mỉm cười khi nhìn thấy tôi mỉm cười.

Đưa tay lau dòng lệ trên khóe mi, tôi nhìn cậu ta mỉm cười, mỉm cười vì ít ra trong những lúc tôi buồn và cố dẫu nó đi vẫn có một người tinh tế nhận ra mà chịu lắng nghe và chia sẻ cùng tôi.

Hoán Phi là cậu bạn luôn biết mang lại niềm vui cho người khác, vì không muốn để tôi nhớ đến chuyện đã qua mà đau lòng cậu ta liền đẩy sang một vấn đề khác, nhìn tôi ngập ngừng cậu ta hỏi.

__Ừm...chuyện tình cảm của cậu lúc này vẫn tốt chứ?

Tôi khá ngạc nhiên khi nghe cậu ta hỏi câu này rồi tranh thủ hỏi lại.

_Sao cậu lại hỏi chuyện này? Có ai thích mình đâu mà có chuyện tình cảm để ổn hay không

Thấy lạ cậu ta liền hỏi.

_Không phải cậu và hotboy Kỳ Quân đang tìm hiểu nhau sao?

Tôi khẽ gật gù rồi mỉm cười.

_Phải rồi, sao mình lại không nhớ gì vậy?

Khẽ dịu giọng cậu ta hỏi tiếp với giọng điệu ngập ngừng dứt quãng.

_Cậu...thật sự...thích...anh ta sao?

Im lặng một lúc tôi đáp.

_Mình cũng không biết nữa, có đôi khi mình cảm thấy rất thích anh ta nhưng lại có đôi lúc mình lại rất ghét con người này

Cậu ta khẽ cười.

_Nhìn vào ánh mắt của cậu, mình có thể đoán được là cậu thích anh ta nhiều hơn là ghét

Mỉm cười đáp trả tôi nói.

_Mình thích anh ta thì sao chứ?, anh ta là một con người rất kì lạ, tuy rằng quen biết anh ta đã được một thời gian nhưng mình vẫn không thể nào hiểu hết được con người anh ta, có lẽ chính vì điều này mà trong suốt thời gian vừa qua mình vẫn không dám nói ra sự thật là bản thân mình cũng rất mến anh ta

Lựa lời cậu ta cho tôi lời khuyên.

_Nếu cậu thật sự thích anh ta như vậy thì đừng suy nghĩ gì hết hãy mạnh dạng nói điều đó thật to, mình tin rồi cậu sẽ hiểu về anh ta thôi mà

Tôi mỉm cười lại một lần nữa tự hỏi lòng, bao nhiêu cho đủ để chạm đến hạnh phúc?.

Sáng nay, một ngày đầu tuần mới lại bắt đầu, một buổi sáng cũng như bao nhiêu buổi sáng khác chỉ có điều tôi của ngày hôm nay đã thay đổi, thay đổi rất nhiều.

Sau nhiều đêm suy nghĩ về chuyện tình cảm của mình cũng như suy nghĩ lại những lời khuya của lũ bạn thân, cuối cùng thì tôi cũng đưa ra được quyết định của riêng bản thân mình.

Đối với một người như tên Kỳ Quân thì việc đồng ý làm bạn gái của hấn cần phải có một thời gian dài, phải cải tạo hấn thành một con người khác hấn với con người hiện nay, phải làm cho hấn không còn kênh kiệu, chảnh chọe, ăn chơi lúc nào cũng tỏ ra ta đây là nhất và đồng thời cũng trả đủ lại cho hấn những việc mà trước đây hấn đã từng đối xử với tôi một cách tàn nhẫn, hôm nay tôi chính thức thực hiện kế hoạch một cách triệt để.

Kể từ khi quyết định chọn tôi làm bạn gái mà tôi không biết là thật hay giả, sáng nào hấn cũng đến nhà đưa đón tôi đi học nhưng đều bị tôi thẳng thừng từ chối, thế nhưng hôm nay tôi lại chủ động gọi điện cho hấn và chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi hấn đã ngoan ngoãn có mặt trước cổng nhà tôi với một gương mặt vô cùng hỗn hởi.

Nhìn thấy tôi đứng trước cổng đợi chờ sự xuất hiện của hấn, hấn nhe răng mỉm cười thật tươi rồi hỏi.

_Em đợi anh có lâu không?

_Mau chỗ tôi đến trường đi hỏi nhiều làm gì?

Tôi tỏ vẻ khó chịu đáp trả rồi nhanh chân bước lên xe cùng lời cảnh cáo.

_Hôm nay anh chạy xe cho đàng hoàng đó, nếu anh dám giở trò tôi không tha cho anh đâu

Hắn nhe răng cười, tay che séo nữa vàng trán đáp lời.

__Tuân lệnh người đẹp

Rồi hắn lên ga chiếc xe lập tức vọt đi với tốc độ cho phép, vừa chạy hắn vừa ngoái đầu ra sau nhìn tôi hỏi.

__Em đã ăn sáng chưa, Khiết Linh?

Nheo mày tôi không tiếc tay đánh vào vai hắn một cái dứt khoát kèm theo câu nói.

__Anh muốn chết hay sao mà vừa chạy vừa ngoái đầu ra sau chứ?

Hắn tự tin.

__Em yên tâm, với tài nghệ lái xe của anh đảm bảo sẽ không làm em bị thương đâu mà lo, anh là một tay đua kiệt xuất đó

Tôi lắc đầu đánh vào vai hắn thêm cái nữa rồi nói.

__Tôi biết tài nghệ lái xe của anh rồi nhưng xin anh đừng nói gì vào lúc này nữa hết, anh lo tập trung lái xe đi

Dường như hắn có vẻ khó chịu với thái độ của tôi nên chẳng mở miệng nói thêm bất cứ điều gì mà càng ngày tôi thấy hắn càng chạy nhanh hơn tốc độ mà tôi cho phép.

Đến trường, hắn không để tôi ở trước cổng như thường lệ mà chở tôi chạy thẳng luôn vào nhà xe, tôi thắc mắc hỏi thì nhận được câu trả lời của hắn là cùng nhau gửi xe rồi cùng nhau sánh bước về lớp.

Kể từ ngày mà hắn bất ngờ xuất hiện trước sân cờ, và nói những lời mật ngọt giúp tôi thoát khỏi trò chơi đại dốt của mình thì hình như cũng kể từ đó tôi bị nhiều nữ sinh trong trường ghét hơn thì phải, kể từ ngày đó tôi đi đâu? Làm gì? Cũng bị bọn nữ sinh chỉ trích, thậm chí còn có đứa đứng trước mặt tôi mà cảnh cáo đe dọa đủ điều chỉ vì tôi đã cướp đi hoàng tử trong mơ của đám nữ sinh yêu phải hotboy.

Sáng nay cũng vậy, khi vừa đặt chân bước vào trường và đi bên cạnh hắn lập tức tôi nhận thấy hàng chục, hàng trăm ánh mắt liếc nhìn tôi dọc ngang và cũng không quên buông ra mấy lời khó nghe.

Giống như nhỏ Nhã Quyên và nhỏ Vũ Thy đã từng nói, khi yêu phải hotboy sẽ bị mọi người ghét, ghét vì ghen tỵ, hiểu được điều đó tôi không trách họ đã nói sai về con người tôi, nhưng tôi thật sự rất ghét những người ghen tỵ, đố kỵ với người khác về những gì mà họ có được, chính vì lẽ đó tôi đã hành động.

Đang đi bên cạnh hắn với gương mặt hình sự, tôi đột ngột quàng lấy tay hắn nhìn hắn mỉm cười thật xinh và nói đủ điều mà còn chưa kịp suy nghĩ.

Hành động bất thường của tôi làm hắn tròn mắt ngạc nhiên vì thật sự không hiểu nổi tại sao tôi lại bất ngờ thân thiết với hắn, còn đám nữ sinh thì đã tức lại càng thêm tức, tôi có thể dàng nhận thấy điều đó từ nét mặt của họ.

Bất ngờ một nữ sinh chạy tới trước mặt tôi và hắn, không nói gì rồi thẳng tay kéo tay tôi ra khỏi người hắn, thấy vậy hắn liền lên tiếng.

__Nè, cô làm gì vậy?

Sự to tiếng của hắn liền thu hút được sự chú ý của mọi người, vì thế chỉ trong phút chốc xung quanh chỗ đứng của ba nhân vật chính chúng tôi đã có rất nhiều người vây quanh thành một vòng tròn lớn.

Nhỏ nữ sinh tỏ vẻ khó chịu.

__Tại sao...tại sao anh lại để cho con nhỏ này nắm tay của anh chứ?

Hắn nhếch môi cười đáp trả.

__Cô lấy tư cách gì hỏi tôi câu này?

Nhỏ nữ sinh tức giận nói không nên lời.

__Anh...anh...anh quá đáng lắm, anh có biết là em rất yêu anh không? Tại sao anh lại để cho người khác nắm tay ngay trước mặt em hả?

Tôi đứng bên cạnh hắn thầm mỉm cười, không ngờ tôi chỉ vừa nắm tay hắn thôi mà đã có phản hồi đến như vậy, lợi dụng cơ hội này không để cho hắn kịp lên tiếng tôi nhảy vào nói ngay.

__Vậy là sao chứ? Anh nói anh thích tôi mà bây giờ anh lại có người yêu rồi là sao?

Vội vàng hắn giải thích.

__Không phải, cô ta không phải là người yêu của anh, anh chỉ yêu có mình em thôi

Nghe hắn nói vậy nhỏ nữ sinh nhìn tôi liền to tiếng.

__Anh ấy là người yêu của tôi, cô đừng theo bám anh ấy nữa

Tức giận hắn quát.

__Nè, cô đừng nói bậy đó

Rồi hắn quay sang đặt hai tay lên vai tôi giải thích.

__Cô ta nói bậy thôi, em đừng tin những gì cô ta vừa nói

Mặc dù tôi biết rõ rành mạch nhỏ nữ sinh này không phải là người yêu của hắn mà chỉ là một người quá đỗi yêu thích nét đẹp trai của hắn một cách mù quáng, nhưng tôi cũng giả vờ như đó là một sự thật hiển nhiên để kiếm chuyện hành tội hắn, tôi giận dỗi dậm chân tại chỗ đưa tay đánh vào ngực hắn một cái ỳnh ịch trách móc.

__Không có mà cô ta dám nói như vậy sao, anh quá đáng lắm dám đem tình cảm của tôi ra làm trò đùa, đồ thấy ghét

Dứt lời tôi đưa tay lau dòng lệ giả rồi chạy ra khỏi đám đông, hắn liền chạy theo nhưng không kịp vì lúc này đây hắn đã bị nhỏ nữ sinh nắm chặt lấy và được một đám nữ sinh khác bao vây nhìn ngó trầm trồ và chụp ảnh như một ca sĩ hay diễn viên nổi tiếng nào đó.

Thoát ra khỏi đám đông việc đầu tiên tôi cần phải làm là ra sức hít thở thật sâu, và sau đó là ngoái đầu nhìn về phía hắn cùng đám nữ sinh mà bật cười trong lòng, nhưng lại có cảm giác không được thoải mái cho lắm, suy cho cùng thì tôi đối xử với hắn như vậy là đúng hay sai?, tôi cũng không biết nữa, chỉ biết đó là cái giá mà hắn phải trả cho những lỗi lầm trước đây mà hắn đã từng gây ra cho tôi.

__Có chuyện gì mà vui vậy?

Hoán Phi bất ngờ lên tiếng.

Bỏ túi xách xuống bàn, tôi đưa tay làm quạt vừa thở vừa nói.

__Bí mật

__Bí mật gì vậy?, ai có bí mật hả?

Nhỏ Vũ Thy vừa bước đến trước cửa lớp đã lên tiếng thể hiện sự nhiều chuyện bẩm sinh.

Vội vàng tôi kéo tay nhỏ Vũ Thy ra hành lang to nhỏ, vừa lúc đó nhìn thấy nhỏ Nhã Quyên bước tới tôi liền kéo nó vào rồi kể luôn một lượt, thế rồi tôi mang câu chuyện vừa xảy ra kể lại, nghe xong câu chuyện tưởng chừng chỉ có trong phim của tôi tụi nó không nhịn được cười liên nhe hàm răng trắng giả cười hô hô mà chẳng cần quan tâm đến những ai xung quanh, và điều đó đã vô tình thu được rất nhiều ánh mắt quan tâm của mọi người một cách rất đặc biệt không thể diễn tả thành lời mà chỉ có thể dùng ánh mắt để thể hiện sự chân thành đó.

Đang cười nhỏ Nhã Quyên bỗng dừng nín bật mắt nhìn về một phía rồi nói.

__Ê...ê...ê...Kỳ Quân đến kìa

Nghe đến hai chữ Kỳ Quân cả tôi và nhỏ Vũ Thy đều tắt hẳn những nụ cười trên môi mà quay lại nhìn hắn ta.

Vừa chạy đến chỗ tôi, hắn nắm lấy tay tôi vừa thở vừa nói.

_Khiết Linh nghe anh giải thích đi, sự thật không phải như em nghĩ đâu

Giả vờ ghen tuông tôi nói.

_Tôi đâu có nghĩ gì, mà chính mắt tôi nhìn chính tai tôi nghe thấy anh còn muốn nói điều gì nữa?

Nhỏ Vũ Thy biết tôi đang cố tình làm khó cho hắn nó nhanh trí nói vào.

_Hotboy Kỳ Quân ơi là hotboy Kỳ Quân, cho dù anh có đẹp trai, có tài giỏi, có nhiều người yêu thích cách mấy đi nữa, nhưng khi đã quyết định yêu một ai đó thì anh nên thành thật mới phải đạo làm người chứ

Nhỏ Nhã Quyên a dua.

_Anh là hotboy tức nhiên sẽ được nhiều người yêu mến, nhưng không có nghĩa là anh phải đáp lại tình cảm cho tất cả những ai yêu mến anh, anh hiểu không vậy?

Nghe thấy những lời nhỏ Vũ Thy và nhỏ Nhã Quyên vừa nói, hắn đưa tay gãi đầu với vẻ rất tức giận vì không biết phải giải thích mọi chuyện như thế nào, rồi nói.

_Tất cả những gì tụi em vừa nói anh đều hiểu, nhưng anh khẳng định anh không phải là một con người như vậy?

_Vậy chứ anh là một người như thế nào?

Nhỏ Vũ Thy hỏi.

Hắn lại đưa tay gãi đầu ấp úng.

_Anh...anh...anh cũng không biết nữa, nhưng anh không phải là một người như tụi em nghĩ

_Thôi đi, anh đi về lớp đi tôi không muốn nghe anh nói thêm bất cứ điều gì nữa

Tôi nói, rồi sau đó nắm tay nhỏ Vũ Thy và nhỏ Nhã Quyên kéo vào lớp chẳng buồn quay đầu nhìn lấy hắn một lần.

Chưa bước được vào lớp tôi có cảm giác như có một bàn tay ai đó nắm lấy tôi và bóp chặt làm tôi rất đau, quay đầu nhìn lại thì quả thật là hắn đang nắm lấy tay tôi và kéo đi không một lý do dù tôi đã cố hỏi và phản kháng lại, nhưng càng cố phản kháng thì bàn tay tôi lại càng bị siết chặt.

Hắn đưa tôi ra phía sau sân trường một nơi khá vắng người qua lại, tôi hơi ngạc nhiên vì không biết hắn đang muốn làm gì mà lại đưa tôi ra đây, cố sức vùng tay ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của hắn tôi hỏi bằng cả sự tức giận.

_Anh đưa tôi ra đây làm gì vậy chứ?

_Anh muốn nói chuyện riêng với em

Hắn đáp.

Tôi nhếch môi cười đầy vẻ coi thường giả tạo và nói.

_Giữa tôi và anh thì làm gì có chuyện để nói

Không nói gì hắn chỉ nhìn thẳng vào mắt tôi, thấy vậy tôi cũng mở to mắt nhìn lại nhưng sau đó không lâu tôi lại có một cảm giác giác rất đối kì lạ, và rồi tôi cũng chỉ im lặng khi phải đối diện với hắn trong một cự ly không thể nào gần hơn được nữa.

_Anh phải làm sao thì em mới tin anh đây Khiết Linh?

Hắn bắt ngờ lên tiếng.

Giật mình tôi trả lời.

_Ờ...việc này lẽ ra anh phải hỏi bản thân mình mới đúng, anh hãy tự mình suy nghĩ lại những gì anh đã làm mà tạo cho người ta có cảm giác không an toàn khi ở bên cạnh anh

Gật gù hẩn đáp.

__Anh thừa nhận là trước đây anh rất bay bướm và xem thường tình yêu vì bên cạnh anh lúc nào cũng có người sẵn sàng hy sinh tất cả cho anh, nhưng đó không phải là tình yêu, là thứ anh cần, cho đến khi gặp em anh mới cảm nhận được một tình yêu thật sự, một tình yêu đối với anh như một món quà sa xỉ, anh đã dần thay đổi con người mình rất nhiều chỉ vì em, em hiểu được điều đó không Khiết Linh?

Cố gắng tỉnh táo trước những lời ngọt ngào không biết có xuất phát từ đáy lòng hẩn hay không?, tôi hỏi tiếp.

__Tôi biết anh thích tôi và tôi cũng muốn đáp trả lại lắm chứ, nhưng mỗi khi đi bên cạnh anh tôi không có được cảm giác an toàn, lúc nào tôi cũng bị mọi người cười chê, bị coi thường, có một người nói với tôi rằng khi nhắm mắt lại, nghĩ đến người mình thích mà lòng vẫn không thấy bình yên thì có nghĩa là mình đã thích nhầm người, ở bên cạnh anh tôi cảm thấy bất an lắm

Khẽ nắm bàn tay tôi bóp nhẹ, hẩn nói.

__Anh xin lỗi, sau này anh sẽ bù đắp cho em, anh sẽ bảo vệ cho em mà Khiết Linh

Tôi mỉm cười, nụ cười chất chứa đầy sự ngổn ngang.

__Anh bảo vệ tôi bằng cách nào đây?, mỗi lần nhìn thấy tôi không vui vì anh, anh xin lỗi hứa sẽ sửa chữa và thề thốt đủ điều là bảo vệ tôi sao?

Khẽ cúi đầu im lặng, một lúc sau hẩn lên tiếng.

__Em có thể cho anh một cơ hội để sửa sai những lỗi lầm hay không?, anh sẽ không thề thốt, không hứa bất cứ điều gì nữa, nếu em tin anh thì hãy cho anh một cơ hội, anh sẽ dùng hành động để chứng minh tình cảm anh đối với em là hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng

Ánh mắt và nét mặt chân thành của hẩn làm tôi chỉ biết im lặng nhìn hẩn không nói được lời nào, trong lòng bối rối thử hỏi có tình yêu nào là vĩnh viễn hay không?.

Quá bối rối trước những gì hẩn nói và không biết có được bao nhiêu phần trăm là sự thật, giờ chơi tôi kéo nhỏ Nhã Quyên và nhỏ Vũ Thy xuống căn tin mà hỏi ý kiến, vừa đặt mông ngồi xuống tôi lập tức vào thẳng vấn đề, tôi mang lời thống thiết cầu khẩn của hẩn kể lại thì được nhỏ Nhã Quyên và nhỏ Vũ Thy cho ý kiến như sau.

Không hẹn trước nhưng cả hai lại đồng thời khuyên tôi nên cho hẩn một cơ hội, và tụi nó đều cho rằng tình cảm mà hẩn dành cho tôi ít nhất là chín mươi lăm phần trăm, vì trong suốt một thời gian dài vừa qua tuy rằng tôi luôn tìm đủ mọi cách trả đũa hẩn những chuyện trước kia, nhưng hẩn vẫn không hề trách móc hay nổi nóng và có thái độ muốn bỏ cuộc mà ngược lại càng ngày hẩn càng dành tình cảm cho tôi nhiều hơn, bằng chứng là sáng nay khi tôi giả vờ giận dữ không muốn nghe hẩn giải thích bất cứ điều gì, hẩn đã nắm lấy tay tôi kéo đi trước mặt mọi người như một cơn gió thoáng qua chỉ để giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Đây không phải là đầu mà tụi nó cho tôi những lời khuyên như thế này, thật sự từ sâu trong đáy lòng tôi, tôi cũng có tình cảm với hẩn nhiều lắm chứ, tôi cũng muốn được như tụi nó hạnh phúc bên cạnh người mình yêu không phải lo âu suy tính muộn phiền điều gì, và cũng không muốn phải làm những việc gây cho hẩn khó xử, không muốn trả đũa lại hẩn bất cứ điều gì, nhưng sao tôi lại không làm được điều đó?, trong lòng thì nghĩ một đường nhưng đến khi thực hiện lại rẽ sang một hướng khác.

Khẽ buông tiếng thở dài tôi hỏi.

__Bây giờ tao phải làm sao đây?, có nên cho hẩn một cơ hội hay không?

Nhỏ Vũ Thy gật đầu dứt khoát.

__Nên chứ, rất nên

Nhỏ Nhã Quyên cũng gật đầu đồng tình.

__Nhỏ Vũ Thy nói đúng đó, mày hãy cho anh ta một cơ hội đi

__Nhưng...

Tôi vừa cất tiếng chưa nói được lời nào thì nhỏ Nhã Quyên đã vội chen ngang.

__Không nhưng nhị gì hết, tao muốn đây là lần cuối tao và nhỏ Vũ Thy khuyên mày nên làm điều này
Nhỏ Vũ Thy minh họa.

__Và mình với nhỏ Nhã Quyên cũng muốn đây là lần cuối cùng còn nghe cậu hỏi về điều này, tội mình đã nói như vậy rồi yêu hay không yêu cậu tự quyết định đi

Trầm ngâm với một mớ hỗn độn trong người, suy nghĩ một lúc tôi nói.

__Yêu hay không yêu chẳng ai có thể trả lời được thôi thì đành phó mặc cho con tim quyết định vậy

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ ra về, sau những suy nghĩ đã qua tôi nhanh chân chạy ra nhà xe và đứng chờ đợi sự xuất hiện của hắn, vì tôi nghĩ tôi nên làm theo những gì mà con tim mình mách bảo.

Nhìn thấy hắn từ xa tôi vui vẻ mỉm cười thật tươi, đang đi hắn khẽ chùn bước khi nhìn thấy tôi rồi vội vã chạy đến tươi cười đáp trả.

__Em chưa về sao?, lúc nãy tan lớp anh chạy sang tìm em nhưng chẳng nhìn thấy em đâu cả anh cứ tưởng rằng em đã ra về rồi, không ngờ em vẫn còn ở đây

Hắn nói với vẻ mặt hớn hơ hơn bao giờ, tôi mỉm cười hắn hỏi tiếp.

__Em chờ anh sao?

Không trả lời thẳng vào câu hỏi tôi vòng vò trách móc.

__Có biết là trời nắng lắm không sao để tôi đứng đợi lâu như thế chứ?

Quá bất ngờ trước sự thay đổi đột của tôi, hắn vừa vui mừng vừa bối rối không biết phải nói gì sau đó vội vàng tháo chiếc nón đang đội trên đầu xuống và nhanh tay đội vào giúp tôi.

__Em đội nón của anh đi như vậy sẽ không bị nắng nữa

Nhìn thấy vẻ bối rối và hấp tấp của hắn lúc này tôi cảm thấy hắn thật dễ thương và đáng yêu, khẽ cúi đầu tôi nói.

__Cám ơn anh

Mỉm cười hắn nói.

__Không có gì, anh có nhiệm vụ phải che chở cho em mà

Nói rồi hắn chở tôi ra về nhưng không về nhà ngay lập tức mà hắn lại đưa tôi đi dạo đây đó xung quanh thành phố rồi đưa tôi đi ăn, mua quà tặng tôi và nói cười thật nhiều, quả thật đây là lần đầu tiên mà tôi trông thấy hắn cười nhiều đến như vậy, tiếng cười giòn giã của hắn hòa theo làn gió bay đi thật xa.

__Hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm, Kỳ Quân

Tôi mỉm cười khẽ nói.

Nheo mày hắn hỏi.

__Về điều gì?

Ngập ngừng như để có thêm thời gian suy nghĩ tôi đáp.

__Ừm...về...về điều bất ngờ anh dành cho tôi

Gãi đầu, hắn lẩm bẩm.

__Điều bất ngờ? Điều gì kia?

Dường như không thể nghĩ ra được điều tôi muốn nói, hắn thắc mắc hỏi.

__Em có thể nói cho anh biết điều bất ngờ đó là gì không?

Chẳng cần suy nghĩ, tôi trả lời.

_Điều bất ngờ là ngày hôm nay anh đã đưa tôi đi chơi thật vui

Hiểu ra mọi chuyện, hần tươi cười nói.

_Nếu như em thích sau này anh sẽ đưa em chơi nhiều hơn nữa...

Đang nói bỗng dừng khựng lại, hần hỏi.

_Mà tại sao hôm nay em lại đột ngột thay đổi vậy?

_Thay đổi việc gì?

Tôi hỏi.

_Mới sáng này em còn giận anh, nổi nóng với anh vậy mà đến trưa...

Tôi vội chen ngang.

_Anh ngạc nhiên lắm sao?

Hần gật đầu thay cho câu trả lời rồi tôi nói tiếp.

_Ai đó đã từng nói yêu là phải học cách chịu đựng, anh hiểu không?

Suy nghĩ một lúc hần gật đầu.

_Uhm, anh hiểu mà, thôi em vào nhà đi cũng trễ rồi

Mỉm cười, tôi gật đầu cùng lời nói.

_Sáng mai, anh nhớ đến đón em đi học đó

Khá bất ngờ khi tôi thay đổi cách xưng hô, hần nói không nên lời.

_Em...em...vừa mới xưng hô với anh là gì?

Cố tình lãng tránh câu hỏi tôi đáp.

_Ngày mai đến trễ là em giận anh đó

Nói rồi tôi vội quay lưng chạy thẳng vào nhà để che giấu đi nét thẹn thùng của một cô gái tuổi yêu có biết bao nhiêu điều muốn nói, nhưng thật ra tôi đã nép người sang một góc và trộm nhìn hần sẽ phản ứng như thế nào trước cách xưng hô của tôi, hần chỉ cười, cười, và cười thật tươi trong lòng có vẻ thật hạnh phúc.

Trời về khuya cảnh vật nhìn ra từ cửa sổ phòng tôi mới đẹp làm sao, trên nền trời tối đen như mực kia là hàng ngàn hàng triệu vì sao nhấp nháy tinh khôi, mỗi một vì sao như đang mỉm cười và nháy mắt cùng tôi trước một tình yêu mà cuộc sống đã ban tặng, có một người nói với tôi rằng mỗi một vì sao sáng kia là đại diện của một tình yêu đẹp, một tình yêu trong sáng, một tình yêu cao thượng của con người thế gian, khi một chuyện tình khép lại bằng một kết thúc happy end thì tự nhiên trên nền trời ấy sẽ xuất hiện thêm một vì sao như để làm minh chứng ối tình vĩnh hằng ấy.

Ngồi một mình trong căn phòng vắng lặng với những vì sao lấp lánh tinh khôi kia tôi trầm hồi lòng, đến khi nào trên nền trời ấy sẽ xuất hiện vì sao của tôi?.

13. Chương 13

Sáng hôm nay bầu trời đang trong lành bỗng đổ cơn mưa, mưa tối tấp, mưa hối hả, mưa như muốn nhấn chìm nơi đây và nhấn chìm cả tâm trạng tôi.

Vài phút trước đây tôi cứ ngỡ rằng sẽ có được một ngày hạnh phúc bên cạnh người tôi yêu mến sáng chiều tung tăng bên cạnh nhau, ấy vậy mà cơn mưa đã hủy hoại tất cả chỉ trong chớp mắt, ngồi trước mái hiên ngược mắt lên nhìn bầu trời và đưa tay hứng lấy những giọt mưa tôi trầm cầu nguyện, cầu cho cơn mưa hãy

dứt hạt nặng để tôi có được một ngày ý nghĩa trong mối tình đầu với chàng trai được gọi là hotboy, nhưng dường như mưa không nghe thấy lời cầu nguyện của tôi, mưa vẫn rơi, rơi đều đặn và kéo dài, quả thật mưa rất lạnh, rất vô tình và lại có một cái gì đó đượm buồn.

Thất vọng, buồn tủi, sầu não là những gì mà bất kì ai cũng có thể nhìn thấy trên gương mặt tôi vào lúc này, nhưng không vì vậy mà tôi bỏ cuộc, nhanh chóng chạy vào nhà tôi lấy chiếc dù bật tung ra rồi vội vàng đội mưa đến trường, chưa bao giờ tôi lại cảm thấy muốn đến trường như lúc này, mà động lực để thúc đẩy tôi làm chuyện này lại là anh ta, hotboy Kỳ Quân, chẳng lẽ giống như lời nhỏ Nhã Quyên đã từng nói, tình yêu có lực hút nam châm hay sao?.

Cánh cổng vừa mở ra tôi không khỏi bất ngờ ngạc nhiên khi trước mắt tôi là Kỳ Quân, người lạnh lùng cầm cặp, áo quần ướt đầm nước mưa mà vẫn vui vẻ nhìn tôi mỉm cười.

Cái giá lạnh của cơn mưa như đã làm đông cả con người và cảm xúc của tôi vào lúc này, tôi đứng nhìn anh như người chết lặng không nói được lời nào, chỉ tồn tại trong người một cảm giác thật lòng cảm động không thể nói ra.

Đột ngột anh chạy đến đứng dưới chiếc dù bên cạnh tôi, tươi cười nói.

_Anh không đến trễ chứ, Khiết Linh?

Nhìn anh không thể chớp mắt được một hồi lâu, tôi mới lên tiếng hờn trách.

_Ai kêu anh tới chứ?, anh có biết là trời đang mưa rất to hay không?, lỡ như bị cảm lạnh rồi thì phải làm sao đây?

Trước những hờn trách của tôi, anh mỉm cười hiền.

_Em đừng lo sức khỏe của anh tốt lắm, anh có tập thể hình mà, cơn mưa này không làm ảnh hưởng đến sức khỏe của anh được đâu

Im lặng nhìn tôi một lúc anh nói tiếp.

_Nếu anh mà không đến thì lấy ai đưa em đến trường đây?

Dường như không thể kiềm chế thêm được nữa, tôi chợt vỡ òa ngay trước mặt anh, những giọt nước mắt cứ theo cơn mưa mà ùa ra, anh bối rối khẽ lấy người tôi.

_Em sao vậy? Anh đã làm gì sai sao? Sao em lại khóc? Nói cho anh biết đi Khiết Linh?

Trước sự bối rối và lo lắng của anh, tôi càng khóc nhiều hơn làm cho anh càng thêm bối rối chẳng biết mình đã làm gì sai, vội vàng anh xin lỗi.

_Em đừng khóc nữa, anh sai rồi xin lỗi em, sau này anh sẽ không làm như vậy nữa

Vừa khóc tôi vừa hỏi.

_Anh làm gì sai chứ?

Anh bối rối là anh gãi đầu.

_Anh...anh...anh cũng không biết nữa

Câu nói của anh vừa dứt, tiếng khóc tôi lớn hơn mưa, anh chợt ôm tôi vào lòng an ủi.

_Đừng khóc nữa, có anh đây rồi ngoan nào

Dùng sức đẩy anh tôi nói.

_Ôm gì chứ, anh xem người anh kia ướt đầm cả nước mưa

Anh lại gãi đầu rồi nhe răng cười.

_Oh...anh xin lỗi, anh quên

Bớt xúc động tôi hỏi.

__Anh lạnh lắm phải không?

Lắc đầu anh trả lời.

__Đâu có, anh đâu có lạnh

Nhìn người anh cầm cặp mà miệng lại trả lời là không, đang khóc tôi cũng phải bật cười, thấy vậy anh liền nói.

__Em chịu cười rồi sao, phải cười như vậy mới xinh chứ

Khẽ lấy miếng khăn giấy tôi nhẹ nhàng lau mặt cho anh, anh không nói gì rồi chợt cầm lấy tay tôi.

__Anh làm gì vậy, Kỳ Quân?

Tôi hỏi.

Giật mình buông tay tôi ra anh đáp.

__Ồ...không có gì, mình đi học thôi

Nói rồi anh vội bước lên xe, tôi lắc đầu nắm lấy tay áo anh giật giật.

__Không đến trường đâu, hôm nay em không muốn đến trường

Anh tròn mắt ngạc nhiên.

__Cái gì? Không đến trường sao? Vậy em muốn đi đâu?

E ngại tôi đáp.

__Em muốn cùng anh vào nhà

__Để làm gì?

Anh hỏi.

Tôi mỉm cười nhìn thẳng mặt anh trả lời.

__Thay quần áo cho anh

Đáp lời anh rồi tôi chạy vào trong mà quên cả việc anh đang đứng dưới cơn mưa, lẽ ra tôi sẽ phải quay lại để che dù cho anh trong lúc anh dẫn xe vào nhà, nhưng không hiểu sao cái tính e ngại của con gái không cho phép tôi làm điều đó, vậy là tôi cứ mặc cho anh đợi cả trời mưa mà từ tốn dẫn xe vào nhà, trong lòng đầy lo lắng.

__Đây là bạn của con, anh ấy tên Kỳ Quân

Tôi giới thiệu với mẹ.

Lẽ phép anh gật đầu.

__Dạ, con chào bác

Mặc dù đây là lần đầu tiên mẹ tôi gặp anh, nhưng mẹ lại tỏ ra rất yêu mến anh bằng chứng là mẹ tôi đã đưa cho anh chiếc khăn bông lớn, và còn nhẹ nhàng giúp anh lau khô lại đầu tóc như thể đang lau khô cho chính đứa con trai của mình.

__Anh mặc cái này đi

Tôi đưa bộ quần áo cho anh.

Anh nhìn rồi hỏi.

__Đây là cái gì?

__Quần áo đó, đây là đồ của ba em anh mặc tạm đi

Tôi đáp.

Anh cầm lấy nhưng có vẻ ái ngại liền nói.

__Thôi khỏi đi...hay là...

Mẹ tôi chen ngang.

__Không sao đâu, con cứ mặc tạm đi, quần áo của con ướt hết rồi thay ra để bác hong cho khô, khi nào khô thì con mặc lại vậy là được rồi

Lời nói của mẹ tôi đối với anh như một mệnh lệnh, anh ngoan ngoãn cầm lấy và đi thẳng vào toilets thay đồ, khoảng mười phút sau anh bước ra với trang phục ngủ của ba tôi làm cho cả tôi và mẹ đều không nhịn được cười, một chàng trai cao to, trắng trẻo, đẹp trai, một hình ảnh tuyệt vời lúc trước của anh bỗng biến đâu mất mà thay vào đó là hình ảnh một ông cụ non, lồi thoi, lệch thẹo vì thật ra quần áo của ba tôi đối với anh ta là quá rộng.

__Lạ lắm sao? Lạ lắm hả?

Anh ngập ngừng hỏi.

Tôi cười to tiếng trong những cái gật đầu lia lịa rồi cố nhịn cười đáp.

__Phải đó, lạ lắm, trông anh chẳng giống anh chỗ nào cả, nếu ai mà nhìn thấy anh vào lúc này thì chắc chắn hình tượng hotboy của anh sẽ được tháo bỏ ngay lập tức

Anh nheo mày.

__Thật vậy sao?

Tôi gật đầu.

__Phải, nhưng nói thật anh mặc bộ đồ này làm cho nó có vẻ trở nên đắt tiền hơn thì phải

__Thôi đừng chọc nó nữa, hai đứa ở đây nói chuyện đi, bác vào trong làm thức ăn sáng cho hai đứa

Mẹ tôi là vậy đó, rất là tốt, mẹ rất hiểu tâm lý con mình, mẹ muốn nhường lại không gian riêng cho tôi và anh để cả hai có thể dễ dàng nói chuyện một cách tự nhiên nhất, tôi yêu mẹ tôi nhiều.

__Anh còn tưởng em là người từ trên trời rơi xuống nữa chứ

Anh đột ngột nói.

Chẳng hiểu câu nói đầy hàm ý của anh, tôi hỏi lại.

__Anh nói vậy là ý gì đây?

Thở dài anh đáp.

__Mẹ em là một người phụ nữ dễ thương như vậy mà em lại không được thừa hưởng điều đó từ mẹ

__Ý anh nói em không dễ thương đúng không?

Tôi hỏi.

Không chần chừ anh gật đầu cái gục.

__Đúng rồi

Đấm vào ngực anh một cái tôi nói.

__Anh dám nói em như vậy sao?

Vẫn thái độ dứt khoát anh gật đầu.

__Đúng đó, nếu em mà dễ thương một chút thì anh đâu có khổ sở khi chinh phục trái tim em chứ, em là một cô gái rất khó tính, em nói đúng không?

Tiếp tục đấm vào vai anh tôi giải thích.

__Không phải là em khó tính mà tại vì từ trước tới giờ anh toàn đi chơi với mấy con nhỏ dễ tính

Anh lắc đầu, thở dài.

—Anh chịu thua em rồi, cái gì em nói cũng được, anh xin đầu hàng hai tay

Tôi mỉm cười khẽ ngả đầu vào vai anh, ngoài trời cơn mưa bắt đầu nhỏ hạt dần.

Có một lần nhỏ Vũ Thy nói với tôi rằng, không có việc gì hạnh phúc hơn bằng việc được tựa đầu vào vai người mình yêu mến, ngồi ở một nơi lãng mạn chỉ riêng hai đứa mà cùng nhau ngắm mưa pháo hoa thì quả thật không có gì hạnh phúc hơn, trước đây khi nghe thấy điều này tôi cho là rất sến, nhưng giờ đây khi được tựa đầu vào vai anh trong một ngôi nhà ấm áp chỉ đơn thuần là ngắm những làn mưa mong manh yếu ớt còn lại, không xa hoa như pháo hoa kiêu hãnh bùng lên trong màn đêm tăm tối nhưng tôi lại cảm thấy rất hạnh phúc, nếu có một điều ước tôi sẽ ước cho thời gian trôi vào lãng quên và không gian chợt lắng im, mãi mãi là phút giây này để tôi vĩnh viễn có được thứ hạnh phúc mà cuộc đời đã ban tặng.

—Anh đang nghĩ gì vậy Kỳ Quân?

Tôi khẽ hỏi.

Anh dịu dàng vuốt ve bờ vai tôi đáp.

—Anh đang nghĩ lại chuyện trước đây

Ngước đầu nhìn anh tôi tò mò.

—Chuyện trước đây? Là chuyện gì vậy?

Anh nhìn tôi mỉm cười đầy triền miên khẽ nói.

—Trước đây lúc anh theo đuổi em, không hiểu sao em cứ cho anh lên bờ xuống ruộng

Chợt hiểu ra những gì anh muốn nói, tôi nhìn anh mỉm cười.

—Lúc đó chắc anh giận em lắm đúng không?

Lắc đầu anh trả lời.

—Không, nếu anh giận em thì anh đâu có quyết tâm theo đuổi em đến tận ngày hôm nay

Nhìn cơn mưa suy nghĩ một lúc tôi ngẩng đầu nhìn anh rồi hỏi.

—Anh có biết tại sao lúc đó em lại đối xử tệ với anh như vậy không?

Anh gật đầu đầy dứt khoát.

—Có, anh rất muốn biết được điều đó

Tiếp tục ngả đầu vào vai anh tôi nói.

—Thật ra lần đầu tiên gặp anh em đã bị nét đẹp trai cùng danh hiệu hotboy của anh hút hồn mất rồi, thú thật là lúc đó em rất thích anh, em cũng muốn như những cô gái khác được cùng anh sánh bước trên một con đường, nhưng qua một thời gian quan sát cũng như nhờ vả sự giúp đỡ của anh mà anh không đồng ý lại còn có thái độ đáng ghét cho nên em không thích anh nữa, và kể từ sau khi anh ra mặt giúp em thì em đã hứa với lòng sẽ không làm phiền đến anh cũng như không để hình ảnh của anh làm ảnh hưởng đến cuộc sống của mình thêm, nhưng không ngờ chẳng bao lâu sau đó anh lại đột ngột xuất hiện và nói yêu mến em, anh lại làm cho trái tim em lồi nhịp, tuy rằng lúc đó hứa với lòng nhiều lắm nhưng trước câu nói đó của anh em lại muốn gạt đầu đồng ý, và lên sẵn một kế hoạch trả thù lại anh những chuyện mà trước đây anh đã từng đối xử với em...

Đang im lặng anh chợt lên tiếng hỏi.

—Vậy tại sao bây giờ em lại không đối xử với anh như vậy nữa?

Ngập ngừng tôi trả lời.

—Bởi vì...đối xử với anh như vậy em cảm thấy không được vui như những gì mà em đã từng nghĩ qua, và suốt một thời gian khá dài đối xử với anh như vậy em phát hiện ra một điều

__Điều gì?

Anh tò mò.

14. Chương 14

Nhìn thẳng vào mắt anh tôi nói.

__Hình như là em thích anh thật rồi...anh Kỳ Quân

Bốn mắt nhìn nhau chẳng ai nói với ai lời nào, chợt anh mỉm cười ôm tôi vào lòng thủ thả.

__Anh yêu em nhiều lắm, Khiết Linh

Còn gì hạnh phúc hơn không?, tôi đang đắm chìm trong niềm hạnh phúc bất tận và dường như niềm hạnh phúc đó đang lan tỏa khắp mọi góc ngách trong căn nhà này, để mọi vật dường như vô tri vô giác cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc tràn ngập một màu hồng của tình yêu.

Khẽ cúi đầu anh nhẹ nhàng đặt nhẹ lên môi tôi một nụ hôn đầu yêu mê say tình đầu, nụ hôn của anh chưa đến được bờ môi mềm mại của tôi đã vội vàng rút lại vì một tiếng đằng hắng của mẹ tôi.

__Hai đứa đang làm gì vậy?

Mẹ tôi hỏi.

Anh bối rối, lung túng.

__Dạ...đâu có gì bác

Mặc dù biết rất rõ nếu như mẹ không xuất hiện thì việc gì đến sẽ đến, nhưng mẹ đã không làm khó anh, nhìn vẻ lung túng của anh mẹ chỉ mỉm cười và nói.

__Thôi, hai đứa vào ăn sáng đi

Lễ phép anh gật đầu rồi tôi và anh nhanh chóng bước vào bếp nhìn nhau thở phào, trong lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Tôi không biết có phải vì sự xuất hiện bất ngờ của anh trong ngày hôm nay, hay vì một lý do nào khác mà buổi sáng của ngày hôm nay mẹ tôi đã làm khá nhiều món ăn ngon, nhìn thấy trên bàn đầy thức ăn món nào trông cũng hấp dẫn anh lấy làm ngạc nhiên liền cất tiếng hỏi.

__Hôm nay nhà em có đại tiệc sao?

Tôi nhún vai đáp lời anh.

__Em cũng không biết nữa, nhưng có lẽ vì có sự hiện diện của anh nên mẹ mới làm nhiều món ăn ngon như thế

Anh tròn mắt nhìn tôi.

__Vì anh?

Tôi mỉm cười.

__Phải rồi, khách đến nhà không gà thì vịt mà

Không nói gì thêm, anh chỉ nhếch môi cười để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu của một hotboy, rồi cùng tôi bắt tay vào việc cần phải làm là ăn sao cho hết mở thức ăn mà mẹ tôi vừa chế biến vào một buổi sáng nhiều mưa.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, tôi và anh vừa ăn cơm sáng vừa trò chuyện và sau đó là cùng nhau ngồi trên chiếc xích đu trong sân vườn lắng nghe những bản nhạc êm đềm ngọt ngào, đến khi trời tối không còn

mưa để lại trên nền trời trong xanh kia một sắc cầu vồng lung linh huyền ảo mà cả hai vẫn không hề hay biết, để rồi một cơn gió khẽ vô tình thổi qua mang theo cái giá lạnh sau mưa tới và anh mới chợt bừng tỉnh nhận ra, hoàng hôn đã ngã sang một màu tím cô liêu ở xa phía tận chân trời, giạt mình tự hỏi lòng buổi sáng mưa ngẫu đã qua từ lúc nào?.

Hoàng hôn buông xuống đồng nghĩa với việc tôi và anh phải tạm chia tay nhau, nhưng dường như tôi không muốn điều đó xảy ra chút nào, tuy rằng cả ngày hôm nay tôi đã được ở cạnh anh lắng nghe những vui buồn và chia sẻ cùng anh, nhưng tôi vẫn không muốn anh quay về vào lúc này, vì lúc này khi tựa đầu vào bờ vai rắn chắc khỏe mạnh của anh tôi đã không còn đơn thuần là tôi nữa, bởi vì tôi phát hiện ra một sự thật lần này tôi đã yêu thật rồi.

Cái cảm giác khi yêu mà không được ở cạnh người mình yêu mới thật khó chịu làm sao, tôi thầm trách thời gian sao mà vô tình quá, vô tình mang anh đến cho tôi rồi lại vô tình lấy lại anh khi ngày vui còn đó.

Đứng trước cổng nhà anh nhìn tôi thật lâu bờ môi miệng nói.

__Anh về nha? Ngày mai anh sẽ đến đón em

Tôi chẳng biết phải làm gì hơn ngoài việc ngoan ngoãn gật đầu, cái gật đầu đầy tiếc nuối, tiếc nuối ngày vui qua mau.

Bóng dáng anh dần khuất xa hòa vào dòng người rồi biến mất hẳn, tôi vẫn không nỡ rời mắt khỏi anh dù rằng giờ đây chỉ còn lại một lần khởi xe mong manh, khẽ vẫy tay như một lời chào tạm biệt tôi thì thầm.

__Anh về...

Không biết từ lúc nào tôi lại có thói quen dậy sớm mà chẳng cần mẹ hay bất kì một ai phải đánh thức, cứ hễ đúng năm giờ ba mươi phút sáng là tôi lại thức dậy vươn vai và tự mỉm cười với chính bản thân để đón chờ một ngày mới bắt đầu.

Sáng nay cũng vậy tôi cũng thức dậy đúng giờ như mọi khi, nhưng khác ở chỗ tôi không vội vàng bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân để chuẩn bị đến trường, mà tôi lại nằm im trên chiếc giường nhỏ xinh cuộn mình trong chiếc chăn ấm áp và nghĩ về Kỳ Quân, chàng bạch mã hoàng tử của lòng tôi.

Kể từ khi tôi và anh chính thức quen nhau tính đến nay đã gần hết một học kì, tuy rằng khoảng cách giữa hai đứa ngày một gần hơn, nhưng mỗi lần nghĩ đến anh là tim tôi lại lỡ nhịp như chính cái lần đầu tiên mà tôi gặp anh, tôi cũng không biết từ bao giờ tôi lại yêu anh hơn cả bản thân mình, vì anh mà bản thân tôi ít nhiều đã thay đổi và cũng chính vì anh mà tôi nhận ra rằng cuộc đời thật đẹp tình yêu thật tuyệt.

Như một thói quen sau khi đã chuẩn bị thật kĩ mọi thứ tôi bước ra trước cổng nhà và đứng đợi anh, khoảng năm phút sau anh xuất hiện và tôi lại cùng anh tay trong tay hạnh phúc đến trường trong những ánh nhìn ghen tỵ của nhiều nữ sinh.

Hôm nay, sau giờ tan lớp anh không đưa tôi về nhà cũng không đưa tôi đi dạo đây đó Sài Gòn mà anh lại chở tôi thẳng đến một cửa hàng thời trang cao cấp, khỏi phải nói tôi đã bất ngờ đến mức độ nào rồi, những trang phục ở đây có giá đắt đến nỗi tiền học phí cả một học kì của tôi cũng chưa mua được, tôi bắt đầu cảm thấy có điều gì không ổn, hàng loạt các câu hỏi liên tục xuất hiện trong đầu tôi, tại sao anh lại đưa tôi đến đây?, anh muốn mua gì chẳng?, hay anh đang muốn tặng tôi một bộ quần áo hạng sang mà cả đời này tôi có nằm mơ cũng không với tới được?.

__Anh đưa em đến đây để làm gì?

Tôi hỏi.

Không đáp, anh đưa tôi một chiếc váy rồi nói.

__Em vào thử cái này đi

Tôi cầm chiếc váy trong tay mà chẳng hiểu nổi anh đang muốn làm gì, nhưng thầm nghĩ có lẽ anh muốn mua quần áo tặng tôi nên tôi cũng vui vẻ vào thử theo ý anh.

Người ta nói “người đẹp vì lụa” quả thật chẳng sai chút nào, vừa mặc chiếc váy vào nhìn trong gương tôi hoàn toàn không còn nhận ra hình ảnh người con gái trong chiếc gương kia là chính là tôi, chiếc váy màu hồng phấn ngang ngực có tà áo khá dài phía sau quả thật làm cho tôi thêm phần xinh xắn và đáng yêu, nhưng tôi vẫn thấy nó cứ kì kì làm sao và hình như nó không phù hợp với một người có lối sống bình dân giản dị như tôi thì phải?.

Kéo chiếc màn tôi bước ra trước mặt anh, anh nhìn tôi chờ đợi chẳng nói được lời nào, có lẽ vì hình ảnh khác lạ của tôi đã làm cho anh có những biểu hiện đó chăng?.

__Anh thấy thế nào?

Tôi khẽ hỏi.

Anh đi xung quanh nhìn tôi một hồi lâu rồi gật gù, búng tay đáp.

__Ok

Sau đó anh trả tiền rồi tiếp tục dẫn tôi đến cửa hàng giày dép sắm cho tôi một đôi giày cao gót loại đắt tiền, chưa dừng lại ở đó cuối cùng anh đưa tôi đến tiệm làm tóc và make up lại gương mặt.

Một tiếng đồng hồ là khoảng thời gian tôi được nhân viên ở đây biến mình thành một nàng công chúa xinh xắn đến mức tôi không thể ngờ tới, mái tóc dài óng ả của tôi bỗng chốc được uốn xoắn kiêu kì, làn da vốn mộc mạc của tôi được đắp lên một ít bột phấn trông thật đáng yêu, hai má hồng như người vừa uống rượu ửng hồng trong ánh nắng ban trưa, làn môi mềm hồng hào hơn cánh hoa anh đào quả thật đẹp đến bất ngờ, đúng là son phấn cứu con người ta nhiều quá.

__Em xinh thật đó, Khiết Linh

Anh khẽ mỉm cười nói.

Tôi nhe răng mỉm cười đáp trả và không quên hỏi chuyện.

__Tại sao hôm nay anh lại muốn em làm những việc này chứ?

Lúc này khi mọi thứ đã đâu vào đấy anh mới nói sự thật cho tôi biết.

__Hôm nay là sinh nhật của bạn anh, anh muốn em phải là người nổi bật nhất của buổi tiệc ngày hôm nay

Hiểu ra mọi chuyện tôi suy nghĩ rồi hỏi tiếp.

__Nhưng sinh nhật bạn anh thì tại sao em phải là người nổi bật?

Ngắn gọn anh đáp.

__Vì anh muốn như thế

Nói rồi anh nắm lấy tay tôi và dẫn đi đến buổi sinh nhật như lời đã hứa.

Đó là một ngôi biệt thự cao cấp và sang trọng đến kinh ngạc, ngôi biệt thự được thiết kế theo kiểu cổ kính thời xưa pha vào đó là một chút hiện đại của thời nay, căn biệt thự như một resort thu nhỏ với đầy đủ các thiết bị phục vụ cho đời sống của những đại gia coi đồng tiền như lá mùa thu, tôi hoàn toàn bị choáng ngợp trước một khung cảnh quá là tuyệt vời, một ngôi nhà khang trang kiêu sa mà cả đời này dù có cố gắng cách mấy tôi biết mình cũng sẽ không có được.

Anh đưa tôi vào trong và giới thiệu tôi cùng mọi người, cũng giống như những đứa con gái khác ở trường, đám con gái ở đây nhìn tôi chỉ tỏ to nhỏ cùng nhau những điều mà tôi không cần hỏi cũng biết, còn đám con trai thì nhìn tôi mỉm cười đầy nham hiểm.

__Bạn gái của mày xinh thiệt đó Kỳ Quân

Một anh chàng bắt ngờ lên tiếng.

Tôi mỉm cười trước lời khen ngợi còn Kỳ Quân anh bật cười thật to rồi kiêu ngạo nói.

__Kỳ Quân này đã chọn thì làm sao có thể không xinh

Đột ngột tiếng của một cô gái vang lên.

__Xinh thì có xinh nhưng mà để quen được một hoyboy như Kỳ Quân chắc cũng phải trả một cái giá rất đắt có phải không?

Khó chịu trước câu nói mang đầy hàm ý, tôi liền lên tiếng.

__Nè, cô nói như vậy là ý gì đây?

Không chần chừ cô ta dứt khoát.

__Cô đã làm gì thì chính bản thân cô biết tại sao lại hỏi tôi?

Nếu ở nơi khác thì tôi đã dạy cho cô ta một bài học về cái thói ăn nói mà không chịu suy nghĩ, nhưng vì không muốn làm mất mặt Kỳ Quân tôi đã cố gắng nén cơn tức giận mà mỉm cười thân thiện cùng những lời nói nhỏ nhẹ.

__Bề ngoài của một người như thế nào không nói lên nhân cách của họ, cô đừng tùy tiện phán xét người khác như vậy

Trước câu nói của tôi mọi người nghe thấy ai nấy đều vỗ tay như đang tán thưởng làm cho cô ta tức tối đến mức phải bỏ đi.

Một chàng trai khác lên tiếng.

__Em đúng là một cô gái bản lĩnh

Không nói gì tôi chỉ gật đầu như một lời cảm ơn không biết câu nói này là khen hay chê, rồi mọi người cùng nhau nhập tiệc, tiếng cười tiếng nói đan xen vào nhau cộng thêm tiếng nhạc sôi động làm buổi tiệc càng thêm náo nức đến quay cuồng, lần đầu tiên tôi được trông thấy một buổi tiệc sinh nhật đơn thuần lại có tiếng nhạc sập sinh, ánh đèn chớp tắt mọi người nhảy múa lắc lư theo điệu nhạc, thỉnh thoảng tôi còn nhìn thấy mọi người ột vài viên thuốc gì đó vào rượu lắc nhẹ rồi đưa ly rượu lên miệng uống cạn sau đó là những điệu nhảy khiêu khích diễn ra nhìn chẳng khác gì đang ở trong một quán bar trụy lạc, những màn trình diễn bốc lửa sexy đến mức báo động càng về khuya càng diễn ra mạnh bạo, để rồi khi thúc mọi người tự tìm hình chốn riêng, tôi thầm nghĩ chẳng lẽ một buổi tiệc sinh nhật của đám con nhà giàu là phải diễn ra như thế này hay sao?.

Buổi tiệc khép lại bằng một cuộc nói chuyện nho nhỏ giữa đám con trai những người mà anh gọi là bạn thân, lúc này đám con gái đã mệt lã người nên tất cả đều ngã nghiêng trên sàn nhà mà chìm dần vào giấc ngủ.

Tôi ngồi bên cạnh anh ngao ngán, không ngờ một con người như anh lại có thể chơi chung cùng một đám bạn như thế này, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại anh và mọi người ở đây rất giống nhau, giống nhau cho nên mới làm bạn được với nhau.

Hình ảnh đẹp đẽ của một hotboy trong mắt tôi giờ đây sao bỗng tan nát như một chiếc bình thủy tinh đã vỡ rồi là sẽ mãi mãi không bao giờ có thể hàn gắn lại được, có mặt tôi ở đây mà anh dường như không hề nhận thấy sự tồn tại của tôi, anh xem tôi như một bình hoa vô hình để nhảy múa lắc lư cùng đám bạn thuộc thành phần con nhà giàu thiếu sự quan tâm, để giờ đây khi tất cả đã kết thúc anh lại quay về bên tôi khẽ ôm tôi vào lòng mà tiếp tục cuộc nói chuyện của những công tử dư tiền dư của.

Ngồi bên cạnh anh nghe những gì anh và đám bạn nói mà tôi dù có cố gắng cũng không sao hiểu được, và không có cách nào để tôi hòa mình vào câu chuyện của mọi người, tôi chợt nhận ra giữa tôi và anh có một khoảng cách vô hình, và còn nhiều điều về anh mà tôi chưa hiểu hết.

Chợt tiếng chuông điện thoại tôi vang lên vô tình cắt ngang câu chuyện của mọi người, lúc này đây anh mới nhận thấy sự tồn tại của tôi mà ngậm ngùi từ biệt mọi người để đưa tôi về vì lúc này đã hơn mười hai giờ khuya.

Tôi rất giận, thật sự rất giận anh suốt cả quãng đường trở về tôi đã không nói với anh một câu gì dù rằng có đôi khi anh đã lên tiếng nói lời xin lỗi.

Chiếc xe dừng lại trước cổng nhà, tôi vội vàng bước xuống rồi nhanh chân đi vào nhà thì bất ngờ anh nắm lấy tay tôi và nói.

__Anh xin lỗi chuyện lúc nãy, anh lo vui chơi cùng mọi người đã lạnh nhạt với em

Tôi thở dài đầy mệt mỏi.

__Đó không phải là lỗi của anh mà là do em, em không có cách nào có thể hòa mình vào cuộc nói chuyện của mọi người, cũng như cảm thấy thoải mái mà cùng mọi người đùa giỡn, ca hát nhảy nhót, em hoàn toàn không phù hợp với đám bạn của anh

Nhẹ nhàng anh an ủi.

__Từ từ rồi em cũng sẽ quen thôi mà, những người bạn của anh nhìn thấy họ như vậy nhưng thật ra họ rất dễ thương không như em nghĩ đâu, sau này khi tiếp xúc nhiều với họ em sẽ hiểu mọi người thôi mà

Lắc đầu tôi đáp.

__Em và những người bạn của anh sẽ không bao giờ có chung một đề tài, lúc nãy khi nhìn thấy mọi người chơi đùa nói chuyện cùng nhau mà em chẳng hiểu mọi người đang nói gì cả, bây giờ em mới biết giữa chúng ta có một khoảng cách lớn như vậy, anh là một công tử con nhà giàu còn em chỉ là một cô bé lọ lem, chúng ta sẽ không bao giờ có chung một quan điểm, cũng như chiếc váy anh mua cho em, nó hoàn toàn không hợp với tính cách thường ngày của em, em cảm thấy mệt mỏi lắm, rất mệt mỏi khi phải diện lên người một bộ trang phục mà mình không thích, mặt mày lại đầy son phấn em thật sự rất khó chịu

Nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng anh thủ thỉ.

__Nếu em yêu anh thì em hãy tập dần với những việc như thế có được không, Khiết Linh?

Cái ôm của anh như truyền thêm hơi ấm vào cơ thể đang giá lạnh của lòng tôi, khẽ đưa tay ôm lấy anh tôi hỏi.

__Nếu em không làm được thì sao?

__Thì em hãy là chính em

Anh đáp.

15. Chương 15

Câu nói này của anh như làm tôi quên đi sự tức giận và những hình ảnh không đẹp đẽ vài phút trước của anh, mỉm cười rồi tôi tiếp tục ôm lấy anh vào lòng và nâng niu trong trợn như sợ đánh rơi một món đồ quý giá đi rồi thì sẽ mãi mãi không bao giờ nhặt lại được.

Ngày hôm nay quả thật rất dài.

Khi mọi thứ chìm vào màn đêm tĩnh lặng cũng là lúc tôi suy nghĩ nhiều hơn về mối tình mình đang có, có lẽ cuộc sống của những người giàu sang dư tiền lắm của là vậy, anh là một hotboy tức nhiên không thể sánh đôi cùng một cô gái đơn thuần như tôi được và việc biến tôi thành một nàng công chúa để sánh bước cùng anh là điều không thể tránh khỏi, và có lẽ tôi cũng phải dần thích nghi với lối sống khi đã chấp nhận yêu thương một hotboy con nhà giàu như anh.

Rồi từ ngày ấy mỗi ngày tôi luôn cố gắng tập dần với những cuộc vui của anh, với những buổi tiệc sang trọng và cao cấp anh luôn biến tôi thành một nàng công chúa lung linh chẳng kém gì ai để chứng tỏ ọi người thấy và phải ghen tỵ, cũng đồng thời không phải mất mặt khi đi bên cạnh một người con gái hết sức tầm thường như tôi.

Những buổi tiệc thâu đêm suốt sáng của bọn con nhà giàu thiếu sự quan tâm liên tục được diễn ra, một tuần ít nhất cũng phải đến ba bốn lần, mỗi lần đi cùng anh đến một buổi tiệc là một lần tôi thấy được sự

lột xác của bản thân mình, những buổi tiệc thì cứ diễn ra tôi thì ngày càng thay đổi đến chóng mặt và rồi tôi cảm thấy mệt mỏi, bản chất của tôi không phải là một người của thế giới ăn chơi trụy lạc, nhưng anh luôn đưa tôi đến những quán bar, sòng bạc, vũ trường... dạy tôi những cách ăn chơi sao cho xứng tầm với tư cách người yêu của một hotboy coi rẻ đồng tiền, những chuyến bay đêm chỉ mang đến cho tôi những mệt mỏi về thể xác cả lẫn linh hồn, có những buổi sáng thức dậy nhìn thấy mình nằm bên chạng ảm nệm êm rồi khẽ nhìn mình trong gương thấy mình sao mà khác nhiều quá, một cô gái trong sáng của ngày xưa hình như giờ đây đã lấm bụi trần.

Từ khi yêu anh và tập dần với cách sống của anh tôi không biết mình đã nghỉ học đến bao nhiêu lần?, bài vở đối với tôi giờ đây như một món hàng xa xỉ, tôi dần mất đi nhiều thứ, mất đi bạn bè và đánh mất cả con người thật của mình.

Hẹn anh vào một ngày cuối tuần ở Ciao café, khẽ cho ly café còn nóng hổi lên miệng uống một ngụm nhỏ, tôi nhìn anh một hồi lâu rồi nói.

_Chúng ta nên dừng lại đi anh, em thấy mình đã đi quá xa rồi

Đang ung dung khoáy ly café nghe thấy tôi nói anh bỗng dừng lại nheo mày nhìn tôi rồi hỏi.

_Em đang nói gì vậy? Dừng lại cái gì chứ?

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh dứt khoát.

_Anh bây giờ khác đi nhiều quá không giống như một hotboy kiêu kì kiêu xa mà trước đây em từng biết, trước đây anh đâu có như vậy tại sao bây giờ anh lại trở nên trụy lạc như thế chứ?

Nhếch môi cười anh nói.

_Đây là con người thật của anh, cuộc sống của anh từ mấy năm qua vốn dĩ đã như thế

Im lặng một lúc anh nói tiếp.

_Anh không muốn giấu em bất cứ điều gì cả, thật sự anh là một người ăn chơi như thế đó nếu em yêu anh thì hãy yêu cả những việc anh làm

Khẽ lắc đầu tôi nói.

_Em không thể yêu những việc làm của anh được, anh làm những việc như thế anh có thử nghĩ đến hậu quả hay không?, mỗi một bước đi của anh giờ đây đang nhấn chìm anh vào hố sâu trụy lạc đó anh biết không?

Dường như khó chịu với những gì tôi nói, anh bỗng to tiếng.

_Cái gì mà hố sâu trụy lạc chứ? Nếu em không quen thì sau này có thể không cần đi cùng anh đến những nơi ăn chơi như thế nữa

Với những gì anh nói tôi chỉ biết nhìn anh mà tự hỏi lòng, liệu tôi đang yêu đúng người hay không?, tại sao con người ta có thể dễ dàng thay đổi đến như vậy, mới ngày hôm qua đây thôi anh còn là một chàng trai hiền hậu đáng yêu, một hotboy được cả trường thăm thương trọng vọng mà ngày hôm nay tất cả những điều đó chỉ còn là quá khứ.

Buông tiếng thở dài nhìn anh rất lâu tôi mới nói.

_Em rất buồn khi nhìn thấy anh ngày càng thay đổi, em thật sự yêu anh, yêu anh ngay từ lần đầu tiên gặp mặt nhưng em không thể nào tiếp tục yêu anh nếu như anh không từ bỏ được những thói hư tật xấu đang ngày càng hình thành mạnh mẽ trong con người anh, em nghĩ chúng ta nên tạm xa nhau một thời gian để suy nghĩ lại những gì mình phiền lòng và làm cho đối phương phiền lòng

Chẳng từ chối anh gật đầu đồng ý ngay lập tức.

_Được thôi, nếu em muốn như vậy thì anh tôn trọng ý kiến của em

Đẩy ghế đứng dậy anh nói.

_Xin lỗi anh có việc phải đi trước

Dứt lời anh bước đi qua trước mặt tôi như một con gió thoáng qua, rất nhanh và lạnh lẽo.

Một giọt nước từ khóe mắt bỗng chảy xuống bờ môi có cảm giác rất đắng, đắng hơn café gấp trăm lần, giờ tôi mới thấm thía được câu nói tình yêu là một viên thuốc bọc đường, bên ngoài ngọt ngào, bên trong đắng lòng.

Tôi lang thang đi về qua ngõ vắng nhìn những cặp tình nhân tay trong tay mà cảm thấy tuổi thân vô ngần, mới hôm qua đây thôi tôi cũng có được thứ hạnh phúc ngọt ngào hơn kẹo mạch nha vậy mà hôm nay chỉ còn lại một liều thuốc đắng.

_Khiết Linh

Tiếng của một người con trai vang lên đánh thức tâm trạng tôi, vội quay người nhìn lại vẫn gương mặt đó, nụ cười đó, Hoán Phi nhìn tôi thật lâu rồi hỏi.

_Đang có chuyện buồn sao?

Tôi gật đầu rồi nói.

_Cậu có thể đưa mình đi đâu đó được không?

Mỉm cười cậu ta gật đầu đồng ý, chỉ đợi có vậy tôi bước lên xe.

_Cậu muốn đi đâu đây?

Cậu ta hỏi.

Buồn bã tôi đáp.

_Đến một nơi nào đó thật yên tĩnh

Dường như đã nhận ra được nét buồn vương trên bờ mi của tôi, cậu ta không nói thêm gì nữa rồi ra sức đạp xe đưa tôi đến một nơi đượm buồn.

Đó là một bờ sông phẳng lặng, không gian thật yên tĩnh, tiếng gió xào xạc nhẹ nhẽu thổi cuốn theo những chiếc lá vàng về tận cuối chân trời xa.

Nhìn dòng sông êm ả trôi mà lòng tôi buồn không kể xiết, những kỷ niệm tháng ngày nên thơ bỗng chốc ùa về sống động, những nụ cười hồn nhiên trong sáng giờ đây nghe thấy sao mà tái tê lòng, những giọt nước mắt lại vội vàng trào ra khóe mi, cuối mắt giấu dưới cánh tay để không ai có thể nhìn thấy tôi khóc, tôi không muốn bất kỳ một ai nhìn thấy tôi vào lúc này.

Khẽ vỗ nhẹ vào lưng tôi Hoán Phi lên tiếng.

_Nếu muốn khóc thì cậu hãy khóc đi, khóc xong có lẽ mọi chuyện sẽ khác

Tôi ngước mặt lên nhìn cậu ta rồi nhìn về hướng dòng sông thì thào như trút tâm sự nặng lòng.

_Tại sao con người ta có thể dễ dàng thay đổi như vậy hả Hoán Phi?

Khẽ nở một nụ cười hiền cậu ta đáp.

_Cuộc sống vốn dĩ như thế mà, khi con người ta có được thứ gì đó thường thì người ta sẽ không biết trân trọng cho đến khi nó mất đi

Lau những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi, tôi nhìn cậu ta rồi hỏi.

_Có thật sự khi mất đi thứ gì đó thì người ta sẽ biết trân trọng không?

Gật gù cậu ta chắc chắn.

_Cái này mình có thể đảm bảo 100%

Tôi mỉm cười với câu trả lời của cậu ta, hình như mỗi khi được ở bên cạnh cậu ta thì dù có buồn đến đâu đi nữa thì tôi vẫn sẽ cười tươi như thế này.

_Cám ơn cậu nhiều lắm Hoán Phi

Tôi nói.

Cậu ta nhéo mày hỏi.

_Về điều gì?

_Về những nụ cười mà cậu vừa mang đến ình

Tôi đáp.

Cậu ta lại mỉm cười.

_Có gì đâu mình là bạn mà, mà đã là bạn của nhau thì tức nhiên phải có nhiệm vụ làm cho những người bạn của mình trở nên vui vẻ như chính bản thân mình

Hoán Phi quả thật là một cậu bạn tốt, cuộc đời tôi thật may mắn khi có được một người bạn như cậu ta, luôn luôn lắng nghe và luôn luôn thấu hiểu, sẵn sàng giúp đỡ mà không cần phải được đền đáp.

Cảm thấy tâm trạng mình đã tốt nhiều hơn tôi cùng Hoán Phi ra về để chuẩn bị ột tuần học tập chuẩn bị bước vào kì thi học kì quan trọng, vừa về đến nhà thì tình cờ gặp nhỏ Nhã Quyên và Vũ Thy.

Vừa nhìn thấy tôi nhỏ Nhã Quyên đã vội vàng hỏi.

_Mày làm gì mà cả tuần nay không đến lớp vậy?

Nhỏ Vũ Thy cũng lên tiếng.

_Bộ có chuyện gì sao?

Không nói gì tôi chỉ gật đầu.

Tò mò nhỏ Nhã Quyên và Vũ Thy đồng thanh.

_Là chuyện gì?

Ngồi xuống trước cổng nhà tôi thở dài rồi thật thà mang hết những chuyện vừa qua kể lại ọi người cùng nghe, câu chuyện vừa kết thúc nhỏ Vũ Thy liền lên tiếng.

_Thật không thể tin được hotboy Kỳ Quân lại là một người như vậy

Nhỏ Nhã Quyên khoanh tay trước ngực đi qua đi lại lăm bằm.

_Không tin được, không tin được, anh ta không phải là một người như vậy đâu

Im lặng lắng nghe Hoán Phi không hỏi gì.

Nhỏ Vũ Thy lại lên tiếng.

_Đối với hạng người như anh ta mình khuyên cậu nên từ bỏ sớm cho bớt đau khổ

Nhỏ Nhã Quyên bước tới hấp tấp hỏi.

_Mày có chắc là anh ta là người như thế không?

Tôi gật đầu.

_Lúc đầu tao cũng không muốn tin, nhưng càng về sau anh ta càng thể hiện rõ bản chất của một công tử con nhà giàu, ăn chơi đắm chìm trong trụy lạc, dù tao đã khuyên ngăn hết lời anh ta vẫn một mực không nghe

_Chia tay đi

Nhỏ Nhã Quyên dứt khoát.

Nhỏ Vũ Thy minh họa.

_Chia tay với anh ta đi đừng luyến tiếc gì hết, trên đời này thiếu gì hotboy đâu chỉ có riêng mình anh ta...

Bỗng dưng nó ngáp ngừng rồi chỉ tay về phía Hoán Phi nói tiếp.

_Hoán Phi của chúng ta đây cũng là một hotboy mà

Giật mình Hoán Phi ngáp ngừng.

_Ờ...cái gì chứ mình đâu phải là hotboy gì đó

Tôi mỉm cười.

_Cám ơn những lời khuyên của mọi người, nhưng chuyện tình cảm khó nói lắm để nó tự nhiên đi, đời việc gì đến sẽ đến mà

Đánh vào vai tôi một cái nhõ Nhã Quyên trách móc.

_Mày ngu quá Khiết Linh, với một người như anh ta mà mày còn luyến tiếc gì nữa, không thể để việc gì đến sẽ đến được

Nhỏ Vũ Thy a dua.

_Nói cậu ngốc quả thật không sai, tại sao cứ phải để việc gì đến sẽ đến, phát hiện rồi thì phải ngăn chặn kịp thời chứ

Tôi nhếch miệng cười.

_Ừ thì mình ngốc, ngốc cho nên mới yêu phải một hotboy như anh ta

Gió lên, trời bỗng dưng chuyển màu, những áng mây đen xám xịt kéo nhau hội tụ như sắp diễn ra một cơn mưa, thấy thế Hoán Phi liền nói.

_Thôi, trời sắp chuyển mưa rồi có chuyện gì thì nói sau vậy bây giờ mọi người mau trở về nhà đi

Gật đầu tán thành ý kiến của Hoán Phi rồi mọi người kéo nhau ra về và cũng không quên đưa ra những lời khuyên chân thành cuối cùng.

Mọi người đi rồi chỉ còn lại một mình tôi với bóng đêm hắt hiu buồn rồi cơn mưa cũng đến, mưa ập đến xối xả lên cơ thể nhỏ bé lạnh lẽo của tôi, mỗi một giọt mưa như một nỗi buồn bất tận, một dòng lệ nghẹn ngào, ngược mặt lên nhìn lên tôi thầm cảm ơn trời đã ư xuống để không ai nhìn thấy tôi khóc, mà thật ra tôi đâu có khóc đó chỉ là chút nước mưa còn đọng lại trên khóe mắt mà thôi.

16. Chương 16

Một tuần học tập ủa thi bắt đầu, tạm gác mọi chuyện vui buồn sang một bên tôi lao đầu vào học một cách chăm chỉ đến ngạc nhiên, có lẽ giống như lời Hoán Phi nói tôi đang cố gắng tìm quên chuyện tình cảm bằng mọi cách và sách vở chính là phương pháp hữu hiệu nhất trong thời điểm này.

Mọi chuyện cứ tưởng sẽ lắng xuống sau những buồn đau đã qua, bất ngờ hôm nay anh lại đến lớp tìm tôi và nói lời xin lỗi về tất cả những việc mà thời gian trước đây anh đã làm và đối xử lạnh nhạt với tôi, anh còn hứa sẽ thay đổi những thói hư tật xấu sao cho phù hợp với tôi cũng đồng thời xứng đáng với danh hiệu hotboy mà mọi người ưu ái đã phong tặng cho anh.

Giữa cơn gió mùa hạ miên man thổi, những cơn gió không quá êm đềm cũng chẳng chút mạnh bạo cứ thổi làm se lạnh cả lòng người, ngồi bên cạnh anh ở một góc sân bóng của trường tôi ngáp ngừng hỏi.

_Anh...đã suy nghĩ kĩ mọi chuyện rồi chứ?

Anh gật đầu dứt khoát.

_Phải, anh đã suy nghĩ rất kĩ và anh quyết định anh sẽ làm lại từ đầu vì em

Nghe anh nói anh sẽ làm lại vì tôi, tôi cảm thấy vui lắm nhưng có ai dám chắc chắn rằng những gì anh nói ra ngày hôm nay thì anh sẽ làm được, người ta nói “giang sơn dễ đổi, bản tánh khó dời” tôi sợ rồi đây sẽ lại

hụt hẫng nhiều khi đặt niềm tin vào anh một lần nữa, liệu rồi anh có làm được hay không?, tôi cũng không biết, chỉ biết rồi tôi sẽ cho anh một cơ hội để anh sửa sai những lỗi lầm, anh đã biết ăn năn hối cải thì tôi cũng không đành lòng mà từ bỏ anh, nếu tôi làm điều đó vào lúc này có lẽ anh sẽ ngày càng tồi tệ hơn.

__Anh có chắc mình sẽ thay đổi được chứ?

Tôi hỏi.

Anh có vẻ đắn đo rồi nói.

__Anh cũng không chắc anh sẽ làm được nhưng em hãy tin tưởng ở anh và hãy cho anh một thời gian, anh chắc chắn sẽ thay đổi con người mình sao cho phù hợp với em

Tôi mỉm cười.

__Có gì là chắc chắn chứ?, em không muốn nghe anh nói điều gì vào lúc này cả, một Kỳ Quân mà ngày hôm qua em quen biết đã đi quá xa rồi, tất cả những gì tiếp theo hãy để thời gian trả lời

Anh gật gù.

__Anh biết anh đã làm mất lòng tin nơi em, giá như được sống trong yêu thương và sự đầy đủ từ nhỏ có lẽ anh đã trở thành một người đàn ông tốt

Tôi thấy tức cười khi nghe anh nói ra điều này liền lên tiếng.

__Tại sao anh có thể nói ra điều này được chứ?, cuộc sống của anh như vậy mà anh dám nói là không đầy đủ hay sao?, anh có biết trên đời này có bao nhiêu người muốn được như anh hay không?

Nghe tôi nói vậy anh liền phản ứng có vẻ rất bức xúc.

__Em tưởng anh muốn được như vậy sao?, sống trong một ngôi nhà lớn, được ăn học cao là hạnh phúc hay sao?, nếu được chọn lựa anh cũng muốn được như mọi người sống một cuộc sống bình thường không phải cô đơn lạnh lẽo trong một căn nhà rộng lớn

Im lặng một vài phút anh nói tiếp.

__Đúng là từ nhỏ anh đã sống trong sự đầy đủ về mọi phương diện vật chất, nhưng có một thứ anh không bao giờ có được đó là hạnh phúc gia đình, ba mẹ anh chỉ biết có công việc chẳng quan tâm đến việc học hành của anh, suốt ngày ông bà chỉ biết những mối quan hệ làm ăn và tìm đủ mọi cách sao cho kiếm được thật nhiều tiền mang về cho anh thỏa sức ăn chơi, nhưng ông bà đâu biết thứ anh cần không phải là đồng tiền mà ông bà mang về, đôi khi thêm một bữa cơm ấm áp gia đình mà chẳng khi nào có được, cái duy nhất mà anh có được là đồng tiền, ngoài tiền ra anh chẳng còn thứ gì khác

Nhìn vào mắt anh lúc này tôi thấy nó đã ươn ướt và tim tôi bỗng nhói đau khi đã hiểu sai về con người anh, trước đây tôi cứ nghĩ người giàu thì lúc nào cũng là người đầy đủ và hạnh phúc nhất thế gian, nhưng giờ tôi mới biết chuyện người ta có nhiều tiền với chuyện người ta cô đơn hình như không liên quan gì đến nhau.

Khẽ nắm lấy bàn tay anh tôi an ủi.

__Rồi hạnh phúc sẽ đến với anh mà

Không nói gì anh quàng tay ôm tôi vào lòng.

Sau những hiểu lầm đã qua tôi và anh lại trở nên thân thiết như lúc nào, giờ đây tôi có thể hiểu và cảm thông với anh, tôi sẽ cố gắng giúp anh có được thứ hạnh phúc mà bấy lâu nay anh đang tìm kiếm, với tôi anh giờ đây lại là một hotboy đầy kiêu kì và đáng yêu.

Rồi thời gian êm đềm lướt qua cuối tuần tôi và đám bạn thân lại hẹn nhau tại quán trà sữa để hàn duyên tâm sự, nhưng lần này tôi không đi một mình mà lại cùng anh tay trong tay xuất hiện trước mặt mọi người như một điều bất ngờ dành tặng cho ngày cuối tuần.

Vừa nhìn thấy tôi sánh bước bên cạnh anh nhỏ Nhã Quyên và Vũ Thy tròn mắt đầy kinh ngạc, không biết từ lúc nào tôi và anh trở nên thân thiết lại cùng nhau, còn Hoán Phi thì chỉ nhìn tôi và mỉm cười như một lời cầu chúc hạnh phúc chưa nói.

Vội vàng bước tới nhìn anh mỉm cười rồi nhỏ Vũ Thy kéo tôi sang một bên hỏi chuyện.

_Câu với anh ta làm hòa rồi hả?

Tôi chưa kịp trả lời thì nhỏ Nhã Quyên đã chạy tới hấp tấp hỏi.

_Hòa bình rồi sao?

Tôi nhe răng cười gật đầu.

_Chuyện này lỳ kì và phức tạp lắm, khi nào có thời gian rảnh tao sẽ kể cho tụi bây nghe

Nói rồi tôi bước đến kéo ghế ngồi cạnh anh rồi nhỏ Nhã Quyên và Vũ Thy cũng bước tới, sau đó tôi giới thiệu lần lượt từng thành viên trong hội bạn thân cho anh được biết, với anh thì nhỏ Nhã Quyên và Vũ Thy là quá quen thuộc, chỉ duy nhất mỗi mình Hoán Phi thì anh không rõ.

_Chào

Hoán Phi gật đầu.

Anh gật đầu đáp trả cũng không quên chìa tay ra để bắt tay người bạn mới tên gọi Hoán Phi, rồi mọi người bắt đầu trò chuyện vui vẻ như lúc nào, nhưng đầu đó tôi nhận thấy ở anh một sự chán chường đầy vẻ coi thường những câu chuyện của chúng tôi, những câu chuyện của đám con nhà nghèo, có lẽ khoảng cách giữa tôi và anh quá xa, anh sẽ không thể nào hòa nhập được vào cuộc sống của tôi và ngược lại tôi cũng sẽ không bao giờ có thể đặt chân vào thế giới của anh.

_Kỳ Quân sao anh không nói gì?

Nhỏ Vũ Thy bắt ngờ lên tiếng hỏi.

Anh mỉm cười, nụ cười có chút gượng gạo rồi đáp.

_Anh đâu biết mọi người đang nói chuyện gì

Nhỏ Nhã Quyên thấy vậy liền nói.

_Xin lỗi, có lẽ những câu chuyện của tụi em không hợp để nói với một hotboy con nhà giàu như anh đúng không?

Mỉm cười anh đáp.

_Không có đâu, mọi người đừng nói vậy, cứ mặc kệ anh mọi người cứ nói chuyện cùng nhau đi, anh xin phép ra ngoài một chút

Nói rồi anh đứng dậy bước đi, tôi cũng không biết anh đang muốn đi đâu nhưng có lẽ ở một nơi khác sẽ tạo cho anh một không khí dễ chịu hơn rất nhiều khi phải ngồi cùng đám bạn của tôi, cùng những câu chuyện mà anh không bao giờ có hứng thú.

Nhận ra sự mệt mỏi từ anh tôi đành tạm biệt mọi người mà ra về trước, rồi vội vàng bước theo anh tôi hỏi.

_Hôm nay anh sao vậy?, chẳng phải anh đã hứa với em là sẽ thay đổi vì em, sẽ hòa nhập vào cuộc sống của em hay sao?

_Thì anh đang cố gắng đây

Anh đáp với vẻ chán chường.

Bước đến trước mặt nhìn thẳng vào mắt anh tôi nói.

_Thái độ lúc nãy của anh nói cho em anh không thể làm được điều đó

Anh không nhìn tôi mà quay sang nơi khác không nói một lời, sự im lặng đáng sợ từ anh lại một lần nữa nói cho tôi biết anh sẽ mãi mãi không thuộc về tôi.

Im lặng có nghĩa là anh đồng ý với những gì tôi vừa nói, tôi thất vọng quay mặt bước đi chẳng nói với anh lời nào vì cho dù tôi có nói hay không thì những điều đó bây giờ đã không còn quan trọng.

Anh chạy đến nắm tay tôi kéo lại rồi khẽ nói.

__Anh xin lỗi, em có thể cho anh thêm một cơ hội nữa không?

Nhìn vào mắt anh tôi đáp.

__Em phải cho anh thêm bao nhiêu cơ hội nữa đây?

Như mọi khi anh lại thề thốt.

__Anh xin thề, lần này anh đảm bảo sẽ không để em thất vọng vì anh nữa

17. Chương 17

Tôi buông tay anh ra rồi thở dài nói.

__Anh đừng thề thốt nữa, đây không phải là lần đầu tiên em nghe thấy những lời thề thốt này của anh, nhưng đã lần nào anh thực hiện được nó chưa, quả thật em rất vọng về anh, Kỳ Quân

Anh tỏ vẻ khó chịu liền nói.

__Em yêu anh thì phải tin tưởng anh chứ

Tôi to tiếng hỏi lại.

__Anh nói em làm sao tin anh đây?, một tuần trước đây anh đã nói với em những gì anh còn nhớ không?, em khờ dại đặt lòng tin nơi anh để rồi chỉ thất vọng nhiều hơn

Anh cuối đầu thì thào.

__Anh xin lỗi

Nhìn anh rồi tôi bước đi không đáp một lời, anh cũng không nói gì và cũng không chạy theo năn nỉ hay giải thích thêm bất kì điều gì.

Trời lại chuyển mưa.

Sau những gì đã xảy ra có lẽ vài ngày tới tôi sẽ không thể vui vẻ như trước được, tôi không phải là người vô cảm, hãy để tôi làm quen và chấp nhận.

Tiếng chuông vang lên là dấu hiệu của thời gian làm bài thi đã hết, nộp bài mọi người bước ra khỏi phòng với tâm trạng vô cùng nhẹ nhõm, vậy là môn thi cuối cùng cũng đã khép lại trong niềm vui háo hức đón chào một mùa hè sôi động của đám sinh viên chúng tôi.

Nếu như mọi khi thì tôi, nhỏ Nhã Quyên, nhỏ Vũ Thy và cậu bạn trai duy nhất Hoán Phi đã tung tăng đây đó để ăn mừng khi mùa thi đã qua, nhưng vì hôm nay Hoán Phi có việc gì đó tôi không rõ nên không thể đi cùng mọi người, bốn người vắng đi một thì quả thật có chút buồn chính vì vậy mà cả ba đưa chúng quyết định sẽ dành một ngày khác để ăn mừng khi mùa thi đã qua, cũng như đón chào một mùa hè tràn ngập yêu thương bên gia đình và bạn bè.

Rồi mọi người tạm chia tay nhau trước cổng trường, một mình lang thang đi về trên con đường quen thuộc tâm trạng nhớ thương một người lại ủa về trong tôi, cũng đã lâu rồi, kể từ ngày đưa anh đến gặp đám bạn thân thì hình như tôi và anh chưa bao giờ gặp lại có chăng cũng chỉ là những lần vô tình đụng mặt ở trường, nhưng vì một lý do gì đó mà cả tôi và anh đều không nói với nhau một lời, hai người đi đối diện nhau nhìn nhau mà như hai kẻ vô hình, chỉ lẳng lặng cuối đầu bước đi.

Tiếng còi xe của ai đó vang lên làm tôi giật mình chột ngược mặt nhìn lên, và vô tình phát hiện người vừa chạy ngang qua trước mặt tôi chính là anh, vẫn hình ảnh đó, vẫn chiếc SH đầy sang trọng đó, nhưng người ngồi phía sau không phải là tôi mà thay vào đó là một cô gái đúng chất của một tiểu thư con nhà giàu.

Tâm trạng vốn đã không tốt của tôi khi nhìn thấy hình ảnh người con gái đó vòng tay ôm lấy người anh, tựa đầu vào bờ vai rắn chắc ấy càng làm tâm trạng tôi trầm nặng sầm, có lẽ anh không thể bước vào thế giới của tôi và tôi cũng không thể vì anh mà đánh mất bản thân mình nên anh đã rẽ tình sang một hướng khác, một người vừa xứng với một hotboy con nhà giàu như anh, vừa có thể mang lại cho anh một cảm giác nhẹ nhàng trong tình yêu của những người có tiền.

Khẽ buông tiếng thở dài tôi thấy lòng mình quặng thắt đau, đau như ngày răng cắn phải đôi môi nhưng biết phải làm sao khi anh và tôi là người thuộc về hai thế giới.

Anh vẫn là một hotboy kiêu kì, tôi dù có cố gắng làm mới bản thân mình như thế nào đi nữa thì vẫn là một con bé nhà quê giữa chốn Sài Thành xa hoa cám dỗ, cuộc sống của một con người sẽ thoải mái hơn khi ý thức được mình là ai?.

Từ đây tôi sẽ cố chấp nhận rằng mình đã vĩnh viễn mất đi anh và sẽ cố quên anh bằng mọi cách.

Có người nói rằng khi trời chớm sang thu cũng là lúc lòng người nặng nề sầm, một mình giữa đêm tối hiu quạnh và trống trải tôi càng cảm nhận sâu sắc hơn về điều này, đêm nay lại không ngủ được, sao tôi cứ nghĩ tới anh dù lòng đã bảo bằng mọi giá cũng phải quên anh, bạn bè bảo tôi ngốc, ừ thì tôi ngốc thật khi cứ dành tình cảm ột người trong vô vọng.

Tiếng chuông cửa vang lên xé nát không gian yên tĩnh, hít thở thật sâu như để lấy lại cân bằng tôi bước ra mở cửa, một hình ảnh thân thương đập ngay vào mắt tôi, tôi vừa nghĩ đến anh thì anh đã xuất hiện, người nồng nặc mùi bia rượu vừa nhìn thấy tôi anh đã ôm choàng siết chặt lấy cả con người tôi, và anh khóc, khóc rất nhiều, nhiều lắm.

_Em có còn yêu anh không Khiết Linh?

Anh chột hỏi.

Khẽ đẩy người anh ra tôi đáp.

_Em muốn yêu anh nhưng lại không thể yêu anh

Dịu dàng nắm lấy bàn tay tôi anh nói.

_Thời gian vừa qua xa em anh mới nhận thấy cuộc sống của anh sẽ không còn ý nghĩa nếu thiếu vắng em, chúng ta làm lại từ đầu được không em?

Tôi nhìn anh bằng đôi mắt ngấn lệ bờ môi nhấp máy.

_Anh đừng nói yêu em, nếu thật sự yêu em thì anh đã không lạnh nhạt thờ ơ và còn cố tình đi cùng người con gái khác qua trước mặt em trong thời gian vừa qua

Vội vàng anh giải thích.

_Anh xin lỗi, tất cả cũng chỉ vì anh quá yêu em

Tôi nhìn anh mỉm cười với những giọt nước mắt mà ghen ngào lời nói.

_Không phải, nếu yêu em thì anh đã không làm vậy giữa chúng ta quả thật có một khoảng cách không thể đến gần nhau được, em cũng không muốn làm khổ bản thân mình nữa

Nắm chặt lấy tay tôi hơn anh nói.

_Anh cầu xin em, em hãy cho anh một lần cơ hội nữa, anh sẽ sửa sai những lỗi lầm mình đã gây ra

Lắc đầu tôi từ chối.

_Anh sẽ không làm được đâu, sẽ không bao giờ làm được

Anh chắc chắn.

_Lần này anh có thể đảm bảo...

Cắt ngang lời anh tôi nói.

_Nếu làm được thì một hotboy Kỳ Quân đứng trước mặt em của ngày hôm nay đã không nòng nặc mùi bia rượu như vậy, anh đã hứa với em bao nhiêu lần rồi anh nhớ không? Em không còn kiên nhẫn cũng không muốn đặt lòng tin nơi anh để rồi chuốt lấy thất vọng thêm nữa, anh hãy cứ là anh, và em vẫn sẽ mãi là em đã đến lúc chúng ta nên trở về đúng với thế giới của mình rồi, chúng ta đã đến với nhau quá vội vàng khi còn chưa hiểu hết về nhau, đó là một sai lầm rất lớn, và bây giờ chúng ta nên chấm dứt để nó không tiếp tục sai lầm thêm nữa

Im lặng một lúc anh đặt hai tay lên vai và nhìn thẳng vào mắt tôi hỏi.

_Có phải em muốn chia tay với anh là vì Hoán Phi có đúng không?

Tôi thật thất vọng về anh thì ra anh đang nghi ngờ tình cảm giữa tôi và Hoán Phi, đẩy tay anh ra tôi nói.

_Hay lắm, cuối cùng thì anh cũng nói ra được câu trong lòng, thì ra giữa chúng ta có nhiều mâu thuẫn đến như vậy, dù gì chúng ta cũng sống trong hai thế giới khác nhau, nếu chúng ta không thể thích nghi, để tránh đau khổ về sau có lẽ chúng ta cần thời gian để bình tĩnh lại, chúng ta chia tay đi

Dứt lời tôi bước vào trong, nhưng chưa kịp bước đi thì bàn tay anh đã nhanh chóng nắm chặt lấy tay tôi mà nói.

_Chẳng lẽ em ghét anh đến như vậy sao? Anh đã làm gì sai để em muốn chia tay chứ?

Quay lại nhìn anh tôi giải thích.

_Chúng ta vốn đã sai ngay từ đầu, chúng ta vốn không hợp nhau, không hiểu nhau, vốn không thể ở bên nhau, những người khác yêu nhau được hạnh còn chúng ta yêu nhau chỉ có tổn thương đau khổ, khoảng cách của chúng ta quá lớn dù anh và em có thay đổi như thế nào cũng không thể bước vào thế giới của nhau được thì tại sao cứ phải làm khổ nhau mãi, đây là một khởi đầu sai lầm vậy nên chúng ta hãy chấm dứt nó đi

Vội vàng anh nói.

_Nhưng mà anh...

Không đợi anh nói hết câu tôi liền chen ngang.

_Tình cảm giữa chúng ta đã phai nhạt miễn cưỡng bên nhau cũng chẳng còn ý nghĩa nữa, chúng ta chia tay thôi

Khẽ gạt gù anh hỏi.

_Được, anh đồng ý chia tay nếu em cho anh một lý do chính đáng

Nhìn thẳng vào mắt anh lần cuối tôi đáp.

_Lý do đơn giản là anh và em không thuộc về nhau, anh là một công tử con nhà giàu nổi tiếng ăn chơi, anh không thể vì em mà thay đổi những thói hư tật xấu đó được, em càng khuyên ngăn thì anh ngày càng đắm chìm trong hố sâu trụy lạc tội lỗi, và quan trọng hơn hết anh là một hotboy có tiếng, xung quanh anh lúc nào cũng có bóng dáng của những cô gái sẵn sàng hy sinh tất cả vì anh, em mệt mỏi lắm rồi, yêu anh em không có cảm giác an toàn, em không muốn mình phải mệt mỏi thêm nữa, chúng ta chia tay thôi, em đã buông tay thì anh đừng nắm lấy tay em nữa, hãy sống cuộc sống của mình

Anh không nói thêm điều gì lặng lẽ nói lỏng vòng tay rồi chột vờ òa ngay dưới chân tôi, nhìn thấy anh như vậy tôi đau khổ lắm chứ, tôi cũng đâu muốn nói lời chia tay nhưng không hiểu tại sao tôi lại có thể nói ra điều này một cách dễ dàng như vậy, có lẽ vì tôi quá yêu anh?, yêu anh nên buộc lòng tôi phải nói lời chia tay, mặc dù rất đau khổ nhưng tôi có thể làm được gì khác khi anh và tôi mãi mãi là hai người đứng ngược lối.

Nghẹn ngào anh nói trong nước mắt.

_Em biết không?, thật ra lúc đầu anh đến với em chỉ là một trò chơi, vì lời thách đố của đám bạn, anh muốn chứng tỏ cho chúng nó thấy tất cả các cô gái đều thích anh, nhưng sau một thời gian tiếp xúc với em thì đó không còn đơn giản là một trò chơi nữa, anh đã thật sự thích em, thích rất thật, và bây giờ em lại nói em muốn chia tay...

Những lời anh nói càng làm cho trái tim tôi quặn thắt, chạy thật nhanh về phòng đóng kín cửa tôi khóc thật nhiều, như đồng cảm với nỗi buồn chất ngất của tôi trời bỗng đổ cơn mưa, mưa rất lớn và lạnh lẽo, tiếng khóc của tôi hòa vào tiếng mưa rồi chợt tắt lịm giữa màn đêm ưu tối.

Hình bóng ai đó hãy ngủ yên trong trái tim tôi, xin đừng ai đánh thức nó để cho tim tôi thôi nhói đau hôm nay và mãi mãi.

18. Chương 18

Hẹn tôi vào một ngày cuối tuần bên dòng sông đượm buồn, Hoán Phi của ngày hôm nay dường như đã khác đi nhiều so với ngày hôm qua.

_Cậu và hotboy Kỳ Quân sao rồi?

Cậu ta nhìn tôi rồi chợt hỏi.

Tôi hơi bất ngờ trước câu hỏi mang tính riêng tư này nhưng rồi cũng trả lời.

_Bây giờ không có gì nữa rồi

Cậu ta lại hỏi.

_Cậu có còn thích anh ta không?

Tôi mỉm cười.

_Thích thì được gì chứ, anh ta không thuộc về thế giới của mình

Khẽ thở dài cậu ta nhìn ra dòng sông rồi nói.

_Cậu biết không?, thật ra chia tay không phải chấm hết mà chia tay chỉ để con người ta suy nghĩ lại những việc đã gây ra cho đối phương trong thời gian vừa qua, khi thích một ai đó thì chúng ta luôn chỉ nhìn về phía người đó mà thôi, và sẽ không bao giờ có gì gọi là chia tay

Câu nói của cậu ta làm tôi phải suy nghĩ, nhưng rồi mọi suy nghĩ cũng cuốn theo dòng nước xoáy kia mà trôi mãi không về.

Đột ngột tôi đứng bật dậy nhìn cậu ta rồi nói.

_Xin lỗi cậu, mình có một việc quan trọng...

Không để tôi nói hết lời cậu ta mỉm cười vui vẻ nói.

_Không sao cậu có việc gì quan trọng thì cứ đi làm đi

Tôi gật đầu.

_Uhm, xin lỗi cậu nha

Nói rồi tôi vội bước đi, cậu ta liền lên tiếng hỏi theo.

_Cậu có cần mình đưa đi không?

Tôi quay lại nhìn cậu ta mỉm cười thay lời cảm ơn rồi lắc đầu từ chối.

_Không cần đâu, mình đi một mình được rồi

Cậu ta gật đầu rồi tôi vội vã bước nhanh hơn về phía trước, vì nếu chậm trễ có thể tôi sẽ vụt cơ hội để gặp mặt và không biết đến khi nào tôi mới có đủ can đảm để nói lên một sự thật.

Tôi tìm đến công ty của ba mẹ Kỳ Quân, xin được phép gặp mặt ông bà để nói cho họ biết điều mà con của họ cần chính là thứ hạnh phúc đầm ấm gia đình, chứ không phải là những đồng tiền mà họ mang về.

Tôi cũng không biết vì lý do gì mà tôi lại làm việc này khi giờ đây tôi và anh đã không còn là của nhau, nhưng có lẽ một điều từ sâu trong thâm tâm tôi vẫn coi anh là một phần của cuộc sống mình, anh là một hotboy sa ngã giữa dòng đời nghiệt ngã vì thiếu vắng tình thương từ thuở nhỏ, và tôi làm điều này với hy vọng ba mẹ anh có thể hiểu ra tiền không là tất cả, để có thể bù đắp, có thể mang về cho anh thứ hạnh phúc đời thường nhưng với anh đó cả một món quà sa sỉ.

Sau một thời gian dài ngồi chờ đợi cuối cùng thì tôi cũng gặp được hai ông bà vào cuối ngày, lễ phép tôi gật đầu.

_Xin chào hai bác

Mẹ anh ngồi xuống bên cạnh nhìn tôi nheo mày hỏi.

_Con là ai?

Tôi mỉm cười.

_Dạ, con là Khiết Linh bạn của anh Kỳ Quân

Cả hai ông bà nhìn tôi gật gù rồi bỗng ba anh lên tiếng.

_Con muốn gặp chúng tôi có chuyện gì sao?

Tôi gật đầu, mẹ anh liền nói.

_Là chuyện gì? Có phải Kỳ Quân nó lại gây ra tai họa gì rồi không?

Ba anh có vẻ tức giận liền hỏi.

_Kỳ Quân nó lại gây ra tai họa gì? Con mau nói cho hai bác biết xem

Tôi hít thở thật sâu để lấy thêm can đảm rồi mạnh dạn nhìn thẳng vào ba mẹ anh mà nói.

_Anh Kỳ Quân không gây ra tai họa gì cả, thật ra ngày hôm nay con lấy hết can đảm đến tìm hai bác là để nói cho hai bác biết một sự thật

_Sự thật gì?

Mẹ anh hỏi.

Tôi nhìn bà và nói.

_Sự thật là anh Kỳ Quân rất cô đơn

Nghe tôi nói vậy ba anh nhếch môi cười.

_Chắc là con chưa biết gì về Kỳ Quân rồi, nó đường hoàng là một hotboy con nhà giàu xung quanh nó lúc nào mà chẳng có bạn bè, làm sao mà có chuyện nó cô đơn được chứ?

_Chính vì anh ấy là một hotboy con nhà giàu cho nên anh mới trở nên cô đơn bác à

Tôi nói ngay khi nghe thấy những gì ba anh vừa hiểu về con trai mình.

Mẹ anh lại nhìn tôi nheo mày hỏi.

_Ý con là gì? Bác chưa hiểu ý con muốn nói

Tôi cuối đầu nín lặng ít phút rồi thẳng mặt nhìn ba mẹ mà nghẹn ngào.

_Thật ra con là bạn gái của anh Kỳ Quân

Ba anh tươi cười nói.

_Kỳ Quân là một hotboy chuyện nó có bạn gái là bình thường thôi

Tôi tiếp tục.

_Nhưng đó là chuyện của trước đây mà thôi, giờ đây con và anh Kỳ Quân chỉ đơn thuần là bạn bè

Mẹ anh ngập ngừng hỏi.

_Nhưng...có chuyện gì?

Không vội trả lời, tôi hỏi lại.

_Hai bác có biết thứ mà anh Kỳ Quân cần là gì hay không?

Ba anh trả lời chẳng chút đắn đo.

_Nó không cần thứ gì cả, cuộc sống của nó rất vui vẻ và hạnh phúc bởi nó đã quá đầy đủ

Ba anh vừa dứt lời tôi nói ngay.

_Bác nghĩ đầy đủ có nghĩa là hạnh phúc hay sao?, có một lần anh Kỳ Quân nói so với nhiều người thì có lẽ cuộc sống của anh rất tốt, từ nhỏ anh đã được sống trong một ngôi nhà lớn, được ăn ngon mặc đẹp, được học cao, sống một cuộc sống không âu lo phiền muộn nhưng cũng chính vì những điều đó, chính vì cuộc sống quá tốt đã lấy đi của anh một thứ mà anh hết lòng trân trọng

Ba anh tức giận liền to tiếng.

_Cuộc sống quá tốt, quá hạnh phúc hơn rất nhiều người đã lấy đi thứ gì của nó nào? Con nói xem

Lòng can đảm và sự mạnh dạn từ đâu ủa về mạnh mẽ tôi đáp lời ba anh dứt khoát.

_Đó là hạnh phúc gia đình, thứ hạnh phúc mà bất cứ một người ba người mẹ bình thường nào cũng có thể mang đến cho con cái của mình, nhưng hai bác đã không cho anh Kỳ Quân được điều đó, với anh Kỳ Quân mà nói thứ hạnh phúc gia đình mãi mãi là một món quà xa xỉ mà anh ấy không giờ có thể với tới

Đến đây ba mẹ anh ngạc nhiên nhìn nhau không nói được lời nào, tôi ghen ngào tiếp tục câu chuyện.

_Hai bác biết không đã nhiều lần anh Kỳ Quân tự hỏi lòng bao nhiêu cho đủ để chạm đến hạnh phúc, và nếu có thể anh ấy sẵn sàng hy sinh tất cả những gì mình đang có để được ăn một bữa cơm đầm ấm cùng hai bác, thật sự thứ anh ấy cần không phải là những đồng tiền mà hai bác mang về đâu, mà thứ anh ấy cần chỉ đơn giản là không khí gia đình, thêm được ba đánh đòn những lần đi chơi về muộn rồi được mẹ âu yếm dỗ dành, những điều này có quá khó không hai bác?

Từ trên khóe mắt mẹ anh tôi nhìn thấy những giọt nước mắt mặn đắng bắt đầu tuôn ra, những giọt nước trên khóe mắt tôi cũng dần rơi xuống, đưa tay khẽ lau dòng lệ ghen ngào, tôi nói thêm.

_Vì thiếu vắng tình thương, sự quan tâm từ hai bác mà anh Kỳ Quân đã tìm đến những người bạn xấu, những thành phần bên lề xã hội đi những bước đi lầm đường lạc lối để rồi ngày càng lún vào hố sâu tội lỗi, tất cả những việc anh ấy làm cũng vì muốn tìm quên sự lạnh lẽo cô đơn mỗi khi đặt chân về nhà, có những lúc giạt mình đêm mưa anh ấy đã ghen ngào bật khóc vì dòng đời thì cứ trôi mãi mà anh ấy vẫn không có được thứ hạnh phúc mà mình mong muốn, những lúc sương khuya rơi ướt lạnh càng làm tâm hồn thêm tê tái, và những lúc như thế anh ấy chỉ muốn được một giấc ngủ thật sâu và đừng bao giờ thức dậy...

Nghe đến đây mẹ anh không thể kìm chế thêm được nữa, nỗi ghen ngào của bà bật lên thành tiếng.

_Bác thật là vô tâm, những việc nhỏ nhoi đơn giản như vậy mà bác đã không thể mang đến cho nó, bác một người mẹ xấu, chính bác đã hại con trai của bác thành một người như vậy, bác không xứng đáng làm mẹ của nó...

Khẽ ôm bà vào lòng ba an ủi, lúc này khi nhìn vào mắt ông tôi phát hiện ra dường như nó đang ngán lệ.

Tôi không muốn nhìn thấy ai khóc và cũng không muốn ai phát hiện ra tôi đang khóc, tôi lễ phép chào ba mẹ anh rồi nhanh chân bước đi cố ngăn mặt nhìn lên để những giọt nước mắt kia không thể trào ra ướt đầm bờ mi.

Bất ngờ ba anh lên tiếng.

_Chờ đã

Tôi quay lại ông mỉm cười hiền từ khẽ nói.

_Cảm ơn con

Nhìn ông tôi mỉm cười đáp trả, mặc dù nước mắt chảy nhưng ít ra tôi cũng hiểu được và tin chắc hẳn rằng sau khi biết được sự thật hạnh phúc gia đình là thứ thiên liêng nhất trên cõi đời, ông bà sẽ có cách suy nghĩ khác về đồng tiền và ắt hẳn sẽ mang về cho Kỳ Quân con trai của ông bà điều thiên liêng đó.

19. Chương 19

Hôm nay trường tôi có tổ chức một buổi lễ tổng kết trước kì nghỉ hè, các bạn sinh viên có mặt rất đầy đủ vì ai cũng mong ngày này từ lâu lắm rồi.

Sau những nghi lễ cần thiết như mọi khi là một chương trình ca nhạc thật hoành tráng được diễn ra, học sinh các lớp đã đăng ký lần lượt biểu diễn các tiết mục của mình, mỗi một tiết mục là một sự bất ngờ đáng nể, ngồi trong hội trường tận mắt xem những gì các bạn sinh viên mang đến mà tôi cứ ngỡ rằng mình đang xem một chương trình ca nhạc chuyên nghiệp với một dàn sao vô cùng nổi tiếng, quả thật nó hay và hấp dẫn đến bất ngờ.

Sự xuất hiện đột ngột của hotboy Kỳ Quân làm cả hội trường như muốn nổ tung, vẫn như lúc nào anh luôn được mọi người yêu mến với từng bước nhảy lời ca tiếng hát, anh khẽ nhìn tôi làm tôi hơi ngập ngừng, nhưng rồi tôi can đảm nhìn thẳng vào mắt anh mà mỉm cười, anh cũng nhìn tôi rồi mỉm cười đáp trả, hình ảnh của một hotboy kiêu kì kiêu sa của anh lại ùa trong tôi, tuy rằng thời gian rất ngắn nhưng nhìn vào mắt anh lúc này tôi thấy được sự trưởng thành từ anh, một hotboy đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi, hát hay nhảy đẹp và...đáng yêu.

Kết thúc phần trình diễn của mình anh bỗng đi phía tôi tươi cười và hỏi.

_Lâu rồi không gặp em vẫn khỏe chứ?

Tôi mỉm cười đáp lời anh.

_Cảm ơn anh em vẫn khỏe, còn anh?

Anh gật đầu.

_Uhm, cuộc sống hiện tại của anh rất tốt, cảm ơn em

Tôi nheo mày ngạc nhiên.

_Tại sao lại cảm ơn em?

Không trả lời anh nói.

_Một ngày kia có một cô gái đến tìm ba mẹ của anh và nói rất nhiều điều, những điều mà cô gái đã nói làm cho ông bà cảm rất khó chịu nhưng rồi sau đó họ chợt nhận ra tiền không phải là tất cả, mà hạnh phúc gia đình mới là điều đáng quý trong cuộc sống...em định giấu anh chuyện này đến bao giờ đây?

Hiểu ra những gì anh đang nói, tôi nhìn anh mỉm cười.

_Anh biết hết mọi chuyện rồi sao?

Anh gật đầu thay câu trả lời, tôi hỏi tiếp.

_Vậy anh đã có được thứ hạnh phúc mà anh từng mong muốn chưa?

Anh gật gù đáp.

__Hiện giờ anh đang đắm chìm trong thứ hạnh phúc đó đây, anh cảm ơn em nhiều lắm Khiết Linh, cũng nhờ có em mà anh mới lấy lại được cuộc sống của vốn dĩ đơn thuần của anh

Tôi tròn mắt nhìn anh.

__Ý anh là...

Anh vội chen ngang.

__Anh đã lấy lại được hình ảnh và con người của mình như trước đây, thời gian trước vì không có được sự quan tâm từ ba mẹ cộng thêm nỗi buồn trống trải mỗi khi đặt chân về nhà mà anh đã đánh mất bản thân mình, vì không muốn buồn tủi cô đơn mà anh đã đi theo những bạn bè hư hỏng, ăn chơi bất chấp hậu quả chỉ để tìm quên hiện tại, nay nhờ có em mà anh lại được một lần nữa là chính anh, cảm ơn em nhiều lắm Khiết Linh

Tôi cảm thấy vui khi nghe anh nói ra điều này, cuối cùng thì tôi cũng giúp anh lấy lại phong độ của một hotboy như trước đây.

Khẽ nhìn tôi anh nói.

__Khiết Linh này, nếu anh đề nghị chúng ta quay lại với nhau em có đồng ý không?

Quá bất ngờ trước câu hỏi của anh tôi chỉ biết nhìn anh rồi ngập ngừng.

__Tại sao anh lại hỏi như vậy?

Anh khẽ cười.

__Không có gì, thôi bỏ đi anh chỉ hỏi chơi thôi mà

Lặng thầm, tôi nhìn anh thật lâu rồi nói.

__Trong thời gian qua em đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện giữa anh và em, em mới chợt nhận thấy một điều rằng giữa chúng ta không tồn tại một tình yêu thật sự, thật ra tình cảm mà em dành cho anh chỉ là một sự ngộ nhận, chỉ vì bản tính trẻ con quá hiếu thắng cộng với một phần vì anh đẹp trai, tài giỏi mà em đã đem lòng yêu mến anh, cái yêu mến này nó không phải là tình yêu nam nữ, có chăng cũng chỉ như là tình cảm của một khán giả dành cho thần tượng của mình, em đã lầm tưởng rằng tình cảm em dành cho anh là tình yêu nhưng không phải mà đó chỉ là lòng ngưỡng mộ

Lặng im lắng nghe những gì tôi nói, anh thở dài rồi chỉ nhìn tôi mỉm cười.

__Anh hiểu rồi, anh chỉ hỏi chơi thôi, em đừng căng thẳng như vậy

Chẳng biết phải nói gì hơn tôi mỉm cười đáp trả, rồi bất ngờ anh nói.

__Anh sẽ đi du học

Đột ngột nghe anh nói đến hai từ du học tôi không tránh khỏi ngạc nhiên liền hỏi.

__Anh sẽ đi du học sao Kỳ Quân?

Anh gật đầu chắc chắn, tiếp tục tôi hỏi.

__Sao tự nhiên lại đi?

Anh mỉm cười.

Anh muốn đi du học để cố quên em

Nghe anh nói vậy tôi chỉ biết nhìn anh mà chẳng nói được lời nào, anh bỗng tươi cười lớn tiếng rồi nói.

__Anh đùa đó

Bật cười to tiếng tôi đáp trả.

__Đâu có, em biết anh nói đùa mà

Đang cười anh chợt dừng lại và nói.

__Thật ra anh quyết định đi du học là để sau khi trở về có kiến thức và kinh nghiệm để thay ba mẹ quản lý công ty, anh đã trưởng thành rồi mà, đã đến lúc phải thực hiện ước mơ của mình

Dứt lời anh bỗng bật cười thành tiếng, nhìn thấy anh như vậy tôi cũng tươi cười cùng anh, rồi anh khẽ nhìn tôi hỏi.

__Khiết Linh nè, tuy rằng anh và em không thể trở thành một cặp nhưng anh vẫn mong là bạn, em nghĩ thế nào?

Nhìn anh tôi mỉm cười gật đầu đầy dứt khoát.

__Tức nhiên rồi

Tiếng cười của tôi và anh lại vút lên trong veo bay thật cao, thật xa hòa vào những giai điệu rộn ràng, tiếng ho hét cổ vũ của mọi người trong hội trường, và tôi tin lần này nhất định anh sẽ thực hiện được ước mơ của mình vì đơn giản anh luôn là một hotboy đáng yêu và đầy tài năng trong lòng tôi.

__Khi nào thì anh đi ?

Tôi hỏi.

__Cuối tuần này

Anh đáp.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên vì sự ra đi vội vàng của anh.

__Nhanh vậy sao?

Anh mỉm cười.

__Lúc đó em có thể đến tiễn anh không?

Không suy nghĩ tôi liền gật đầu.

__Nhất định em sẽ đến mà

Bỗng tiếng chuông điện thoại anh reo vang, anh dành ít phút nghe máy rồi đành tạm biệt tôi ở đây vì anh phải trở về thu xếp hành lý và giải quyết một số việc để chuẩn bị cho chuyến bay vào ngày cuối tuần.

__Anh về đây, tạm biệt em Khiết Linh

Anh khẽ nói.

Tôi gật đầu nhìn anh bước đi tự dưng khóe mắt thấy cay vô cùng, đôi mắt nhìn theo mỗi bước đi của anh tôi chợt nghĩ đến những lời mà Hoán Phi đã nói, khi thích một ai đó thì chúng ta luôn chỉ nhìn về phía người đó mà thôi, và sẽ không bao giờ có gì gọi là chia tay.

Dừng lại đôi phút tôi chợt suy nghĩ có lẽ vì trước đây tôi hay nhìn Kỳ Quân và luôn tìm đủ mọi cách tiếp cận anh, để rồi chia sẻ cùng anh những vui buồn, luôn xuất hiện bên cạnh những lúc anh cần thiết nên đã bị một người tinh tế như Hoán Phi phát hiện, nhưng tại sao cậu ta lại biết rất rõ những chuyện vui buồn của tôi và luôn xuất hiện chia sẻ cùng tôi những lúc tôi cần thiết nếu như cậu ấy không nhìn về phía tôi?.

Dường như nhận ra được điều gì, tôi vội vàng nhìn xung quanh rồi phát hiện ra ngày hôm nay Hoán Phi đã không có mặt, hấp tấp tôi quay sang tôi hỏi nhỏ Nhã Quyên.

__Hoán Phi đâu?, tại sao hôm nay cậu ấy lại không có ở đây?

Nhỏ Nhã Quyên vừa say xua cổ cho những tiết mục sôi động vừa đáp.

__Hoán Phi về quê nghỉ hè rồi

Tôi hoàn toàn ngạc nhiên về điều này, tại sao Hoán Phi về quê mà không nói với tôi lời nào?, chẳng lẽ cậu ta không xem tôi là bạn nữa hay sao?, không suy nghĩ gì nhiều tôi nôn nóng hỏi tiếp.

__Cậu ta đi khi nào?

—Sáng nay, giờ này chắc cậu ta đã ra bến xe rồi

Nhỏ Nhã Quyên đáp.

Trong đầu không còn suy nghĩ thêm được điều gì, giờ đây trong mắt tôi chỉ có mỗi hình ảnh Hoán Phi hiện diện, tôi lao ra khỏi hội trường chạy thật nhanh ra bến xe với hy vọng sẽ tìm được cậu ta dù rằng cơ hội là rất mong manh, chợt tiếng nhỏ Vũ Thy vang lên phía sau lưng tôi, dừng lại tôi quay sang vội vàng nó chạy đến đưa cho tôi một cuốn sách nhỏ và nói.

—Cậu đọc cái này đi mình nghĩ là nó rất quan trọng với cậu

Cầm lấy cuốn sách tôi hỏi.

—Đây là cái gì?

Mỉm cười nó đáp.

—Nhật ký của Hoán Phi, hôm qua đến nhà giúp cậu ta chuẩn bị hành lý về quê vô tình mình thấy được và mình nghĩ cậu nên đọc nó để hiểu cậu ta hơn

Nhanh tay tôi mở cuốn nhật ký ra và những dòng chữ đầy sâu sắc mà Hoán Phi đã viết nhanh chóng chạy vào mắt tôi.

“Xin chào Khiết Linh người bạn gái mới của tôi, không biết từ lúc nào mình lại cảm thấy rất thích cậu, thích rất thật, đã nhiều lần mình muốn hét lên thật to rằng mình rất thích cậu, nhưng ngày ngày chứng kiến tình cảm mà cậu dành cho hotboy Kỳ Quân thì mình đã biết mình chẳng còn chút gì gọi là cơ hội, mình đã hụt hẫng suốt một thời gian dài để rồi mình nhận ra rằng nếu không thể đến với cậu thì ít ra mình cũng có thể trở thành bạn tốt của nhau, hằng ngày lắng nghe những vui buồn chia sẻ cùng nhau và đó chính là một cái cớ để mình có thể tiếp xúc với cậu và sẽ cố gắng xem cậu như một người bạn không hơn kém...”

Đọc xong những dòng nhật ký của Hoán Phi tôi thấy mình thật vô tâm và ngu ngốc, tại sao tôi lại không nhận thấy được tình cảm mà cậu ấy đã dành cho tôi suốt quãng thời gian vừa qua, nó rất chân thành và sâu sắc.

Như một phản xạ tự nhiên tôi nhanh chân chạy ra bến xe để tìm Hoán Phi và để nói cho cậu ta biết một điều.

Những bước chân của tôi cứ miệt mài chạy trong sợ hãi, tôi sợ rằng nếu dừng chân lại tôi sẽ mãi mất đi Hoán Phi, mất đi một phần của cuộc sống.

Tôi gần như điên lên khi không tìm thấy Hoán Phi giữa bến xe tấp nập dòng người qua lại, thất vọng tôi ngồi gục xuống một góc đường với những giọt nước mắt cứ nghẹn đắng bờ mi, tôi thầm trách bản thân mình nếu như tôi đến sớm một chút thì có lẽ mọi chuyện đã khác.

Những giọt nước mắt cuối cùng lăn ra rồi đọng lại trên hai gò má nguyên hình vệt vẽ, tôi đứng dậy với một tâm trạng nao nề ngược nhìn những chuyến xe, những dòng người lần cuối rồi lặng lẽ quay lưng cuối mắt lê từng bước chân nặng trĩu, bất chợt như một điều kỳ diệu, từ phía sau tôi nghe thấy tiếng Hoán Phi gọi tên tôi thật to, không đắn đo nghĩ suy tôi vội vàng quay đầu nhìn lại thì quả thật là Hoán Phi, cậu ta đứng phía sau nhìn tôi và mỉm cười thật tươi.

Hình ảnh mộc mạc chân thành cùng nụ cười thân thiện ngày nào của Hoán Phi như một liều thuốc tiên được tim vào cơ thể tôi đúng lúc, dòng nước đắng trong mắt lại chảy ra nhưng lại ngọt ngào lắm thay, vội vàng tôi lao người đến ôm choàng lấy cậu ta mà siết thật chắc không chút ngại ngùng, cậu ấy cũng vòng tay ôm lấy tôi thật lâu bờ môi mấp máy định nói một điều gì đó nhưng rồi lại thôi, vì điều này hình như không còn cần thiết nữa khi mà câu nói cậu ấy nghe được từ tôi là...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-phai-hotboy>